

roșu și negru ?i

ZONA ÎNTUNECATĂ

Simon R. Green

VRE
MEA

SOMETHING FROM THE NIGHTSIDE

Simon R. Green

**Copyright © 2003 by Simon R. Green
Toate drepturile rezervate**

**Copyright © Editura Vremea, 2007, pentru
versiunea în limba română**

SIMON R. GREEN

ZONA ÎNTUNECATĂ

Traducere din limba engleză de
Sorana Graziella Cornea

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2007

Coperta de Silvia Colfescu

Ilustrația:

Hyeronimus Bosch

Ispitirea Sfântului Antonie, detaliu

Redactor: Maria Giugariu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GREEN, SIMON R.

**Zona întunecată / Simon R. Green ; trad.: Sorana
Graziella Cornea. - București : Vremea, 2007**

ISBN 978-973-645-256-7

I. Cornea, Sorana Graziella (trad.)

821.111-31=135.1

Intră banii pe ușă

Detectivii particulari sunt de toate formele și mărimile, și nici unul dintre ei nu arată ca o vedetă de televiziune. Unii se ocupă de asigurări, alții își duc traiul în preajma unor hoteluri ieftine, purtând cu ei aparate de filmat, în speranța că vor obține dovezi într-un caz de divorț, și foarte puțini ajung să investigheze misterele unei crime complicate. Unii aleargă după lucruri care nu există sau care nu ar trebui să existe. Eu sunt o persoană care găsește lucruri. Câteodată mi-ar plăcea să nu le găsesc, dar asta depinde de zona de acțiune.

În acele zile, tăblița cojită de pe ușă indica *Biroul de investigații Taylor*. Eu sunt Taylor. Înalt, oacheș și nu prea arătos. Port cu mândrie cicatricele vechilor cazuri și nu-mi dezamăgesc niciodată clienții. Cu condiția să-mi fi lăsat măcar un avans.

Pe atunci, biroul meu era confortabil, dacă nu aveai pretenții prea mari, înghesuit, dacă aveai. Petreceam mult timp în acest loc. Îmi convenea mai mult decât să am o viață normală. Era un birou cu chirie modestă într-o zonă cu chirii modeste. Toți oamenii de afaceri cât de cât înțelepți plecau, făcând loc pentru aceia dintre noi care acționau în zonele mai obscure ale legalității și ilegalității. Nici măcar șobolanii nu erau tentați să se oprească aici, în drumul lor către un loc mai civilizat. Vecinii mei erau un dentist și un contabil, amândoi scoși din funcție, amândoi făcând mai mulți bani decât mine.

Ploua cu găleata în noaptea în care a venit să mă vadă Joanna Barrett. Una dintre ploile acelea în rafale, rece, nemiloasă, care te face să te simți bucuros că ești la adăpost, în siguranță. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta ca la un semn, dar nu m-am priceput niciodată la descifrarea indiciilor. Era târziu, cu mult peste ora înserării, și toți ceilalți din clădire pleaseră acasă. Eu eram încă la birou, pe jumătate atent la televizorul portabil, cu volumul dat la minim, în timp ce omul de la telefon îmi țipa în ureche. Vroia bani, prostul. Am scos toate sunetele aprobatoare de care eram în stare, așteptând să se plictisească și să mă lase în pace, și apoi mi-am ciulit urechile, fiindcă am auzit pași pe coridor, îndreptându-se către ușa mea. Calm, fără grabă... stilul unei femei. Interesant. Femeile sunt întotdeauna cei mai buni clienți. Spun că vor informații, dar, în majoritatea cazurilor, vor răzbunare. Și nu se târguiesc atunci când vine vorba despre plata serviciilor solicitate. A lucrurilor de care au nevoie. Iadul nu se manifestă prin izbucniri nervoase; și ar trebui să știi asta.

Pașii s-au oprit în fața ușii mele, și o umbră înaltă a studiat gaura de glonț din geamul cu sticlă mată. Ar fi trebuit să mă ocup și de asta, dar era un subiect de discuție atât de interesant. Clienților le place să simtă o notă de romantism și de pericol atunci când angajează un detectiv particular, chiar și dacă este vorba doar de câteva documente. Ușa s-a deschis și ea a pășit înăuntru. O blondă înaltă, frumoasă, care mirosea a bani și clasă, și care făcea o notă discordantă cu mobila uzată și cu pereții de ipsos, crăpați, ai biroului meu.

Hainele ei aveau acea eleganță și stil pe care numai bogăția le poate da și, când mi-a rostit numele, vocea ei a avut o inflexiune aristocratică, ce ar fi pu-

tut sfărâma sticla. Fie fusese la cele mai bune pensioane, fie cheltuise o avere cu lecțiile de elocvență. Era, poate, puțin cam prea subțire, cu o față osoasă și foarte fin fardată, ceea ce însemna că ar fi fost mereu frumoasă și nu doar drăguță. Din felul în care stătea, din ținuta ei, era evident că îi plăcea să dețină mereu controlul, iar fermitatea gurii ei perfect conturate indica faptul că era obișnuită să fie ascultată. Observ astfel de lucruri. E datoria mea. Am primit-o înclinându-mi capul, neimpresionat, și i-am făcut semn să ocupe singurul scaun disponibil, din fața biroului meu. S-a așezat fără să scoată, mai întâi, o batistă pentru a-l șterge, și i-am acordat câteva puncte în plus pentru acest curaj. Am privit-o cum îmi cerceta biroul, în timp ce vocea din receptorul pe care îl țineam la ureche a devenit și mai isterică și mai amenințătoare, în încercarea ei de a obține bani. Amenințări chiar foarte precise. Fața ei era de un calm calculat, chiar lipsită de expresie, dar, aruncând o privire prin birou, a fost atât de ușor să-l văd așa cum îl vedea ea.

Un birou demodat, cu câteva documente simbolice în sertare, un dulap pentru dosare, luat la mâna a patra, și o canapea șubredă, lipită de perete. Păturile mototolite și perna ferfenițită de pe canapea indicau că cineva dormea regulat acolo. Unica fereastră din încăpere, cea din spatele biroului meu, avea gratii pe exterior, și sticla zăngănea în ramă, în bătaia vântului. Covorul ros avea găuri, televizorul portabil de pe birou era alb-negru, și singura pată de culoare de pe pereți era un calendar cu femei goale, primit de pomană. Mai multe cutii de carton, de la pizza, erau aruncate grămadă într-un colț. Nu era nevoie să fii un geniu ca să-ți dai seama că încăperea nu servea numai de birou. Cineva locuia acolo.

Și era clar că acesta nu era biroul cuiva aflat în plină ascensiune profesională.

Alesesem să trăiesc în lumea reală, pentru niște motive în aparență logice, la momentul respectiv, dar nu-mi fusese niciodată ușor.

Am hotărât brusc că mă săturasem de vocea din receptor.

— Uite, am spus, pe acel ton calm și rezonabil, care, dacă este folosit corect, îi poate scoate complet pe oameni din minți, dacă aș avea banii, ți i-aș da, dar nu îi am. Nu-ți rămâne decât să-ți aștepți rândul. Din partea mea, poți să mă dai în judecată, și-ți pot recomanda chiar un vecin de-al meu, care este avocat. Trebuie și el să muncească și nu-ți va râde în nas când îi vei spune de la cine încerci să obții bani. Dar, dacă crezi că mai poți aștepta puțin, este foarte posibil ca tocmai să fi făcut rost de o sumă importantă... Istericalele îți pot afecta tensiunea arterială, dacă nu știai. Îți recomand să respiri adânc și să te duci la mare. Pe mine marea mă calmează întotdeauna. Te caut eu. Până la urmă.

Am închis telefonul și i-am zâmbit politicoasă musafirei mele. Nu mi-a răspuns la zâmbet. Dar știam că ne vom înțelege. Se uita fix la televizorul care bârâia pe biroul meu, așa că l-am închis.

— Îmi ține companie, am spus eu calm. Ca un câine, cu avantajul că nu trebuie să-l scot la plimbare.

— Nu te duci niciodată acasă? Din tonul ei, era clar că mă întreba din curiozitate, nu că i-ar fi păsat.

— În prezent umblu de la o casă la alta. Lucruri mari, goale, scumpe. În plus, îmi place aici. Am totul la îndemână și nimeni nu mă deranjează la sfârșitul zilei. De regulă.

— Știu că e târziu. Dar nu am vrut să fiu văzută venind aici.

— Mi se pare firesc.

A pufnit ușor.

— Ai o gaură în ușa de la birou, domnule Taylor.

Am dat din cap.

— Moliile.

Colțurile gurii ei roșu închis s-au lăsat în jos și, pentru o clipă, am crezut că avea să se ridice și să plece. Am efectul ăsta asupra oamenilor. Dar s-a controlat și mi-a aruncat cea mai intimidantă privire a sa.

— Mă numesc Joanna Barrett.

M-am mulțumit să încuviințez.

— O spui de parcă ar trebui să însemne ceva pentru mine.

— Pentru oricine altcineva, înseamnă, a zis ea, pe un ton ușor înțepat. Dar nu cred că citești rubricile de afaceri, nu-i așa?

— Numai dacă mă plătește cineva pentru asta. Să înțeleg că ești bogată?

— Foarte.

Am rânjit.

— Cel mai bun client. Cu ce îți pot fi de folos?

S-a foit ușor pe scaun, strângând protector poșeta ei mare și albă din piele. Nu vroia să se afle aici și să vorbească cu unul ca mine. Fără îndoială, de obicei alții se ocupau de aceste sarcini neplăcute în locul ei. Dar ceva o frământa. Ceva personal. Ceva ce nu putea încredința altcuiva. Avea nevoie de mine. Îmi dădeam seama. Drace, deja număram banii.

— Am nevoie de un detectiv particular, spuse ea, brusc. Mi-ai fost... recomandat.

Am dat din cap, înțelegător.

— Înseamnă că ai fost deja la poliție și la toate marile agenții particulare, și nici una nu te-a putut ajuta. Ceea ce înseamnă că problema ta nu este una tocmai obișnuită.

A încuviințat ferm.

— M-au dezamăgit. Toți. Mi-au luat banii și nu s-au întors decât cu scuze. Nemernicii. Așa că am apelat la toți cei care îmi erau datori, m-am folosit de toate resursele, și, până la urmă, cineva mi-a dat numele tău. Înțeleg că te ocupi cu găsirea persoanelor dispărute.

— Pot găsi pe oricine sau orice, pentru suma potrivită. E un dar. Sunt încăpățânat și perseverent și o mulțime de alte lucruri de aceeași natură, și nu renunț niciodată, câtă vreme contul îmi este alimentat. Dar nu mă ocup de asigurări, de divorțuri și nici de crime. Drace, n-aș recunoaște un indiciu nici dacă m-aș împiedica de el. Doar găsesc lucruri. Fie că vor să fie găsite, fie că nu.

Joanna Barrett mi-a aruncat cea mai înghețată și mai dezaprobatore privire.

— Nu-mi place să mi se țină predici.

Am zâmbit.

— Este inclus în pachetul de servicii.

— Și nu-mi place nici atitudinea ta.

— Multora nu le place.

S-a gândit din nou, serios, să plece. Am privit-o cum se lupta cu ea însăși, păstrându-mi expresia calmă și liniștită. O persoană ca ea nu ar fi ajuns până aici dacă nu ar fi fost cu adevărat disperată.

— Fiica mea a... dispărut, a spus ea, fără chef. Vreau să o găsești.

A scos din poșetă o fotografie 8 x 10 și a împins-o pe masă, către mine, cu o mișcare nervoasă a mâinii. M-am uitat la fotografie fără s-o ating. Înfațișa bustul unei adolescente încruntate, cu o expresie posacă și cu niște ochi îngustați, care de-abia se zăreau dintr-o clăie de păr lung și blond. Ar fi fost drăguță dacă nu s-ar fi încruntat atât de tare. Arăta de parcă

avea o răfuială cu toată lumea asta blestemată, și ai fi fost un fraier dacă ai fi pariat pe lume. Cu alte cuvinte, o copie perfectă a mamei sale.

— O cheamă Catherine, domnule Taylor.

Vocea Joannei Barrett devenise brusc mai liniștită, mai stinsă.

— Răspunde numai la numele de Cathy, dacă răspunde. Are cincisprezece ani, merge pe șaisprezece și vreau s-o găsești.

Am dat din cap. Până aici, eram pe un teren cunoscut.

— De cât timp lipsește?

— A trecut o lună.

A făcut o pauză, după care a adăugat, fără tragere de inimă:

— De data asta.

Am dat din nou din cap. Mă ajută să par gânditor.

— S-a întâmplat ceva, recent, care să o fi supărat pe fiica ta?

— Ne-am certat, da, dar n-a fost nimic diferit față de alte dăți, Dumnezeu știe. Nu înțeleg de ce fuge de acasă. A avut tot ce și-a dorit. Tot.

A scormonit din nou în geantă și a scos un pachet de țigări și o brichetă. Țigările erau franțuzești, bricheta era de aur, cu monogramă. Drept urmare, mi-am modificat tarifele. Și-a aprins o țigară cu o mână fermă și apoi a împrăștiat nervoasă câțiva norișori de fum în biroul meu. Oamenii nu ar trebui să fumeze în astfel de situații. Este mult prea evident. I-am împins unica mea scrumieră, cea în formă de plămân, și am studiat din nou fotografia. Nu mi-am făcut imediat griji pentru Cathy Barrett. Se vedea că poate să-și poarte și singură de grijă și să se ocupe de oricine altcineva suficient de prost pentru a o

deranja. M-am gândit că era vremea să pun câteva întrebări firești.

— Dar tatăl lui Catherine? Cu el cum se înțelege?

— Nu se înțelege. Ne-a părăsit când Catherine avea doi ani. Singurul lucru bun pe care l-a făcut vreodată nenorocitul ăla pentru noi. Avocații lui i-au obținut permisiunea de a o vizita, dar nu se folosește de ea decât extrem de rar. Și acum trebuie să storc de la el pensia alimentară. Nu că am avea nevoie, desigur, dar așa e legea. Și, înainte de a întreba, nu; nu a avut niciodată probleme cu drogurile, alcoolul, banii sau cu iubiți nepotriviți. Am avut eu grijă de asta. Am protejat-o mereu și nu am lovit-o niciodată. Este doar o afurisită ursuză și nerecunoscătoare.

Pentru o clipă, în ochii ei a licărit ceva, lacrimi, poate, dar licărirea s-a stins repede. M-am lăsat pe spate, ca și cum m-aș fi gândit la ce mi se spusese, dar totul mi se părea clar. Să dau de urma unei fugare nu era cine știe ce caz, dar nu prea aveam de lucru și nici bani, doar facturi de plătit. Urgent. Nu fusese un an bun – și asta, de multă vreme. M-am aplecat înainte, așezându-mi coatele pe birou și abordând o mină serioasă și preocupată.

— Deci, doamnă Barrett, în esență, avem o sărmană fetiță bogată care crede că are de toate, mai puțin dragoste. Probabil că cerșeste mărunțiș la metrou, mănâncă resturi și pâine râncedă, doarme pe băncile din parc, își pierde timpul cu tot felul de oameni nepotriviți și se amăgește că totul este o mare aventură. Duce o viață sălbatică, alături de oameni adevărați. Este sigură că a reușit, încă o dată, să capete toată atenția mamei ei. Nu mi-aș face prea multe griji din pricina ei. O să vină acasă, când frigul nopții o va răzbi.

Joanna Barrett clătina deja din capul prețios coafat.

— Nu de data asta. O caut deja de câteva săptămâni, și nici un profesionist nu a fost în stare să dea de vreo urmă. Nici unul dintre vechii ei... tovarăși nu a văzut-o, în ciuda recompenselor mai mult decât generoase pe care le-am oferit. Parcă ar fi dispărut de pe fața pământului. Înainte, o găseam mereu. Oamenii mei au relații peste tot. Dar, de data asta, tot ceea ce am primit, în schimbul eforturilor mele, este un nume care nu-mi spune nimic. Un nume furnizat de aceeași persoană care mi-a dat și numele tău. Mi-a spus că-mi voi găsi fiica... în Zona Întunecată.

Mi-am simțit inima încătușată de o mână rece, în momentul în care am sărit în picioare. Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să știu că nu poți scăpa niciodată de trecut, oricât de departe încerci să fugi de el. Am privit-o drept în ochi:

— Ce știi despre Zona Întunecată?

Nu a tresărit, dar arăta de parcă ar fi vrut s-o facă. Pot părea periculos atunci când este necesar. Și-a mascat lipsa de cunoștințe zdrobind țigara fumată pe jumătate în scrumiera mea, concentrându-se asupra realizării perfecte a acestui lucru, ca să nu trebuiască să se uite la mine o vreme.

— Nimic, a spus ea, într-un sfârșit. Chiar nimic. N-am auzit niciodată acest nume și cei câțiva angajați care l-au recunoscut... nu au vrut să vorbească cu mine despre asta. Când i-am forțat, și-au dat demisia, au plecat, pur și simplu. Au preferat să renunțe la o sumă mai mare decât toate câștigurile lor de până atunci, decât să vorbească despre Zona Întunecată. S-au uitat la mine de parcă eram... bolnavă, numai fiindcă vroiam să discut despre asta.

— Nu mă miră.

Vocea mea era iarăși calmă, deși serioasă, și ea m-a privit din nou. Mi-am ales cu grijă cuvintele.

— Zona Întunecată este centrul secret, ascuns și tenebros al orașului. Geamănul diabolic al Londrei. Este locul în care se întâmplă lucrurile cu adevărat sălbatice. Dacă fiica ta a reușit să pătrundă acolo, e în mare pericol.

— De asta am venit la tine, a spus Joanna. Am înțeles că lucrezi în Zona Întunecată.

— Nu. Nu mai lucrez de mult. Am fugit și am jurat să nu mă întorc niciodată. Este un loc rău făcut.

A zâmbit, revenind pe un teren cunoscut.

— Sunt gata să fiu foarte generoasă, domnule Taylor. Cât vrei?

Am cântărit problema. Cât, pentru a mă întoarce în Zona Întunecată? Cât valorează un suflet? Dar sănătatea psihică? Dar respectul de sine? Și totuși, aveam nevoie de bani, găsisem greu de lucru în ultima vreme. Erau răufăcători și în partea asta a Londrei, și unora le datoram mult mai mult decât ar fi trebuit. Am cântărit problema. Nu trebuia să-mi fie prea greu să găsesc o adolescentă fugară. O misiune ușor de îndeplinit. M-aș fi infiltrat și aș fi dispărut înainte ca vreun curios să-mi dea de urmă. Dacă eram norocos. M-am uitat la Joanna Barrett și am dublat suma la care mă gândisem inițial.

— O mie pe zi, plus cheltuielile.

— E o grămadă de bani, spuse ea, automat.

— Cât valorează fiica ta?

Mi-a răspuns printr-un semn brusc și aprobator al capului. De fapt, nu-i păsa cât cerusem. Cei ca mine aveau să fie mereu nesemnificativi pentru cei ca ea.

— Găsește-mi fiica, domnule Taylor. Cu orice

preț.

— Nici o problemă.

— Și adu-mi-o înapoi.

— Dacă va dori asta. N-o s-o târăsc acasă împotriva voinței ei. Nu mă ocup de răpiri.

A fost rândul ei să se aplece înainte. Rândul ei să încerce să pară periculoasă. Avea o privire fără expresie, dură, și cuvintele ei erau la fel de tăioase ca așchiile de gheață.

— Atâta vreme cât îmi iei banii, faci ce-ți spun eu. Găsește-o pe căprița aia răsfățată, scoate-o din orice încurcătură s-ar fi băgat de data asta, și adu-mi-o acasă. Doar atunci vei fi plătit. Clar?

Nu am făcut altceva decât să zâmbesc. Nu mă impresionase. La vremea mea, văzusem o grămadă de lucruri, mult mai înfricoșătoare. Și, în comparație cu ce mă aștepta în Zona Întunecată, furia și amenințările ei voalate erau apă de ploaie. În plus, eram ultima ei șansă și amândoi știam asta. Nimeni nu mă căuta pe mine întâi, și asta nu avea nimic de-a face cu tarifele mele. Îmi câștigasem reputația de a rezolva lucrurile în felul meu, de a afla adevărul cu orice preț și de a da naibii pe oricine avea de suferit în cursul operațiunii. Chiar și pe clienții mei, uneori. Mereu spun că vor adevărul, tot adevărul și numai adevărul, dar numai puțini dintre ei îl pot suporta. Nu atunci când o minciună nevinovată este cu mult mai confortabilă. Dar mie nu-mi plac minciunile. De aceea nu am câștigat niciodată banii care mi-ar fi permis să mă învărt în cercurile doamnei Barrett. Oamenii mă solicită numai atunci când au încercat absolut totul, inclusiv preoții și ghicitoarele. Joanna Barrett nu mai avea la cine să apeleze. A încercat să mă domine din priviri o vreme, dar nu a putut. A

părut că îi convine acest lucru. A cotrobăit din nou prin geantă, a scos un cec completat și mi l-a aruncat pe birou. Se pare că apela la planul B.

— Cincizeci de mii de lire, domnule Taylor. La sfârșit, vei primi un cec identic.

Nu am schițat nici un gest, dar, în inima mea, jubilam. Pentru o sută de mii de lire aş fi găsit echipajul de pe *Marie Celeste*. Aproape că merita să mă întorc în Zona Întunecată. Aproape.

— Cu... o condiție.

Am zâmbit.

— M-am gândit la asta.

— Te voi însoți.

Am sărit din nou ca ars.

— Nu. Sub nici o formă. Nici într-o mie de ani.

— Domnule Taylor...

— Nu știi ce-mi ceri...

— Lipsește de peste o lună! Nu a mai lipsit niciodată atât. I s-ar fi putut întâmpla orice. Trebuie să fiu acolo... când o găsești.

Am scuturat din cap, dar știam deja că aveam să cedez. Am fost întotdeauna ușor de impresionat, atunci când era vorba de familie. Tocmai fiindcă eu n-am avut niciodată una. Joanna nu plângea încă, dar ochii îi erau luminoși și strălucitori și, pentru prima dată, vocea îi tremura.

— Te rog.

Nu s-a simțit în largul ei rostind acest cuvânt, dar a făcut-o. Nu pentru ea, ci pentru fiica ei.

— Trebuie să vin cu tine. Trebuie să știu. Nu mai pot sta acasă, așteptând să sune telefonul. Tu cunoști Zona Întunecată. Du-mă acolo.

Ne-am uitat unul la celălalt o vreme, fiecare dintre noi văzând, poate, ceva mai mult din celălalt, decât arătam lumii obișnuite. Și la final am încuviințat,

așa cum știam amândoi că voi face. Dar, de dragul ei, am încercat încă o dată să o fac să gândească logic.

— Să-ți spun despre Zona Întunecată, Joanna. Londrei i se spune Fumul și toată lumea știe că nu iese fum fără foc. Zona Întunecată reprezintă o milă pătrată de străzi înguste și alei mărginașe în mijlocul orașului, care leagă mahalale și locuințe, vechi încă de la începutul secolului trecut. Asta, dacă e să dai crezare hărților oficiale. De fapt, Zona Întunecată este mult mai extinsă, de parcă spațiul în sine ar fi crescut pentru a primi toată întunecimea și tot răul și în general toate lucrurile ciudate care și-au găsit adăpostul acolo. Sunt unii care pretind că Zona Întunecată este chiar mai mare decât orașul care o înconjoară. Ceea ce spune ceva de-a dreptul răvășitor despre natura și gusturile oamenilor, dacă stai să te gândești. Ca să nu mai vorbim de gusturile celor care nu sunt oameni. Zona Întunecată a fost întotdeauna un loc cosmopolit.

În Zona Întunecată este mereu noapte. Este mereu ora trei dimineața și zorile nu apar niciodată. Oamenii vin și pleacă, mânați de dorințe cărora nu îndrăznesc să le spună pe nume, căutând plăceri și servicii de neiertat în lumea normală, de la lumina zilei. În Zona Întunecată poți cumpăra sau vinde orice, și nimeni nu pune întrebări. Nimănui nu-i pasă. Există un club de noapte, unde poți plăti ca să vezi un înger căzut care arde mereu în interiorul unei pentagrame desenate cu sânge de copil. Sau un cap de țap, care poate ghici viitorul în versuri enigmatice, din cinci picioare, într-un ritm iambic perfect. Există o încăpere în care este închisă tăcerea, și culorile sunt interzise, și o alta în care o călugăriță moartă îți va arăta stigmatele ei, pentru prețul potrivit.

Nu a înviat, dar te va lăsa să-ți bagi degetele în găurile sângerânde, dacă vrei.

Toate lucrurile de care te-ai temut sau pe care le-ai visat vreodată se găsesc undeva, pe străzile schimbătoare ale Zonei Întunecate, sau te așteaptă cu răbdare în încăperile private și scumpe ale cluburilor exclusiviste. Poți găsi orice în Zona Întunecată, asta dacă lucrul pe care îl cauți nu te găsește primul. Este un loc bolnav, magic, periculos. Tot mai vrei să mergi?

— Iar îmi ții predici.

— Răspunde la întrebare.

— Cum poate să existe un astfel de loc în inima Londrei, fără să știe nimeni de el?

— Există pentru că a existat dintotdeauna și este secret pentru că puterile, adevăratele puteri, vor acest lucru. Poți să-ți găsești moartea acolo. Și eu, la fel, chiar dacă cunosc locurile. Sau, cel puțin, le cunoșteam. Nu am mai fost acolo de ani buni. Tot mai vrei să faci asta?

— Merg oriunde se găsește fiica mea, a spus Joanna, cu tărie. Nu am fost întotdeauna... atât de apropiate pe cât mi-aș fi dorit, dar merg și-n Iad pentru a o aduce înapoi.

I-am zâmbit, dar ce serios a fost acel zâmbet.

— Poate că va trebui să faci asta, Joanna. Este chiar foarte posibil.

Către destinație

Numele meu este John Taylor. Toți cei din Zona Întunecată mă cunosc.

Dusesem o viață obișnuită în lumea obișnuită și, drept recompensă, nimeni nu încercase să mă omoare de o bună bucată de vreme. Îmi plăcea anonimatul. Îndepărta stresul. Stresul de a fi apreciat, de a nutri speranțe și de a te gândi la soartă. Și nu, nu simt că ar trebui să explic toate acestea, nu încă. Am împlinit treizeci de ani acum câteva luni, dar nu am găsit nici un motiv ca să-mi pese de asta. Când ai avut atât de mult ghinion cum am avut eu, înveți să nu te mai preocupe lucrurile mărunte. Dar chiar și micile probleme ale lumii de zi cu zi se pot acumula, și ia-tă-mă, ducându-mă înapoi, înapoi în Zona Întunecată, în ciuda raționamentelor anterioare. Părăsisem Zona Întunecată acum cinci ani, înșelând moartea iminentă și ferindu-mă de trădarea prietenilor, și am jurat printre buzele însângerate că nu mă voi întoarce niciodată, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Ar fi trebuit să țin minte; lui Dumnezeu îi place atât de mult să-l facă pe un om să-și încalce promisiunile.

Lui Dumnezeu, sau Cuiva.

Mă întorceam într-un loc unde mă cunoștea toată lumea sau așa se credea. Aș fi putut fi un rival, dacă mi-ar fi păsat îndeajuns. Sau poate că îmi păsa prea mult de toți oamenii aceia mărunți de care ar fi trebuit să mă folosesc pentru a ajunge acolo. Ca să spun adevărul, ceea ce încerc din răspuțeri să nu fac

în public, nu am fost niciodată prea ambițios. Și nici nu eram ceea ce ați putea numi un participant. Îmi vedeam de treburile mele, îmi purtam singur de grijă și încercam să trăiesc după propriile mele definiții ale onoarei. Că dădusem greș în așa hal nu era în totalitate vina mea. Mă consideram un cavaler răătăcitor... dar domnișoara aflată la ananghie mă păcălise, sabia mea se frânsese de solzii dragonului și potirul meu se dovedise a fi fundul unei sticle de whisky. Mă întorceam la vechile chipuri și la vechile suferințe și la vechile răni. Și tot ceea ce puteam face era să sper că merita.

Nu avea rost să sper că nu voi fi observat. John Taylor era un nume important în Zona Întunecată. Exilul de cinci ani nu avea cum să schimbe acest lucru. Nu că vreunul dintre locuitorii de acolo m-ar fi cunoscut cu adevărat. Poți întreba de mine într-o duzină de locuri diferite, și vei primi o duzină de răspunsuri diferite. Am fost numit vrăjitor și mag, șarlatan și escroc și ticălos onest. Toți se înșeală, desigur. Nu am lăsat pe nimeni să mă cunoască chiar atât de mult. Pentru unii, am fost un erou, pentru alții, un mișel și, în general, tot ce intră între aceste două delimitări. Pot face câteva lucruri, în afară de a găsi oameni, unele chiar impresionante. Când pun o întrebare, primesc, de obicei, și un răspuns. Obişnuiam să fiu un om periculos, chiar și pentru Zona Întunecată; dar asta, acum cinci ani. Înainte ca soarta să mă sfărâme pe roata dragostei. Nu știam dacă mai puteam fi încă cu adevărat periculos, dar mă gândeam că da. E ca și cum ai ieși din afaceri o vreme, dar fără a-ți pierde cu adevărat abilitățile. Nu am purtat niciodată pistol. Nu am simțit nevoia.

Tatăl meu era un bețiv notoriu. Nu și-a revenit niciodată după ce a aflat că mama mea nu era uma-

nă. Eu nici n-am cunoscut-o. Cei de pe strada mea au avut grijă pe rând de mine, când cu silă când cu interes, rezultatul fiind acela că nu m-am simțit nicăieri într-adevăr acasă. Am multe întrebări despre mine, la care caut încă un răspuns. Poate că de aceea am ajuns detectiv particular. Ești oarecum mulțumit când vezi că poți găsi soluții la problemele celorlalți, dacă pe ale tale nu le poți rezolva. Port un trenchi lung, alb, atunci când lucrez. Pe de o parte, din cauză că asta se așteaptă de la mine și pe de alta, din cauză că este practic, dar mai ales, din cauză că definește o imagine prestabilită, în spatele căreia îmi pot ascunde adevărata față. Îmi place să creez impresii false. Și nu mai permit nimănui să mă cunoască prea îndeaproape. Atât pentru siguranța lor, cât și pentru a mea.

Dorm singur, mănânc tot ceea ce îmi face rău și-mi spăl singur hainele. Când îmi aduc aminte. Este important pentru mine să fiu independent. Să nu contez pe nimeni. Am ghinion cu femeile, dar sunt primul care recunoaște că vina îmi aparține aproape în exclusivitate. În ciuda vieții pe care o duc, sunt încă un romantic, cu toate problemele legate de această tendință. Cea mai apropiată prietenă a mea este un vânător de recompense din Zona Întunecată. A încercat odată să mă omoare. Nu-i port pică. Era o chestiune de afaceri.

Beau prea mult și nu-mi pasă. Apreciez calitățile de amortire ale băuturii. Sunt multe lucruri pe care prefer să nu mi le amintesc.

Și acum, mulțumită Joannei Barrett și fiicei ei rătăcitoare, mă întorceam în Iad. Înapoi într-un loc în care oamenii încearcă să mă ucidă de când mă știu, din motive pe care nu le-am înțeles niciodată. Înapoi în singurul loc în care simțeam cu adevărat

că trăiesc. În Zona Întunecată sunt mai mult decât un simplu detectiv particular. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care plecasem. Nu mi-a plăcut ce deveneam.

Dar, pe măsură ce mă îndreptam către metrou, sub străzile Londrei, în compania Joannei Barrett, să fiu al naibii dacă nu simțeam că mă întorc acasă.

Nu conta ce stație sau direcție alegeam. Toate drumurile duc în Zona Întunecată. Și singurul lucru important, în ceea ce privește metroul, este că fiecare stație arată la fel. Aceleași ziduri acoperite cu plăci de faianță, aceleași compotoare urâte, luminile prea puternice și afișele cinematografice și publicitare mult prea mari. Automatele prăfuite, din care numai turiștii sunt suficient de tăntălăi să creadă că poate ieși ceva. Cei fără adăpost, stând sau lungindu-se în cuiburile lor de pături mizerabile, cerșind mărunțiș sau doar bucuroși să poată sta departe o vreme. Și, desigur, zgomotul nesfârșit de pași grăbiți. Cumpărători, navetiști, turiști, oameni de afaceri și reprezentanți mass-media, mereu pe fugă, căutând să ajungă altundeva. Londra nu a atins încă punctul de saturație, ca și Tokyo, unde trebuie să se angajeze oameni care să-i îndese forțat pe ultimii călători într-un vagon, ca să se închidă ușile. Dar nici departe nu suntem.

Joanna mă urma îndeaproape, în timp ce o conduceam prin tuneluri. Era clar că nu o interesau împrejurimile sau mulțimea. Fără îndoială, era obișnuită cu lucruri mai bune, cum ar fi o limuzină lungă, cu un șofer în uniformă și șampanie rece mereu la îndemână. Am încercat să nu zâmbesc în timp ce ne croiam drum prin mulțime. S-a dovedit că nu avea bani mărunți la ea, deci a trebuit să plătesc biletele

pentru amândoi. Ba chiar a trebuit să-i arăt cum să perforeze biletul.

Scările rulante mergeau toate, și am pătruns și mai mult în labirintul de tuneluri. Coteam la întâmplare, bazându-mă pe vechile mele instincte pentru a mă ghida, până când am zărit semnul pe care îl căutam. Era scris într-o limbă pe care numai cei inițiați o puteau recunoaște, darmite înțelege. Enoșiană, dacă sunteți curioși. O limbă artificială, creată acum mult timp pentru ca muritorii să poată vorbi cu îngerii, deși am cunoscut o singură persoană care o putea pronunța corect. Am prins-o pe Joanna de braț și am tras-o în tunelul lateral de sub semn. Și-a eliberat nervoasă brațul, dar m-a lăsat să o împing spre ușa pe care era marcat *Întreținere*. Protestele ei au încetat brusc în momentul în care s-a găsit în ceea ce părea a fi o debara, pe jumătate plină de sperietori în uniforme ale Căilor Ferate Britanice. Nu mă întrebați nimic. Am închis ușa în urma noastră și a urmat un binecuvântat moment de pace, când ușa ne-a separat de rumoarea maselor. Pe perete era un telefon. Am ridicat receptorul. Nu avea ton. Am rostit un singur cuvânt în receptor.

— Zona Întunecată.

Am pus receptorul jos și m-am uitat răbdător la perete. Joanna m-a privit, mistificată. Și apoi peretele cenușiu, tern, s-a despărțit în două, de sus în jos, cele două părți dându-se în lături cu o mișcare tremurătoare, formând un culoar lung și îngust. Zidurile goale ale culoarului erau sângerii, ca o rană deschisă, iar lumina care venea de nicăieri era slabă și cețoasă. Mirosea a parfumuri vechi și a flori zdrobite. Din culoar se auzea un murmur de voci, care urca și cobora. Frânturi de muzică ne ajungeau la urechi și apoi dispăreau, ca niște semnale radio con-

curente. Undeva, se auzea un clopoțel de mănăstire, un sunet pierdut și singuratic, atât de melancolic.

— Vrei să intru *aici*? spuse Joanna, regăsindu-și în sfârșit vocea. Parcă ar fi drumul spre Iad!

— Aproape, am răspuns eu, calm. Este drumul către Zona Întunecată. Crede-mă, această parte a călătoriei noastre este foarte sigură.

— Dar arată *rău*, spuse Joanna încet, uitându-se fascinată la culoar, ca pasărea la șarpe. Arată... ne-natural.

— Da, așa este. Dar e cel mai bun drum pentru a ajunge la fiica ta. Dacă nu suporti asta, întoarce-te acum. O să fie din ce în ce mai rău.

A ridicat capul și a rostit ferm:

— Arată-mi drumul.

— Desigur.

Am pășit în culoar, și Joanna m-a urmat îndeaproape. Și astfel am lăsat lumea obișnuită în urmă.

Am ieșit din culoarul de legătură pe un peron care, la prima vedere, nu era diferit de un peron obișnuit. Joanna a respirat ușurată. Nu am spus nimic. Era mai bine să remarce singură lucrurile. Peretele s-a închis în tăcere în urma noastră pe măsură ce o conduceam pe Joanna pe peron. Trecuseră cinci ani de când fusesem acolo, dar nimic nu se schimbase cu adevărat. Zidurile din plăci de faianță crem erau stropite, ici și colo, cu pete de sânge uscat, marcate de scobituri adânci, care ar fi putut fi urme de ghea-re, și pictate cu tot felul de graffiti. Ca de obicei, cineva ortografiase greșit Cthulhu¹.

¹ Personaj mitic creat de scriitorul american H.P. Lovecraft, puternică zeitate primitivă având forma unei uriașe caracatițe combinate cu un dragon și cu o „caricatură omenească” (n. ed.)

Pe zidul curbat de dincolo de peron, lista de destinații nu se schimbase. *Cascada Umbrelor. Zona Întunecată. Haceldama. Strada Zeilor.* Afișele erau tot ciudate, deranjante, ca și scenele din visele pe care e mai bine să le uiți. Chipuri faimoase făceau reclamă la filme, locuri și servicii despre care, în mod normal, se vorbea numai în șoaptă. Oamenii care se îngrămădeau pe peron reprezentau o priveliște aparte, și mă distrau reacțiile Joannei. Era evident că ar fi dorit să se oprească și să se zgâiască cu gura căscată, dar ar fi fost condamnată dacă ar fi făcut-o. Așa că s-a mulțumit să treacă în revistă toate priveliștile neașteptate care îi ieșeau în cale.

Ici și colo, flașnetarii cântau melodii necunoscute, cu șepcile pe jos, în fața lor, șepci în care se găseau monede din tot felul de locuri, dintre care unele nu mai existau, iar altele nici nu existaseră vreodată. Un om cânta o baladă de dragoste neîmpărtășită din secolul al XIII-lea, în latina cântecelor gregoriene, în timp ce, nu departe de el, altul recita versurile lui Bob Dylan de la coadă la cap, acompaniindu-se de o chitară invizibilă. Chitara era ușor dezacordată. I-m miluit pe amândoi cu câțiva bănuți. Nu se știe niciodată când ai nevoie de o mână de ajutor ca să scapi de karma.

Puțin mai departe, pe peron, un Neanderthalian aplecat, îmbrăcat într-un costum elegant, discuta aprins cu un pitic cu un aer plictisit, ce purta uniformă nazistă, cu simbolul SS pe ea. Un nobil de la curtea reginei Elisabeta I, înmuiat în mătăsurii cu despicături și purtând guler cu pliseuri, sporovăia vesel cu un travestit splendid, înalt de șase picioare, în costum de coristă, și era greu de spus care dintre ei era mai ieșit din comun. O femeie în armură spațială futuristă și un bărbat gol, acoperit de tatuaje și

pete de culoare albastră, mâncau niște lucruri de pe niște bețe, lucruri care încă mișcau. Joanna era mută de uimire. Am bătut-o ușor pe umăr și a tresărit puternic, speriată.

— Încearcă să nu pari o turistă, i-am spus, sec.

— Ce...

A trebuit să se oprească și s-o ia de la capăt.

— Ce este locul ăsta? Unde m-ai adus? Și cine naiba sunt acești oameni?

Am dat din umeri.

— Acesta este cel mai scurt drum către Zona Întunecată. Sunt și altele. Unele oficiale, altele nu. Oricine poate ajunge pe strada greșită, deschide ușa greșită și ajunge în Zona Întunecată. Majoritatea nu rezistă prea mult, însă. Londra și Zona Întunecată au coabitat atât de mult, încât, în momentul de față, barierele sunt periculos de înguste. Într-o zi, vor ceda și toate otrăvurile din Zona Întunecată se vor împrăștia în lume; dar, până atunci, intenționez să fiu în siguranță, în mormânt. Oricum, aceasta este calea cea mai sigură.

— Și oamenii ăștia?

— Niște oameni, care-și văd de viața lor. Tu vezi acum o parte a lumii pe care majoritatea dintre voi nu ajung să o cunoască vreodată. Zona subterană, căile ascunse, umblate de oameni necunoscuți, cu treburi secrete, care urmăresc scopuri și misiuni pe care le putem doar bănuși. Există mai multe lumi decât știm sau dorim să știm, și majoritatea trimit oameni prin Zona Întunecată, mai devreme sau mai târziu. Aici, în gară, poți întâlni tot felul de oameni, și nu o să ți se întâmple nimic rău, atâta vreme cât vechiul Armistițiu este respectat. Toți vin în Zona Întunecată. Mituri și legende, călători și exploratori, vizitatori din dimensiuni superioare sau inferioare.

Nemuritori. Morți vii. Psihonauți. Încearcă să nu te holbezi.

Am condus-o de-a lungul peronului. Nu a avut nici o obiecție, ceea ce demonstra cât de șocată era. Nici măcar n-a deranjat-o că o țineam iarăși de braț. Fără a privi în jur, fără a-și întrerupe conversațiile și fără a-mi remarca prezența, oamenii din fața noastră s-au dat la o parte, pentru a ne lăsa să trecem. Câțiva și-au făcut semnul crucii pe furiș, crezând că nu îi văd, și alte semne vechi, de alungare a răului. Se părea că nu mă uitaseră. Un preot într-o manta cenușie, ponosită, cu guler alb, vechi, și o banderolă gri peste ochi, își făcea reclamă la marfă în fața noastră, ținând o valiză uzată la picioare.

— Gheare de cioară! a strigat el, cu o voce aspră, stridentă. Apă sfințită! Blesteme! Țepușe de lemn și gloanțe de argint! Știți că aveți nevoie de ele! Nu veniți la mine să vă plângeți dacă ajungeți acasă șchio-pătând, cu splina altcuiva în loc de a voastră!

S-a întrerupt când ne-am apropiat de el. A adulmecat bănuitor aerul, întorcându-și capul mare și orb într-o parte. Degetele lui pipăiau grăbite un rozariu făcut din falange de om. A pășit brusc înainte, tăindu-ne calea, și a îndreptat un deget acuzator către mine.

— John Taylor! a izbucnit el, aproape scui-pând cuvintele. Copilul blestemat! Sămânță de Diavol și Monstruozitate! Nenorocirea tuturor celor Aleși! Piei! Piei!

— Bună, Pew, am zis eu. Mă bucur să te revăd. Văd că ești încă în breaslă. Cum îți merg afacerile?

— Binișor, John, mulțumesc.

Pew a zâmbit vag, renunțând la Vocea sa oficială pentru o clipă.

— Marfa mea este ca o asigurare de călătorie.

Nimeni nu crede cu adevărat că are nevoie de ea, până când e prea târziu. *Nu mi se poate întâmpla mie,* se dezvinovătesc ei. Dar sigur că se poate, în Zona Întunecată, și se va întâmpla. Brusc și violent, și uneori chiar oribil. Le-aș putea salva viața, dacă mi-ar da atenție, proștii. Deci, ce te aduce înapoi, John? Credeam că ai mai multă minte. Știi că Zona Întunecată nu este un loc bun pentru tine.

— Lucrez la un caz. Nu-ți face griji, nu am de gând să rămân.

— Așa spun toți, a mormăit Pew, trăgându-și greoi umerii largi în mantia jerpelită. Dar e drept, cu toții facem ceea ce avem de făcut. Pe cine cauți, de data asta?

— O fugară. O adolescentă pe nume Catherine Barrett. Nu cred că îți spune ceva numele acesta, nu?

— Nu. Dar nu prea mai sunt în miezul lucrurilor zilele astea, din proprie voință. Vin vremuri grele... te previn, băiete. Aud lucruri, lucruri rele. În Zona Întunecată a apărut ceva nou. Și oamenii te-au pomenit iar. Ai grijă, băiete. Dacă va încerca să te omoare cineva, aș prefera să fiu eu acela.

S-a întors brusc și s-a pus din nou pe strigat. Nimeni nu îți este mai apropiat, mai parte din familie, decât vechii dușmani.

Peronul a vibrat, am simțit un curent puternic de aer și un tren a intrat vuind în gară și a încetinit – un tren lung, argintiu și sclipitor, fără geamuri. Vagoanele erau din oțel solid, singurele lucruri care ieșeau în evidență și le stricau perfecțiunea fiind ușile armate. Ușile s-au deschis cu un pufăit și oamenii au început să intre și să iasă. Eram gata să o prind din nou pe Joanna de braț, dar nu a fost necesar. A sărit în vagonul din fața ei fără ezitare, cu capul sus. Am urmat-o și m-am așezat lângă ea.

Vagonul era aproape gol, și am fost recunoscător pentru asta. Niciodată nu mi-a plăcut aglomerația. În mulțime se pot ascunde tot felul de lucruri. Omul din fața noastră citea concentrat un ziar rusesc. Data de sub editorial indica o săptămână din viitor. Mai în spate, în vagonul perfect curat, stătea o femeie tânără, care purta podoabe punk-iste, printre multiplele piercing-uri faciale și creasta în stil mohawk, de culoare verde-aprins, care se ridica pe capul ei ras. Citea o Biblie masivă, legată în piele. Paginile păreau goale, dar privirea ei fixă, care putea vedea și albul pe alb, indica faptul că era o absolventă a Școlii Înalte, și știam că, pentru ea, paginile erau pline de adâncă înțelepciune.

Joanna s-a uitat prin vagon, și am încercat și eu să-l văd prin ochii ei. Lipsa totală a geamurilor îi dădea mai mult un aspect de celulă decât de mijloc de transport iar mirosul pătrunzător de dezinfectant îmi amintea de cabinetul unui dentist. Nu exista nici o hartă. Oamenii care se suiau în acest tren știau încotro se îndreaptă.

— De ce nu există nici un geam? m-a întrebat Joanna, după o vreme.

— Fiindcă nu vrei să vezi ce e afară, i-am răspuns eu. Pentru a ajunge în Zona Întunecată trebuie să trecem prin locuri ciudate, neplăcute. Locuri periculoase, anormale, care ți-ar lua vederea și mințile. Cel puțin așa mi s-a spus. Nu am avut niciodată curiozitatea să mă uit.

— Dar mecanicul? El nu trebuie să vadă încotro se îndreaptă?

— Nu sunt sigur că există un mecanic, am zis eu, gânditor. Nu știu să-l fi văzut cineva. Cred că trenurile au circulat pe ruta asta atât de mult timp, încât sunt perfect capabile să funcționeze singure.

— Vrei să spui că nici un om nu manevrează trenul ăsta?

— Probabil că este mai bine așa. Oamenii sunt atât de limitați.

I-am zâmbit. Era șocată.

— Deja îți pare rău că ai venit?

— Nu.

— Nici o grijă, o să-ți pară.

În momentul următor, ceva de afară s-a lovit de laterala vagonului din fața noastră, aruncându-l perus la podea. Și-a strâns cu atenție ziarul și s-a dus să stea mai în spate. Peretele gros, din metal, s-a îndoit în interior, cedând lent sub atacul furibund de afară. Punkista nu și-a ridicat privirea din Biblie, deși rostea încet cuvintele acum. Adânciturile din metal au devenit și mai profunde, și o întreagă secțiune s-a arcuit în interior, sub o presiune de neimaginat. Joanna s-a ghemuit pe scaun.

— Ușurel, am spus eu, liniștitor. Nu poate să intre. Trenul este protejat.

S-a uitat la mine cu un aer rătăcit. Șoc cultural. Eram obișnuit cu el.

— Protejat? a zis ea, într-un final.

— Pacte vechi, înțelegeri. Crede-mă, nu vrei să afli detaliile. Mai ales dacă ai mâncat de curând.

Afară, ceva mugea cu o furie zadarnică. Nu părea deloc uman. Sunetul s-a stins lent, retrăgându-se de-a lungul vagonului, pe măsură ce trenul îl lăsa în urmă. Metalul și-a recăpătat încet forma, adânciturile dispărând una câte una. Și apoi, ceva, sau mai multe ceva-uri, a alergat de-a lungul vagonului și sus, pe acoperiș. Ușor, grăbit, cu pași precipitați, mișcându-se la unison, ca o colonie de insecte uriașe. Luminile din vagon au pâlpăit. Parcă o întreagă hoardă de chestii s-ar fi aflat pe acoperiș, mișcân-

du-se grăbit înainte și înapoi. Auzeam voci, un amestec de sunete ascuțite și înalte, ca și cum ar fi fost o singură voce care se adresa sieși. Era un fel de bâzâit metalic slab în vocalele prelungi, care îmi dădea fiori. Capricioasele Surori ale Roiului erau din nou în căutare de pradă.

— Ieșiți, ieșiți, orice ați fi, a rostit corul unei singure voci. Ieșiți și jucați-vă cu noi. Sau dați-ne drumul înăuntru, dați-ne drumul înăuntru, și ne vom juca cu voi până când nu veți mai putea rezista. Vrem să ne înfigem degetele lipicioase în trupul vostru și să vă modelăm măruntaiele cu bisturiile noastre vii...

— Fă-le să tacă, a spus Joanna, ferm. Nu pot suporta vocile astea. Mă zgârie pe creier, de parcă ar vrea să pătrundă în capul meu.

M-am uitat la rus și la punkistă, dar aceștia își vedeau de treburile lor. Am privit plafonul vagonului.

— Plecați și nu ne mai deranjați, am spus, pe un ton hotărât. Nu avem nimic de dat, prin termenii stabiliți de Tratat și de sacrificiu.

— Cine îndrăznește să ne vorbească astfel? a zis corul de voci, strâns într-una singură, aproape înăbușit de zgomotul ghearelor lor, pe acoperișul de oțel.

— Sunt John Taylor, am rostit, clar. Nu mă faceți să urc la voi.

A urmat o pauză lungă. Zgomotul a încetat și, într-un final, corul de voci inumane a spus:

— Rămas bun, atunci, dulce prinț, și să nu ne uiți când vei intra în regatul tău.

Un tropot de pași de insecte și au dispărut, iar trenul și-a continuat drumul în tăcere. Punkista și rusul s-au uitat la mine și apoi rapid în altă parte, înainte să-mi încrucișez privirea cu a lor. Joanna mă

privea și ea. Privirea îi era fixă, dar nu-și putea controla vocea.

— Te cunoșteau. Ce au vrut să spună?

— Nu știu, i-am răspuns. Nu am știut niciodată.

Asta a fost mereu problema mea. În Zona Întunecată există o grămadă de mistere și, împotriva voinței mele, eu sunt unul dintre ele.

Nimeni nu a mai scos un cuvânt pe toată durata drumului către Zona Întunecată.

Neonul negru

Am ieșit la suprafață ca niște suflete eliberate din lumea subterană, laolaltă cu mai multe șiruri ciripitoare de oameni care se vânturau neîncetat în ambele direcții. Trenul plecase de mult, grăbindu-se de parcă era bucuros că o luase din loc. Scările rulante, cu mișcarea lor lentă, erau pline de noi călători și solicitanți, toți evitând să se privească. Nimeni nu vroia să atragă atenția asupra sa până când nu își stabilea statutul. Cele câteva suflete cu ochi reci, care priveau deschis în jur, erau prădătorii și ulii de păsări, care-și alegeau viitoarele victime. Nimeni nu se uita fățiș la mine, dar se aruncau o mulțime de priviri piezișe și se auzeau multe șoapte. Gata cu vizita liniștită. Singurul lucru care întrece viteza luminii sunt bârfele din Zona Întunecată.

Cu toate acestea, mulțimea nu se schimbase. Băieți, fete și alți câțiva, toți în căutare de distracție. Afaceri obișnuite în zona întunecată a orașului. Pe stradă, se împrăștiu, adulmecând libertatea și oportunitățile din aerul aspru, și se pierdeau în noaptea nesfârșită, urmându-și propria salvare sau condamnare. Joanna mergea poticnindu-se; cu ochii mari, șocată, impresionată de minunile și ciudățeniile unei lumi cu totul nouă.

Acest oraș vibrant era aproape sufocant de viu. Toate culorile țipătoare și umbrele negre ca smoala erau deopotrivă primitoare și reconfortante, înfricoșătoare și intimidante, seducătoare și detestabile.

Neoanele ardeau peste tot, colorate și extravagante, strălucitoare ca beteala. O invitație permanentă pentru naivi și victime și toate sufletele singuratice. Semne atrăgătoare îi conduceau pe cei neatenți către tot felul de cluburi, desfătări nocturne promițătoare și plăceri necunoscute, băuturi și dansuri cu străini în încăperi pline de fum, emoții fără sfârșit, viață trăită la maxim, fără centură de siguranță. Sex ispititor și forme provocatoare. Era periculos ca dracu', dar distracția era de două ori mai mare.

La naiba, ce bine mă simțeam că mă întorsesem.

Oamenii de toate soiurile veneau și plecau, de la cei care arătau anormal la cei fără pereche, fiecare cu propriul său scop, fără ca murmurul traficului să înceteze vreodată. Toate vehiculele se deplasau cu mare viteză, fără a se opri, contrastând puternic cu străzile aglomerate ale Londrei, unde viteza obișnuită nu se schimbase de secole. Mulțumită îngrozitoarelor ambuteiaje, atinge încă o medie de zece mile pe oră. Indiferent de cât de important te crezi a fi. Deși, cel puțin, străzile miros acum a vapori de benzină și nu a rahat de cal.

Nu riști că calci în vaporii de benzină.

Trebuia că multe dintre vehiculele lucioase și sclipitoare care alergau prin Zona Întunecată erau noi pentru Joanna; forme și dimensiuni și chiar creații care nu văzuseră niciodată lumina zilei; unele dintre ele alimentate din surse la care era mai bine să nu te gândești, dacă vroiai să dormi noaptea. Taxiuri care funcționau pe bază de apă sfințită, limuzine care mergeau cu sânge proaspăt, ambulanțe care funcționau pe bază de suferințe purificate. Poți obține profit din orice în Zona Întunecată. A trebuit să o prind pe Joanna de braț, căci se apropiase, fără să-și dea seama, prea mult de marginea trotuarului.

— Fii atentă! i-am strigat în ureche. Unele dintre lucrurile astea nu sunt cu adevărat mașini. Și unele dintre ele sunt flămânde.

Dar nu mă asculta. Se uitase la cer, și fața ei arăta mirare și groază. Am zâmbit și am privit și eu cerul. Negru ca smoala, mereu mai mic, arzând în lumina miilor de stele, mult mai multe decât ai văzut vreodată deasupra unui oraș terestru, dominat de o lună plină de o duzină de ori mai mare decât astrul ăla palid cu care era obișnuită Joanna. Nu am fost niciodată sigur dacă luna era într-adevăr mai mare în Zona Întunecată sau dacă era, pur și simplu, *mai aproape*. Poate că, într-o zi, un client bogat mă va angaja să aflu asta.

M-am uitat din nou la Joanna, care se lupta încă să-și găsească echilibrul interior, așa că am stat pe loc și am privit în jur. Doar trecuseră cinci ani. Dar toate păreau așa cum le lăsasem. Aceiași oameni, afectați de o disperare mută, care se grăbeau pe străzile ude de ploaie, îndreptându-se către aceleași ispite dulci. Sau poate că eram eu cinic. În Zona Întunecată puteai da peste tot felul de minunății, priveliști și glorii de savurat și de îndrăgit pentru totdeauna; nu trebuia decât să-ți dai un pic de osteneală să le găsești. Zona Întunecată este ca orice alt oraș mare, doar amplificată, intensificată, ca și străzile pe care umblăm în vise și coșmaruri.

Lângă gară era un chioșc, unde se vindeau zeci de tricouri în lastic. Am citit câteva mesaje de pe tricouri. *Băieții buni ajung în Rai, băieții răi ajung în Zona Întunecată. Mama mea a luat thalidomidă¹, și eu*

¹ Medicament teratogen, care a fost folosit în cea de a doua jumătate a secolului XX, fără să se știe că, luat de gravide, provoca malformații fătului. (n. ed.)

nu m-am ales decât cu degetul ăsta cât un ciocan. Și eternul Michael Jackson a murit pentru păcatele noastre. Am pufnit în tăcere. Articolele obișnuite pentru turiști. Joanna s-a întors brusc și m-a privit, închizând gura cu un sunet distinct, ca și cum de-abia își dăduse seama că îi rămăsese deschisă.

— Bine ai venit în Zona Întunecată, am zis eu, zâmbind. Lăsați deoparte orice prejudecată, voi, cei care intrați aici.

— E noapte, a spus ea, copleșită. Ce s-a întâmplat cu restul zilei? Când am plecat, de-abia începuse să se întunece.

— Ți-am spus, aici noaptea nu se sfârșește niciodată. Oamenii vin aici atrași de lucrurile pe care nu le pot găsi în altă parte. Și multe dintre aceste lucruri pot crește numai la întuneric.

A scuturat încet din cap.

— Nu mai suntem în Kansas, nu-i așa? Cred că tot ce pot face este să încerc să-mi păstrez mintea deschisă.

— O, eu n-aș face asta, am spus, solemn. Nu știi niciodată ce poate pătrunde în ea.

Mi-a aruncat o privire dură.

— Nu-mi pot da seama când glumești.

— Nici eu nu pot, uneori, în Zona Întunecată. E genul ăla de loc. Viața, moartea și realitatea sunt concepte flexibile aici.

O bandă de huligani se îndrepta spre noi, scoțând chiote și țipând, croindu-și drum printre oameni și împingându-i, în joacă, pe câte unii pe drum, pentru a bloca traficul, dar mașinile nici măcar nu claxonau, darmite să încetinească. Huliganii râdeau și-și dădeau coate și beau din sticle pe care le treceau de la unul la altul. Erau gălăgioși și respingători și savurau fiecare moment al acțiunilor lor, iar

amenințarea unor violențe subite plana deasupra lor ca un miros corporal neplăcut. Erau treisprezece la număr și purtau haine lucioase din piele și lanțuri, iar fețele le erau pictate în culori tribale stridente. Dinții le erau ascuțiți și pe frunte purtau curele cu coarne de drac. Mergeau arogant, vociferând, înjurând barbar pe oricine nu se dădea din drum suficient de repede și căutând vreo încurcătură în care să se bage. De preferință, genul de încurcătură din care cineva iese rănit.

Și apoi, unul dintre ei a zărit-o pe Joanna și și-a dat imediat seama că era nou-venită. O pradă ușoară, bani la discreție și, pe deasupra, femeie. I-a alertat și pe tovarășii săi, și s-au năpustit înainte, cu un scop precis. Am făcut un pas în față, ieșind din umbră, și m-am interpus între ei și Joanna. Banda a șovăit la vederea opreliștii bruște, și mi-am putut auzi numele pe buzele lor. Au scos rapid cuțitele, niște lame lungi și subțiri, care străluceau stins în lumina neonului. Le-am zâmbit, și unii dintre ei s-au dat înapoi. Zâmbetul mi-a devenit și mai larg, și huliganii s-au întors brusc, lăsându-ne în pace. M-am simțit ușurat. Nu fusesem sigur dacă îi păcălisem sau nu.

— Mulțumesc, a zis Joanna, cu o voce fermă. Mi-am făcut griji, pentru un moment. Cine erau?

— Demoni.

— Așa se numește banda?

— Nu, sunt demoni, deghizați într-o bandă de huligani. Probabil că erau în căutarea distracției zilnice. Avem de tot felul pe aici.

S-a gândit la asta.

— Le era frică de tine.

— Da.

— De ce ești atât de special aici?

M-a făcut să zâmbesc.

— Habar n-am. Să zicem că am o anume reputație în Zona Întunecată. Sau, cel puțin, aveam. Ar fi interesant de văzut câtă greutate mai are numele meu aici, în câteva dintre locurile pe care le vom vizita.

Joanna s-a uitat în jur.

— N-ar trebui să mergem la poliție sau ceva de genul ăsta? Acei... demoni ar putea ataca pe altcineva.

— În Zona Întunecată nu există poliție, i-am explicat, răbdător. Și nici prea multe legi. Aici se întâmplă orice. Face parte din atracții. Există... Autorități. Cei care au puterea de a-i pedepsi pe infractorii periculoși. Roagă-te să nu dăm peste ei.

Joanna a tras aer în piept și a expirat lent.

— Bine. Mă pot obișnui cu asta. Am venit aici ca să-mi găsesc fiica și pot face față la orice dacă asta mă ajută să o recuperez. Spuneai că ai un dar de a-i găsi pe cei dispăruți. Arată-mi.

— Nu-i chiar atât de simplu.

— De ce știam că vei spune asta?

I-am înfruntat privirea acuzatoare, alegându-mi cuvintele cu mai multă grijă decât de obicei.

— Am un dar. Numește-l magie sau percepție extrasenzorială sau oricum crezi tu că-ți convine. Îmi pot folosi darul pentru a găsi oameni sau obiecte, lucruri care nu se văd în mod obișnuit și care nu pot fi găsite prin metodele normale de investigare. Funcționează numai aici, în Zona Întunecată, unde legile realității nu sunt atât de stricte pe cât ar putea fi. Dar trebuie să fiu foarte atent cum, unde și când îl folosesc. Am dușmani aici. Oameni răi. A-mi folosi darul este ca și cum aș aprinde o lumină într-un loc întunecat. Atrage atenția. Dușmanii mei se pot lua

după lumină pentru a mă găsi. Și a mă ucide.

— Cine sunt acești dușmani? a întrebat Joanna, și pentru prima dată în ochii ei reci și albaștri am zărit o urmă de preocupare. De ce vor cu tot dinadinsul să te omoare? Ce ai făcut? Și de ce este un om care poate pune demonii pe fugă atât de înfricoșat de aceste ființe?

— Sunt mulți și eu sunt unul singur. M-au urmărit dintotdeauna. A început pe când eram încă un copil. Odată au ars un bloc întreg, în încercarea lor de a mă prinde. În decursul anilor au ucis mulți oameni care îmi erau apropiați. Este un miracol că mai am încă prieteni. Nu îi simt mereu acolo... uneori cred că le este teamă de mine. În orice caz, nu am reușit niciodată să aflu cine sunt și de ce vor cu atâta îndârjire să mă vadă mort. În lumea de afară sunt în siguranță. Nu îmi pot da de urmă acolo. Dar acesta este și teritoriul lor, nu numai al meu. Am fost de acord să preiau acest caz doar fiindcă părea atât de simplu și de clar. Cu puțin noroc, vom putea să o găsim pe fiica ta, să vă las împreună o vreme, să vă împăcați, și pe urmă să ne cărăm naibii de aici. Fără ca vreunul dintre cei care contează să știe că sunt aici. Și acum taci și lasă-mă să mă concentrez. Cu cât durează mai puțin, cu atât mai bine.

M-am concentrat și m-am cufundat adânc în mine, și darul meu s-a deschis precum un boboc, înflorind ca să-mi umple mintea și răspândindu-se apoi în noapte. Cel de-al treilea ochi mi s-a deschis larg, ochiul meu secret, și brusc am putut Vedea. Și ea era acolo, în fața mea. Imaginea lăsată de Cathy Barrett, strălucind și licărind în noapte. Fantoma pe care o lăsase în urma sa, imprimată în Timp prin prezența ei. O vedenie semi-transparentă trasată în tonuri pastelate. Pietonii treceau pe lângă și prin ea

fără a o vedea. M-am concentrat asupra imaginii ei, derulând înapoi trecutul, urmărind îndeaproape cum Cathy apărea din nou din gara subterană și cum se uita în jurul ei, uimită și încântată de noua lume pe care o descoperise. Purta niște vechituri de la Armata Salvării, dar părea fericită și sănătoasă. S-a uitat brusc în spatele ei, ca și cum cineva o strigase pe nume. A zâmbit apoi, un zâmbet larg și fericit, care i-a transformat chipul. Arăta radiantă, încântată, ca și cum ar fi regăsit un vechi prieten într-un loc neașteptat. A luat-o în jos pe stradă, grăbindu-se către... ceva. Ceva ce n-am putut Vedea sau simți, dar care o atrăgea cu un țel unic, precis, implacabil, așa cum un felinar atrage un fluture de noapte.

Am reluat imaginea de la început, privind din nou cum fantoma din trecut ieșea din gară. Amprenta lui Cathy era prea clară și nedistorsionată pentru a fi mai veche de cel mult câteva săptămâni. Impresia pe care mi-o dădea imaginea m-a tulburat. Spre deosebire de majoritatea fugarilor, Cathy nu venise în Zona Întunecată căutând să se ascundă de cineva sau să uite de necazuri. Venise aici cu un scop, căutând un lucru sau o persoană anume. Ceva sau cineva de aici o *chemase*. M-am încruntat și mi-am deschis mintea puțin mai mult, dar nu am simțit nimic neobișnuit în aerul nopții, nici un cântec de sireună suficient de puternic pentru a-i smulge pe oameni din siguranța lumii obișnuite.

Decât dacă apelantul îmi era ascuns deliberat. Ceea ce era un gând îngrijorător. Nu multe se pot ascunde de mine, când vreau să le descopăr. Sunt John Taylor, ce naiba. Găsesc lucruri. Fie că vor să fie găsite, fie că nu.

Decât dacă... aveam de-a face cu una dintre Puterile Superioare.

Mi-am înconjurat trupul cu brațele și mi-am deschis complet mintea. Lumea ascunsă s-a animat în jurul meu. Vechi căi ale puterii se întretăiau, tăind, neobservate, lumea materială, arzând atât de tare încât a trebuit să-mi feresc privirea. Fantomele tropăiau și se tânguiau, urmându-și neîncetat ritmul lor obișnuit, prinse în Timp ca insectele în chihlimbar. Uriași subțiri și fără consistență hălăduiau prin oraș, fără a catadicsi să se uite la muritorii nesemnificativi de jos. Zânele și Ființele Efemere și Poporul Groaznic își vedeau de afacerile lor misterioase, și nici unul nu mi-a dat atenție. Și totuși, nu era nici o urmă a ceea ce o chemase atât de fermecător pe Cathy Barrett.

Mi-am închis mintea, strat cu strat, ridicându-mi din nou scuturile. Trecuse atât de multă vreme de când avusesem privilegiul de a mă bucura de darul meu, încât uitasem cu totul de prudență. Pentru o vreme, trebuie că am strălucit ca un soare. Era vremea să mă apuc de treabă. Mi-am întins mâna și am apucat-o pe Joanna ferm de braț, creând o legătură între mintea mea și a ei, și ea a suspinat adânc atunci când a văzut strada prin ochiul meu interior. A văzut imaginea transparentă a lui Cathy, și a strigat-o, făcând un pas înainte. I-am eliberat imediat brațul și am închis totul, atent la a-mi proteja cât mai bine darul, pentru ca nici o geană de lumină să nu iasă și să mă dea de gol. Joanna s-a întors către mine furioasă.

— Ce s-a întâmplat? Unde este? Am văzut-o!

— Ai văzut o imagine din trecut, am spus eu, atent. O amprentă în Timp. Cathy nu a mai fost pe aici de cel puțin două săptămâni, mai mult decât suficient pentru ca să dea de necazuri serioase. Dar măcar știm că a ajuns aici, și că era vie și sănătoasă

acum două săptămâni. Ai văzut expresia de pe fața ei? A venit aici cu un motiv anume. A fost condusă undeva.

Chipul Joannei își reluase expresia glacială obișnuită, de parcă i-ar fi fost rușine că o prinsesem arătându-și sentimentele. Când a vorbit, vocea îi era din nou perfect calmă.

— Evident. E de bine sau de rău?

— Depinde, am zis eu, cinstit. Aceasta este Zona Întunecată. Ar putea fi oriunde acum. Este posibil să-și fi făcut prieteni, să fi găsit protecție, iluminare sau dammare. Toate sunt ieftine aici. Cred că... voi avea nevoie de ceva ajutor pentru cazul ăsta. Ți-ar plăcea să vizitezi cel mai vechi bar și club de noapte din lume?

O parte a gurii ei roșu închis a tresărit într-un gest ce ar fi putut trece drept zâmbet.

— În regulă. Mi-ar prinde bine o tărie. La naiba, chiar mai multe țării și un stimulent. Cum se numește locul?

Am rânjit.

— „Ciudații”.

Toată lumea merge la Ciudații.

Dacă știi ce le face bine.

La Ciudații, cea mai veche tavernă, văgăună pentru pălăvrăgeală și punct de atracție pentru nemernici din istoria Omenirii, ajungi mergând pe niște străzi care îți fac părul măciucă și apoi cotind pe o alee lăturalnică, ce nu este mereu acolo. În principal, cred că îi este rușine să fie asociată cu un local atât de rău famat. Aleea este slab luminată, iar străzile, pietruite. Intrarea la Ciudații este indicată printr-o placă de oțel încastrată în zidul mizer. Deasupra ușii atârna o firmă luminoasă mică, dar onorabilă, pe care este scris numele barului în sanscrită veche. Proprietarul nu are încredere în publicitate. Nici nu este nevoie. Dacă îți este sortit să găsești drumul către cea mai veche cârciumă din Anglia, îl vei găsi. Dacă nu, îl poți căuta o viață întreagă, fără a-l găsi vreodată. Nu există o listă de așteptare pentru a fi primit înăuntru, dar taxa de intrare poate însemna crimă. Câteodată, chiar literal. I-am tradus Joanei ce scria, și ea s-a uitat la nume fără nici o expresie.

— Țsta este un bar de homosexuali?

M-a făcut să zâmbesc.

— Nu. Doar un loc în care cei mai ciudați oameni din lume pot veni să bea ceva în liniște și pace. Nimeni nu te deranjează, nimeni nu se așteaptă să vorbești despre sport, politică sau religie și nimeni nu-ți va cere autograful. Binele și Răul își pot face cinste cu un pahar, iar neutralitatea este respectată

chiar și silit. Ciudații a existat, sub diverse identități, de secole. Nimeni nu știe cu siguranță cât de vechi este, dar mereu a fost un fel de bar. Ultima dată când am fost aici, arăta ca un local pentru lumea bună. Strălucitor într-un fel amenințător, cu băutură excelentă și... clientelă interesantă. Dar identitățile se pot schimba rapid în Zona Întunecată, așa că, odată ce intrăm, stai aproape de mine, păzește-ți bine poșeta și nu vorbi cu nici o femeie ciudată.

— Am mai fost în cluburi de noapte, a zis Joanna, rece.

— Nu în unul ca ăsta.

M-am îndreptat către ușă și aceasta s-a deschis încet. Deși nu mi-a plăcut să recunosc, eram mai mult decât ușurat. Ușa se deschide numai celor care sunt în relații bune cu proprietarul, și nu mai eram sigur care îmi era poziția, după atâta vreme. Nu ne despărțiserăm chiar prieteni. La naiba, încă îi datoram bani barmanului. Dar ușa se deschisese, așa că am intrat sigur pe mine, de parcă eram stăpânul locului, cu Joanna alături, abordând, la rândul ei, cea mai atrăgătoare și mai intimidantă ținută. Bărbia sus, privirea înainte. Nu uita, frica este ușor detectată aici.

M-am oprit în mijlocul vestibulului și m-am uitat în jur, fără să mă grăbesc. Locul nu se schimbase prea mult. Același mobilier din epoca Tudorilor, cu oameni atârându-se de el ca niște jucării pliabile, încercând să se trezească din beție, înainte de a pleca acasă. Aceleași picturi murale obscene pe pereți și tavan, unele dintre ele în basorelief. Aceleași pete pe covorul persan. M-a cuprins nostalgia. Am privit-o pe Joanna, dar ea își păstrase cea mai serioasă expresie posibilă. Am ghidat-o mai departe, pășind peste picioarele întinse, acolo unde era nevoie, până când ne-am putut uita în josul scărilor de metal și în vă-

găuna largă, cu pereți de piatră, care reprezenta cârciuma în sine.

Primul cuvânt care mi-a venit în minte, în momentul în care am revăzut barul, a fost *murdar*. Deși *șleampăt* putea ocupa lejer locul doi. Evident, experimentul cu lumea bună nu dăduse roade. Am coborât pe scările care zăngăneau sub picioarele noastre. Patronii barului preferau să nu fie luați prin surprindere. În jur se găsea amestecul obișnuit de mese și scaune desperecheate, cu separeuri în capătul îndepărtat, pentru aceia care aveau nevoie de mai multă intimitate. Sau de un loc de ascuns un cadavru, pentru o vreme. Luminile erau mereu slabe – în parte, pentru atmosferă, și în parte, ca să nu vezi prea bine ce e în jur. Sau pe cel care te însoțește. Majoritatea meselor erau ocupate de genul de amestecături care îmi aduceau aminte de ce părăsisem Zona Întunecată. Am recunoscut multe personaje, deși majoritatea nu m-au privit direct. Trăncăneala obișnuită a vocilor ridicate era pe jumătate acoperită de muzica heavy-metal care urla din niște difuzoare ascunse. În aerul stătut plutea un fum gros, în parte de la tutun, în parte de la „ierburi” Un semn pe perete, la capătul scărilor, spunea *Intrați pe riscul vostru*. Joanna mi-a atras atenția asupra lui.

— Vorbesc serios?

— Desigur, am zis eu, calm. Mâncarea e groaznică.

— Ca și atmosfera, a spus Joanna, sec. Simt cum solvabilitatea mi se duce pe râpă numai fiind aici. Spune-mi că nu am venit degeaba.

— Căutăm informații, i-am răspuns eu, răbdător. Nu strică niciodată să le arunci asta în față clienților, mai ales atunci când știi că îi enervează.

— Trebuie să știm cine sau ce a chemat-o pe

Cathy în Zona Întunecată, și unde s-a dus după ce darul meu nu a mai putut-o detecta. La Ciudații poți găsi răspunsul la orice întrebare, dacă știi cui să te adresezi.

— Și pe cine să mituiești?

— Vezi, înveți. În Zona Întunecată banii nu doar vorbesc. Strigă și țipă și obligă. Tocmai de aceea, majoritatea instigatorilor și a celor care pun lucrurile în mișcare au trecut pe aici, într-un moment sau altul, pe când se aflau în ascensiune sau declin. Sunt unii care spun că locul ăsta a existat de la începuturile civilizației.

Joanna a pufnit.

— Nu pare să fi fost curățat de atunci.

— Merlin Sămânță de Diavol a fost îngropat aici, sub pivnița de vinuri, după căderea regatului de Logres. Mai apare, uneori, pentru a le aduce aminte tuturor să fie cinstiți. Dacă ești mort nu înseamnă că ai ieșit din joc, aici, în Zona Întunecată.

— Stai așa. *Acel* Merlin?

— Nu mi-ar plăcea să cred că au fost mai mulți. Nu l-am văzut manifestându-se decât o dată, dar m-a speriat de moarte.

Joanna a scuturat din cap.

— Am nevoie de un pahar mare de tărie acum.

— Mulți oameni simt asta în Zona Întunecată.

M-am îndreptat către barul masiv din mahon, din capătul încăperii. Eram bucuros că mă întorșesem. Simțeam cum unele părți din mine, demult îngropate, se trezeau la viață. Uneori uram Zona Întunecată, alteori o iubeam, dar fuga în lumea reală nu făcuse decât să-mi arate cât de mult aveam nevoie de ea. Cu toate amenințările și pericolele ei, cu toată brutalitatea și nemernicia ei josnică, doar aici mă simțeam cu adevărat viu. Și petrecusem clipe

frumoase în barul ăsta, pe când eram mai tânăr. Probabil fiindcă pe atunci nu valoram nici cât o ceapă degerată, și nimănui nu-i păsa cine eram sau cine aveam să devin. Am condus-o pe Joanna printre mesele aglomerate, fără ca murmurul conversațiilor să înceteze vreo clipă. Melodia din difuzoare s-a schimbat, și Strangers au început să urle despre „Disparația eroilor” Felul proprietarului de a mă anunța că îmi remarcase prezența. Joanna a tresărit din cauza zgomotului și și-a lipit buzele de urechea mea.

— Aici numai porcăriile astea se dau?

— În majoritatea timpului, am spus eu, tare. Țsta este localul lui Alex Morrissey și pune ce vrea el. Îi place rockul dur, nu crede în veselie și nu răspunde la solicitări. Cineva a venit odată aici și a cerut country și western, iar Alex l-a împușcat. O mulțime de oameni l-au aplaudat.

Am ajuns la bar. Alex Morrissey era acolo, ca întotdeauna, o siluetă deșirată și abătută, îmbrăcată în negru. Era ultimul dintr-o spiță veche de barmani – proprietari, dintr-o familie care rezistase mult mai mult timp decât ar fi fost de dorit. Nu se știe dacă misiunea lor este aceea de a-l proteja pe Merlin sau invers, și nimănui nu-i place să întrebe, pentru că, dacă o face, Alex aruncă cu tot felul de lucruri. Nu e nici un secret că ar părăsi Ciudații într-o clipită, dacă ar putea, dar nu poate. Familia sa este legată de bar, prin niște pacte vechi și neplăcute, și Alex nu poate pleca până nu găsește pe altcineva din neamul său, care să-i ia locul. Și, dat fiind că Alex Morrissey are faima de a fi ultimul din spiță, este doar un alt motiv să fie morocănos și să se răzbune pe clienți.

Se zice că Alex s-a născut cu o dispoziție proastă, care nu a făcut decât să se înrăutățească. Mereu

agitată, mereu nedrept, doar de dragul de a fi astfel, și mereu nepăsător când era vorba să-ți dea restul corect. Dar să te ferească Dumnezeu să nu-i dai cât trebuie atunci când îți aduce nota. Pretinde că este adevăratul moștenitor al Coroanei Britanice, fiind (mai mult sau mai puțin) un descendent direct al lui Uther Pendragon, sculat cu fața la mai multe cearșafuri. Pretinde și că poate vedea auzul oamenilor dacă se dă suficient de tare cu capul de perete. În momentul respectiv, se ocupa de un alt client, dar știa că sunt acolo. În barul lui Alex nu se întâmpla nimic fără ca el să știe, uneori, chiar înainte ca tu să știi că vei face acel lucru. Trucul său preferat este de a răspunde la telefon înainte ca aparatul să sune.

M-am sprijinit de bar și l-am studiat. Arăta așa cum îl lăsasem, oribil și deranjant, într-o măsură egală. Trebuie că Alex se apropia de treizeci de ani, dar arăta cu zece ani mai în vârstă. Slab, palid și capricios, și mereu iritat de ceva. Privirea lui posomorâtă săpase un șanț permanent deasupra nasului și, în rarele cazuri când zâmbea, știai că ai dat de necaz. Purta mereu negru, combinând creații vestimentare, și o beretă neagră și fercheșă dată pe spate, pentru a ascunde chelia care îi apăruse pe vremea când era încă adolescent. Dovada, dacă era nevoie, că Dumnezeu avea ceva cu el, obișnuia Alex să spună. Se bărbiera când își aducea aminte, ceea ce nu se întâmpla decât arareori, și nu spăla niciodată suficient de des paharele din bar. Părul său negru și țepos formase smocuri, dat fiind că trăgea mereu de el, și igiena lui personală nu îl prea preocupa.

Încă mai avea un calendar mare și strălucitor în spatele barului, înfățișând-o pe Elvira, Doamna Nopții, într-o serie de ipostaze care ar fi deranjat-o foarte mult dacă ar fi aflat vreodată de ele, iar desenele de

pe suporturile pentru pahare erau pornografice. În general, Alex se purta foarte prost cu femeile, majoritatea necoborându-se la așteptările lui. A fost căsătorit o dată, dar nu vorbește despre asta. Și acesta e... Alex Morrissey pentru dumneavoastră. Nervos pe întreaga lume și mândru de acest lucru, și preparator al celor mai rele martini-uri din Zona Întunecată.

Cred că suntem prieteni. Ne tolerăm reciproc multe lucruri, lucruri pe care nu le-am răbda nici o clipă altcuiva.

Într-un final, a renunțat la a se preface că nu mă observase și s-a îndreptat leneș către mine, privindu-mă fioros.

— Am știut că va fi o zi proastă când m-am trezit și am observat că, din laba iepurelui meu, crescuse un alt iepure, zise el, iritat. Dacă aș fi știut că e un avertisment faptul că ai revenit în viața mea, aș fi blocat toate ușile și toate ferestrele și aș fi făcut dispărute cheile. Ce vrei?

— Mă bucur să te revăd, Alex. Cum îți merg afacerile?

A pufnit tare.

— Câștigurile au scăzut atât de mult, că ai avea nevoie de un excavator ca să găsești vreun profit, un poltergeist și-a făcut casă la mine în pivniță și îmi bântuie butoaiile de bere, deschizând și închizând robinetele, și Michael cel Palid pretinde că, de vreme ce a devenit zombie și este mort oficial, cu certificatul unui medic legist drept dovadă, nu mai trebuie să-și achite polița suficient de consistentă. Și ai mai apărut și tu. Astfel de nopți mă fac să mă gândesc la insurecție și la detonarea de bombe în locurile publice. De ce te-ai întors, John? Ai zis că nu te mai întorci niciodată, și a fost singurul lucru rațional pe care te-am auzit spunându-l vreodată.

— Doamna care mă însoțește este Joanna Barrett. Fiica ei a dispărut în Zona Întunecată. Și eu sunt în impas.

Alex m-a privit pe deasupra ochelarilor de soare.

— Credeam că poți găsi orice.

— Așa credeam și eu. Dar darul meu nu mi-a putut dezvălui totul și am pierdut firul. Ceva o ascunde pe fugara asta. Nu îi voi putea da din nou de urmă până când nu mă apropii de ea. Ceea ce înseamnă că am nevoie de o pistă. Eddie e pe aici?

— Da, deși mi-aș dori să nu fie. E la masa lui obișnuită, cea din colț, sperându-mi toți clienții buni.

În momentul următor, m-am trezit înconjurat de trei băieți de bani gata, care apăruseră de nicăieri. M-am întors fără grabă, când am observat reflexiile lor în oglinda lungă din spatele barului, și i-am examinat curios. Păreau obișnuiți. Tineri, îmbrăcați în costume bine croite, cu o tunsoare profesionistă, cu un singur cercel și manichiură perfectă. Vechi camarați de școală, desigur. Toți trei aveau ceva cu mine, dar cel din fața mea, care mă sfida amenințător, îmi părea oarecum cunoscut. Am observat că Joanna se străduia să pară neimpresionată. Bravo ei. M-am rezemat din nou de bar și am ridicat o singură sprânceană, cu gradul potrivit de obraznicie. Omul de afaceri mare și rău de dinaintea mea și-a apropiat și mai mult fața de mine și am simțit un miros de gumă de mentă. Urăsc guma de mentă.

— John Taylor! a strigat tânărul, încercând să pară dur și neclintit și amenințător, cu o voce stridentă care nu i se potrivea deloc. *Afurisitul* de John Taylor! Ce milostiv e Dumnezeu, nu-i așa? Să te trimită înapoi la mine. Am știut dintotdeauna că te vei târi înapoi aici, într-un final, Taylor, ca să mă asigur personal că primești ceea ce meriți!

— Am impresia că mă cunoști, am spus eu, calm. Din păcate, nu pot spune la fel. Îți datorez cumva bani?

— Să nu îndrăznești să pretinzi că nu-ți aduci aminte! Ți-am spus să nu te întorci niciodată, Taylor. Ți-am spus să nu-ți mai arăți vreodată mutra pe aici. M-ai făcut de rușine.

— Nici n-a fost greu, a remarcat Alex, din spatele barului. Privea cu interes scena, dar fără a interveni în vreun fel.

Tânărul s-a făcut că nu l-a auzit. Nervos, da, dar nu suficient de prost pentru a-l supăra pe Alex. Mi-a aruncat cea mai dură privire de care era în stare, cu ochii săi ușor bulbucați aproape ieșind din orbite, în timp ce cei doi prieteni de-ai lui depuneau eforturi pentru a pândi amenințător din spate, susținându-l.

— Am zis că o s-o fac eu pentru tine, Taylor, dacă aveam să te mai văd vreodată. Afurisit mic, care se amestecă în treburile superiorilor săi!

— Ah, am spus eu, luminat în sfârșit. Scuze, dar au trecut cinci ani. Îmi amintesc de tine acum. Vocabularul limitat și amenințările repetate îmi împropătaseră în sfârșit memoria.

— Ffinch-Thomas, nu-i așa? Ai fost aici într-o noapte, pleznindu-ți iubita, fiindcă erai prost dispus. Și fiindcă o puteai face. Nu intenționez să intervin. Pe bune. Dacă ea era atât de proastă, încât să suporte compania unui bătauș descreierat ca tine, doar fiindcă aveai întotdeauna bani pentru cea mai fină băutură, pentru cele mai tari distracții și pentru cele mai bune cluburi, era treaba ei. Dar când ai culcat-o la pământ și ai lovit-o cu piciorul până când i-ai rupt coastele, chicotind în timp ce o făceai... Așa că te-am bătut măr, ți-am furat toate cardurile de

credit și am terminat aruncându-te printr-o fereastră care s-a întâmplat să fie închisă atunci. Din câte îmi amintesc, ai proferat faimoasele-ți amenințări în timp ce zburai de aici în viteză, încercând să-și scoți cioburile de sticlă din fund. Oricine altcineva ar fi tras învățăminte morale din toate astea. Alex, mă mir că l-ai primit din nou pe porcul ăsta.

Alex a dat din umeri, sprijinindu-și coatele pe tejghea.

— Ce pot să-ți spun? Taică-său e o persoană importantă în oraș. Amândoi.

Muzica din bar s-a oprit brusc și murmurul vocilor s-a stins rapid, pe măsură ce oamenii își dădeau seama ce se întâmpla. Toți deveniseră interesați, și se făceau deja pariuri importante. Toată lumea vroia să vadă dacă John Taylor mai era încă în formă. Și eu eram oarecum curios.

— Nu-mi poți vorbi astfel, a zis Ffinch-Thomas, cu vocea atât de încordată, încât, practic, se frângea.

— Normal că pot. Tocmai am făcut-o. N-ai fost atent?

A scos o coasă subțire, aurită, din haină, un instrument periculos, făcut special pe potriva lui. Lama a sclipit puternic și am știut că marginile erau deosebit de tăioase. Ceilalți doi tineri de bani gata au scos și ei niște arme asemănătoare. Cred că era ultima tehnologie. Moda druidică.

— O să te tăiem, a spus Ffinch-Thomas, rânjind. Vocea îi era veselă, respira sonor și ochii îi luceau de emoție. O să te tăiem, o dată și încă o dată și încă o dată. O să te facem să urli, Taylor. O să-ți împrăștiem sângele și carnea prin bar, până când o să ne implori să te lăsăm să mori. Nu am crezut niciodată poveștile alea ce se vehiculau pe seama ta. Data trecută m-ai luat prin surprindere. Și, după ce te

vom face să plângi și să te tânguiești, ne vom opri o vreme, ca să vezi ce-i facem femeii tale. Și vom... și vom...

Vocea lui s-a pierdut în neant pe măsură ce-mi fixam privirea în ochii lui. Auzisem suficient. Mai mult decât suficient. Unele insecte pur și simplu te obligă să le strivești. A stat țeapăn, încercând să se uite în altă parte, dar nu a putut. Era în puterea mea. Picuri de sudoare au apărut pe fața lui dintr-o dată pământie, pe măsură ce încerca să se întoarcă și să fugă și-și dădea seama că nu poate. A scâncit și a făcut pe el, o pată mare și întunecată întinzându-se pe partea din față a pantalonilor săi scumpi. Mâna i s-a deschis, împotriva voinței sale, și degetele amorțite au lăsat coasa aurită să cadă pe podea, cu un puternic zgomot metalic ce a tulburat tăcerea din jur. Era speriat acum, foarte speriat. I-am zâmbit și, din ochii lui măriți, a început să curgă sânge, mângându-i obraji. Se tânguia, scoțând sunete de animal slab și prins în cușcă, și apoi ochii i s-au rotit în cap, și a alunecat pe podea, inconștient. Ceilalți au ridicat coasele aurite cu mâini tremurânde, făcându-și curaj pentru a ataca, când Alex a ridicat tonul.

— Lucy! Betty! *Pericol!*

Lucy și Betty Coltrane au apărut brusc în spațele tinerilor. Cele două fuseseră agenții de pază ai lui Alex timp de mai mulți ani. Înalte și bine clădite, fetele nu purtau niciodată mai mult decât un tricou și niște pantaloni scurți, care le dezgoleau mușchii impresionanți. O blondă și o brunetă, dar fără prea mari diferențe între ele. Au un aer amenințător și sparg nuci tușind tare. S-au aruncat asupra celor doi tineri, le-au smuls coasele din mâini, i-au trântit de bar, le-au înmuiat iute genunchii în separeu și apoi i-au târât cu forța afară. Mulțimea a ovaționat și a

aplaudat. Câțiva au fluierat de admirație. M-am uitat cu reproș la Alex.

— I-aș fi putut da gata.

A pufnit nervos.

— Am văzut ce se întâmplă când dai tu gata pe cineva, și-mi ia o veșnicie să curăț sângele apoi. Ține, e din partea casei și, pentru Dumnezeu, lasă-i în pace pe ceilalți clienți.

Am acceptat rachiul oferit fără fasoane. Era cel mai bun mod al lui Alex de a-și cere scuze. Surorile Coltrane s-au întors și l-au cărat afară pe Ffinch-Thomas, care încă era chinuit de spasme.

— O să te pârască la tăticu', a remarcat Alex. Și tăticul n-o să fie prea încântat. Din contră, o să cam turbeze de furie.

— Zi-i să ia un număr de ordine, am spus eu, pentru că trebuie să spui astfel de lucruri în public. Dumnezeu știe că am destui dușmani și așa, dar tânărul Ffinch-Thomas și cei de teapa lui merită o bătuță bună din când în când. Din principiu.

Joanna le urmărise pe surorile Coltrane.

— Cine... ce sunt ele?

— Mândria și gloria mea, spuse Alex, cu afecțiune. Betty și Lucy Coltrane. Cei mai buni agenți de pază de pe piață. Deși, desigur, nu le-aș spune niciodată asta. Mai agresive decât un pitbull și mai ușor de dresat. Căsătorite una cu cealaltă. Au avut cândva un câine, dar l-au mâncat.

Joanna a părut uluită.

— Cred că trebuie să mergem să vorbim cu Eddie, am zis eu, amabil. Ne vedem mai târziu.

— Dacă trebuie. Te-aș împiedica, dacă aș crede că mă asculți. Aduci necazuri, John, și vei aduce mereu.

Muzica rock a început din nou să urle energic, și lumea și-a reluat conversațiile, după ce s-au con-

vins, cu regret, că spectacolul se încheiase. Totuși, aveau despre ce să vorbească acum. John Taylor se întorsese cu siguranță, la fel de în formă ca totdeauna. Nici n-aș fi putut-o ticlui mai bine. O scenă dramatică bună ține nepoștiții la distanță. Dar poate și să atragă atenția cui nu trebuie. M-am îndreptat către colțul îndepărtat al văgăunii, cu Joanna alături. Se uita la mine oarecum ciudat.

— Nu-ți face griji în privința lui Alex, am spus eu, calm. Este singurul bărbat pe care îl știu că suferă de sindrom premenstrual permanent.

— Femeile alea chiar și-au mâncat câinele?

Am dat din umeri.

— Vremuri grele.

— Și ce i-ai făcut nefericitului ăluia?

— L-am țintuit cu privirea.

Joanna s-a uitat la mine, grav, și apoi a decis să nu continue cu întrebările. Înțelept din partea ei.

— Cine este acest Eddie? Și cum ne poate ajuta să o găsim pe fiica mea?

— Eddie Lamă, am spus eu. Zeul punk al lamei drepte. Așa se zice. Și-a primit numele acum câțiva ani, într-un război de stradă pentru teritoriu, între două bande învecinate. Eddie avea doar paisprezece ani atunci, și era deja un ucigaș abil și înrăit. Expert cu un brici cu mâner din perle, și chiar periculos. Depășise deja limitele nebuniei. În anii care au urmat, ucidea pentru oricine merita sau doar pentru puțină atenție.

— Cunoști oameni dintre cei mai fermecători, a murmurat Joanna. Cum ne poate ajuta unul ca el?

— Așteaptă. Mai este. La un moment dat, Eddie a dispărut. Ceva i s-a întâmplat pe Strada Zeilor, ceva despre care nu vrea nici acum să vorbească și, când s-a întors, arăta și mai mult, și mai puțin a om.

Acum doarme pe praguri, trăiește din donații și mănâncă resturi, și rătăcește peste tot, ducând o viață de penitență pentru păcatele săvârșite. Victimele sale par a fi răufăcătorii de care nimeni altcineva nu îndrăznește să se atingă. Cei care se cred protejați de consecințele acțiunilor lor prin bani sau putere. Sfârșesc prin a fi găsiți morți în circumstanțe misterioase și deranjante. Și asta este Eddie Lamă. O forță a binelui extrem de supărătoare. Binele n-a avut nimic de spus în această privință.

— Iar îmi ții predici.

Pentru prima dată de când o condusesem în Zona Întunecată, Joanna a părut puțin tulburată.

— Tot ceea ce contează... este dacă mă poate ajuta să o găsesc pe Cathy a mea. Vrea bani?

— Nu. Eddie nu mai are nevoie de bani. Dar îmi este încă dator cu o favoare.

— Nici nu vreau să mă gândesc pentru ce.

— Mai bine așa, am aprobat eu.

Ne-am oprit, în sfârșit, în fața unei mese din colțul cel mai întunecat și mai ascuns al văgăunii cu pereți de piatră. Și, în spatele mesei, Eddie Lamă, o siluetă fantomatică într-o haină cenușie, prea mare, în aparență ținută laolaltă de mizeria și unsoarea acumulate. Numai să te uiți la ea, și deja îți venea să te scarpini, ca să nu mai vorbim de mirosul oribil. Se spunea că șobolanii se refugiau în canale, ca să scape de duhoarea lui Eddie Lamă. Nu se schimbase deloc în cinci ani. Aceași față golită de orice expresie, cu ochi arzând de febră, aceeași prezență deranjantă. Să te găsești în preajma lui Eddie e ca și cum ți-ai căuta moartea, înainte ca moartea în sine să te găsească. Îi place să bea la Ciudații, undeva în spate, departe de lumina puternică. Nimeni nu îl judecă și nimeni nu îl deranjează. Băuturile lui sunt din par-

tea casei și, în schimb, Eddie nu omoară pe nimeni în bar.

Avea pe masa împânzită de muște o sticlă de apă cu o formă specială. Erau și mai multe muște în jurul lui Eddie, cu excepția celor care se apropiau prea tare și mureau de putoare. I-am zâmbit și el mi-a răspuns înclinând solemn capul. Mi-am tras un scaun față în față cu el. Mirosul era de nesuportat, așa cum mi-l aminteam, dar îmi place să cred că nu arătam asta. Joanna și-a tras un scaun lângă mine, încercând din răspuțeri să respire numai pe gură. Când Eddie a vorbit, a făcut-o cu o voce joasă, controlată, aproape fantomatică.

— Bună, John. Bine ai revenit. Arăți bine. Oare de ce vii la mine numai când ai nevoie de ceva?

— Nu ești întotdeauna ușor de găsit, Eddie. Și ești un nemernic cam înfricoșător. Cum îți merge? Ai omorât pe cineva interesant în ultima vreme?

Umbra unui zâmbet a înflorit pe buzele-i palide.

— Nimeni pe care să-l știi. Am auzit că ești în căutarea unei fugare.

Joanna a tresărit.

— Cum de știi asta?

— Zvonurile circulă în Zona Întunecată, a spus Eddie. Și-a întors privirea strălucitoare către mine. Încearcă la Fortăreață.

Am încuviințat. Ar fi trebuit să mă gândesc și singur la asta.

— Mersi, Eddie.

— O s-o găsești pe Suzie acolo.

— Da? Ce bine, am zis eu, încercând să par încântat. Suzie și cu mine aveam povestea noastră. Eram pe punctul de a-mi împinge scaunul la loc, când Eddie s-a întors brusc și s-a uitat la Joanna, care a tresărit din nou la impactul privirii lui.

— Să fii atentă când te afli în preajma omului ăstaia, domnișoară. John nu este cea mai sigură companie.

— Te gândești la ceva anume, Eddie? am spus eu, atent.

— Te caută niște oameni, John.

— Pe mine mă caută mereu cineva.

Eddie a zâmbit ușor.

— Țștia sunt oameni *răi*.

Am așteptat, dar nu a mai spus nimic altceva. I-am mulțumit din cap și m-am ridicat. Joanna a făcut rapid la fel. Am dus-o înapoi la bar. A respirat adânc și apoi s-a înfiorat brusc.

— Ce omuleț *îngrozitor*. Și ce era pata aia? Pot să jur că putea a cadavru care fusese dezgropat din nou.

— Există lucruri despre Eddie Lamă pe care este mai bine să nu le știm, am spus eu, înțelept. Pentru propria noastră siguranță psihică.

Ne întorseserăm la bar. Alex m-a primit cu o încruntătură. M-am uitat la Joanna.

— Așteaptă aici, să trimit vorbă la Fortăreață că venim. Este mai bine să nu-i iei prin surprindere pe oamenii cu atâtea arme.

M-am îndreptat către telefon. Dar, chiar și atunci când am format numărul, am ascultat vocea înregistrată de la Fortăreață și am lăsat un mesaj scurt, eram încă atent la Joanna, care vorbea cu Alex. Nu-ți scăpa din ochi dușmanii, dar nici prietenii, și cu atât mai puțin clienții. În breasla mea, tinzi să trăiești mai mult în stilul ăsta. Alex a gratulat-o pe Joanna cu ceea ce el credea că este zâmbetul lui agreabil. Nu i-a răspuns.

— Vreau un whisky mare. Pur. Fără gheață.

— În sfârșit, a spus Alex. Un consumator civilizat. Nu m-ai crede dacă ți-aș spune ce comenzi pri-

mesc în unele nopți. Bere în sticle speciale și băuturi cu arome și cocteiluri cu nume cu aluzii pornografice. Un tip a vrut chiar o „forare după petrol”¹, vodcă cu suc de prune. Animalul.

I-a turnat Joannei o cantitate generoasă, într-un pahar suficient de curat. S-a uitat la el gânditoare.

— Îl știi pe John Taylor.

— Păcatele mele, da.

— Cât de bine?

— Cât de bine mă lasă, a spus Alex, neobișnuit de serios. Alex avea o slăbiciune pentru blonde, mai ales pentru cele care nu îi acceptau mojiciile. De aia îi și lăsasem singuri. S-a aplecat către Joanna.

— John nu crede că este bine să se lase cunoscut. Și au trecut cinci ani... Dar știam că se va întoarce într-o zi. Locul ăsta l-a acaparat. Născut în Zona Întunecată, o să moară în Zona Întunecată, și nu va fi de bătrânețe. Trebuie să fie el mereu cavalerul în armură strălucitoare, care să alerge în ajutorul unui nefericit prins între ciocan și nicovală. A unuia care nu mai are la cine apela. John pune întotdeauna botul la povești cu ghinioane, și totuși se pare că este încă suficient de arrogant pentru a crede că știe ce e bine pentru toată lumea.

— Cum de a ajuns detectiv particular?

— Are un dar de a găsi lucrurile. Singurul lucru bun pe care l-a moștenit de la părinții lui. Știi povestea? Toți cei de aici o știu. Cum a ales tatăl lui John o moarte lentă după ce a aflat că femeia cu care se căsătorise nu era... pe de-a-ntregul umană. La fel simt și eu despre fosta mea nevastă. Odihnească-se-n pace.

¹ În engleză: *piledriver*. Cuvântul are mai multe semnificații, una dintre acestea fiind o poziție sexuală rar întâlnită, cunoscută și ca „forarea după petrol” (n. trad.)

— Îmi pare rău, zise Joanna. Când a murit?

— N-a murit, i-a răspuns Alex. Doar îi doresc asta.

— Pot avea încredere în Taylor? a spus Joanna, cu convingere.

— Poți avea încredere că va face ceea ce crede el că este bine. Ceea ce poate să fie sau să nu fie ce vrei tu. Deci ai grijă.

— Eddie Lamă ne-a spus să mergem la Fortăreață.

Alex a tresărit la auzul numelui, dar a încuviințat.

— Mi se pare corect.

— Ce este? Un alt bar?

— Nici pe departe. Fortăreața este un adăpost foarte bine fortificat, pentru cei care au fost răpiți de extratereștri. S-au strâns mai mulți, au cumpărat o grămadă de arme și le-au transmis tuturor că nu se vor mai lăsa luați fără o luptă crâncenă. În fiecare încăpere este câte o cameră video, pot fi supravegheați chiar și atunci când dorm. Unii dintre ei poartă chiar explozibil pe corp, ce poate fi detonat într-o clipită. Se spune că au suficientă muniție și destule bombe pentru un război de proporții.

— Funcționează? a întrebat Joanna.

Alex a dat din umeri.

— Nu sunt genul de oameni despre care să pui întrebări personale. Sunt mereu atenți la Oamenii în Negru. În orice caz, în decursul anilor, Fortăreața a devenit un fel de refugiu pentru toți cei care au nevoie de ajutor sau protecție sau doar de un loc sigur unde să stea câteva zile. Mulți fugari trec prin Fortăreață.

— Sunt oameni buni?

— Cum să nu. Paranoici, violenți și nebuni ca o mătă turbată, dar...

Am decis că auzisem destule. Am pus receptorul în furcă și m-am alăturat lor. Alex ar fi putut sau nu ar fi putut fi conștient de faptul că le ascultasem conversația. Nu conta. M-am adresat Joannei.

— Nu intră decât robotul. Va trebui să mergem acolo și să întrebăm personal.

— De-abia aștept, a zis Joanna. A sorbit dintr-o înghițitură restul de whisky. Alex a clipit respectuos de câteva ori. Joanna a trântit paharul pe tejghea.

— Trece-l în contul lui Taylor.

— Înveți, a zis Alex.

M-am îndreptat către scările de metal, cu Joanna alături. Nu s-a uitat nimeni la noi. Joanna m-a privit brusc.

— John?

— Da?

— *Chiar* și-au mâncat propriul câine?

Bântuitorii

Am lăsat în urmă Ciudații și ne-am afundat în întunericul tăcut al aleii din spate. Ușa masivă de oțel s-a trântit în urma noastră. În general, lucrurile nu merseseră prea rău. Eddie găsisese o pistă valabilă, nimeni nu încercase să mă ucidă și Alex nu pomenise de datoria mea de la bar, care mă aștepta neplătită de atâta vreme. Poate fiindcă recunoștea un client bogat atunci când vedea unul. Nu mi-ar plăcea să cred că devenise neglijent. Joanna s-a uitat indecisă în jurul ei, s-a încruntat și și-a strâns brațele pe lângă trup, tremurând dintr-o dată. De înțeles. Aleea era rece ca gheața, iar zidurile și pietrele de pavaj erau acoperite cu straturi groase de brumă. Noaptea devenise iernatică în scurtul timp cât stătusem înăuntru. Joanna m-a privit acuzator, și aburii denși ai respirației sale se ridicau în aerul înghețat.

— Bun, ce s-a întâmplat cu vremea? Când am intrat pe ușa aia, era o noapte liniștită de vară.

— În Zona Întunecată nu prea avem vreme, i-am explicat eu, răbdător. Și nici anotimpuri. Aici noaptea nu se sfârșește niciodată. Gândește-te la schimbările de temperatură de aici ca la niște toane. E doar orașul care se exprimă. Dacă nu-ți place starea actuală a vremii, așteaptă un minut și se va întâmpla ceva nou, dar la fel de deranjant. Câteodată, mă gândesc că avem parte de vremea pe care o merităm. Probabil că de aceea plouă atât de des.

Am pornit în jos, pe alee, cu Joanna pășind lân-

gă mine. Tocurile ei loveau ritmic pavajul. Se pregătea să mă întrebe ceva supărător. Îmi puteam da seama.

— Eddie a zis că te caută niște răufăcători, spuse ea, într-un final.

— Nu-ți face griji. În Zona Întunecată îți poți pierde cu ușurință urma. O s-o găsim pe fiica ta și vom pleca cu mult înainte ca vreun curios să ne ajungă din urmă.

— Dacă oamenii te caută mereu aici... de ce nu stai, pur și simplu, departe de Zona Întunecată?

I-am făcut plăcerea de a mă gândi la acest lucru câteva momente. Era o întrebare serioasă, care merita un răspuns pe măsură.

— Am încercat să fac asta timp de cinci ani îndelungați. Dar Zona Întunecată este seducătoare. Nimic din Londra de zi cu zi nu o poate înlocui. E ca și cum ai trăi în culori, în loc de alb și negru. Totul este mai intens aici, mai primitiv. Lucrurile contează mai mult. Credințele, acțiunile, viețile... pot însemna ceva în plus, în ordinea firească a lucrurilor. Dar, în final, totul se reduce la faptul că îmi pot duce traiul mult mai bine aici decât în Londra. Darul meu funcționează numai în Zona Întunecată. Aici sunt cineva, chiar dacă nu-mi place întotdeauna cine sunt. În plus, nu-ți poți permite să te lași condus, să ți se spună unde să mergi și unde să nu mergi. Nu e bine pentru afaceri.

— Alex a zis că aceasta este casa ta. Că aici este locul tău.

— Acasă este acolo unde îți este sufletul, am spus eu. Și majoritatea oamenilor nu îndrăznesc să-și dezvăluie sufletul aici. Cineva l-ar putea devora.

— Eddie a spus că sunt răufăcători, insistă Joanna, cu încăpățănare. Și părea că știe ce înseamnă

rău. Spune-mi adevărul. Ne paște vreun pericol imediat?

— Întotdeauna, în Zona Întunecată. Aici ajung tot felul de oameni, târâți și mânați de pasiuni și nevoi pe care nu le pot exprima sau satisface altundeva așa cum doresc. Și multora le place să joace tare. Dar majoritatea știu că nu e bine să se pună cu mine.

M-a privit amuzată.

— Ești un dur.

— Numai când trebuie.

— Ești înarmat?

— Nu port pistol, i-am răspuns. Nu am simțit niciodată nevoia.

— Și eu pot avea grijă de mine, spuse ea, brusc.

— Nu mă îndoiesc, am asigurat-o. Altfel, nu te-aș fi lăsat niciodată să vii cu mine.

— Deci, cine este această Suzie, despre care Eddie spunea că o vom întâlni la Fortăreață?

M-am uitat drept înainte.

— Pui cam multe întrebări.

— Cred că știu pe ce dau banii. Cine este? O fostă iubită? Un vechi dușman?

— Da.

— Ne va face probleme?

— Poate. Avem povestea noastră.

Joanna a zâmbit. Femeilor le place să știe astfel de lucruri.

— Îți este și ea datoare cu ceva?

Am oftat, dându-mi seama că Joanna nu avea să fie mulțumită cu răspunsuri scurte, monosilabice. Unele femei pur și simplu vor să știe totul, chiar și atunci când lucrul respectiv nu le privește deloc.

— Nu chiar datoare, poate doar cu un glonț în ceafă. Deci... Suzie Armă-de-Foc. Cunoscută și sub

numele de Suzie Pușcă-de-Vânătoare, cunoscută și sub numele de *O, Doamne, ea e, fugiți!* Singura femeie dată afară din SAS pentru brutalități de neacceptat. Lucrează ca vânător de recompense, în și în afara Zonei Întunecate. Probabil că are informații despre cineva care se ascunde în Fortăreață.

Joanna mă privea cu atenție, dar eu am continuat să mă uit drept înainte, păstrând o expresie calmă.

— Bine, a zis ea, într-un sfârșit. Ne va ajuta?

— Se poate. Pentru suma potrivită.

— Atunci când este vorba despre fiica mea, banii nu contează.

M-am uitat la ea.

— Dacă aș fi știut asta, ți-aș fi cerut mai mult.

A început să râdă, însă râsul i s-a transformat în tuse și Joanna și-a strâns din nou brațele în jurul corpului.

— *La naiba*, ce frig e! De-abia îmi mai simt degetele. Mi-ar fi plăcut să ne fi întors deja la lumină. Poate că era mai cald afară, pe stradă.

M-am oprit brusc și ea s-a oprit odată cu mine. Avea dreptate. Era rece. Nefiresc de rece. Și merseșerăm prea mult pentru a ne mai afla pe alee. Ar fi trebuit să ajungem de mult la stradă. M-am uitat în spate, și mica firmă luminoasă de la Ciudații arăta ca un cărbune care strălucea în noapte, undeva departe. Am căutat din nou ieșirea de pe alee, dar aceasta nu era mai aproape decât atunci când o apucaserăm în direcția respectivă. Aleea se lungise cât timp fusesem distras de întrebările Joannei. Cineva se jucase cu structura spațiului, întinzând aleea... secătuirea de energie se manifesta sub forma acestui frig neașteptat... simțeam cum cad în capcană. Acum o căutam, percepeam magia în aer, trosnind de

parcă era statică, făcându-mi părul de pe brațe să se ridice. Totul părea atât de departe, și puținele sunete ajungeau la mine greu, nedeslușit, de parcă ne aflam sub apă. Cineva pusese stăpânire pe spațiul din jurul nostru, ca și cum ar fi închis capacul unei cutii.

Dintr-o dată, am observat șase siluete întunecate, care blocau ieșirea de pe alee. Oameni întunecați în costume întunecate, așteptând să mă duc către ei.

— Data următoare, când vei dori să te amesteci într-o încăierare, a spus Joanna încet, fă-o în timpul tău liber. Se pare că tăticul lui Ffinch-Thomas a trimis întăriri.

Am încuviințat, încercând din răspuțeri să-mi ascund ușurarea. Desigur; Ffinch-Thomas și amenințările lui. Magie druidică și onoare citadină. Nici o problemă. Mă puteam ocupa de șase așa-ziși druzi tineri, și să-i trimit acasă plângând. Vraja de pe alee avea să dispară curând, dacă zguduiam voința lor concentrată cu puțină brutalitate antrenată. Dar apoi, o lumină palidă și roșiatică a umplut aleea, venind de nicăieri, colorând scena în umbre sângerii, pentru ca Altcineva să se bucure de spectacol, și pentru prima dată am văzut clar ce mă aștepta la capătul aleii. Și m-am speriat atât de tare, încât mi-a venit să vomz pe loc.

Stăteau la un loc, șase dintre ei, ființe care arătau ca oamenii, dar nu erau oameni. Umanoizi, dar nu umani, purtau costume negre, simple, cu cravate înguste, pantofi bine lustruiți și pălării cu borurile trase, dar toate acestea nu erau decât o deghizare. Ceva care să îi ajute să se integreze, pentru a putea umbla pe străzi fără să stârnească groaza. Mergea, până când te uitai sub borurile pălăriilor lor, acolo unde trebuia să se găsească fața. Nu aveau fețe.

Doar niște fâșii albe de piele, care se întindeau de la bărbie și până la sprâncene. Nu aveau ochi, dar puteau vedea. Nu aveau urechi, dar puteau auzi. Nu aveau gură sau nas, dar nici nu aveau nevoie să respire. Înfațișarea lor era înspăimântătoare, o ofensă la adresa naturii și a bunului simț, suficient de înfiorătoare pentru a-l face pe orice om sănătos să-și piardă mințile.

Îi cunoșteam. Erau rapizi și puternici și nu oboseau niciodată; și, odată aflați pe urmele cuiva, își urmăreau victima până la Pierzanie, fără a șovăi vreodată. Îi văzusem sfâșiind, literalmente, oameni, membru cu membru, și călcând în picioare trupurile care țipau. O, da, îi cunoșteam, și încă de mult. Au înaintat brusc, cu calm și fără grabă, pășind toți deodată, apropiindu-se de mine în perfectă liniște, fără a face nici cel mai mic zgomot.

Am mârâit, un sunet asemănător celui scos de o vulpe atunci când se vede înconjurată de câini. Sau celui scos de un om care nu se poate trezi dintr-un coșmar. Eram atât de îngrozit, încât tremuram și sudoarea îmi șiroia pe față. Propriii mei Oameni Negri, urmăritorii mei din copilărie, veneau în sfârșit după mine. Joanna mi-a observat frica și panica a cuprins-o și pe ea. După ce văzuse câteva dintre lucrurile pe care le luasem cu mine în plimbarea mea, știa că era vorba de ceva cu adevărat rău. Dar cât de puțin înțelegea! În interior, urlam. După toți acei ani de fugă și ascunzișuri, mă găsiseră, în sfârșit. Și urma să mor într-o baie de sânge, opunând rezistență, și oamenii aveau să fie îngrețoșiți la vederea a ceea ce mai rămăsese din mine. Le văzusem „operele”

M-am uitat în spate, peste umăr, întrebându-mă dacă aveam timpul necesar pentru a ajunge la Ciudații. Poate să fug prin bar, și să ies prin spate, prin

vechile pivnițe... dar ei erau deja acolo. Alți șase, grupați, năruindu-mi orice speranță și siguranță și orice șansă de scăpare. Nici măcar nu le detectasem apariția. Petrecusem prea mult timp în lumea de afară. Mă înmuiasem și devenisem neatent. M-am uitat din nou la cei șase care se apropiau amenințător de mine. Respiram greu și palmele mi se închiideau și se deschideau neputincioase.

— Ce... ce sunt? m-a întrebat Joanna, agățându-se de brațul meu cu ambele mâini. Era la fel de speriată ca și mine.

— Bântuitorii, i-am răspuns, cu o voce aproape șoptită.

Îmi era greu să vorbesc. Gura îmi era îngrozitor de uscată și simțeam că mă sufoc, că mă strângea cineva de gât.

— Cei care mă caută dintotdeauna. Moartea întruchipată, și crima în carne și oase.

— Oamenii răi despre care ți-a spus Eddie?

— Nu. Aceștia sunt emisarii lor. Cei pe care îi trimit mereu pentru a mă ucide. Cineva m-a trădat. Nu ar fi putut să-mi dea de urmă atât de repede, să-mi pregătească o capcană atât de ușor. Cineva le-a spus unde și când să mă găsească, nemernicii. Cineva m-a vândut. Bântuitorilor.

Tot timpul cât am vorbit, mintea îmi lucra furioasă. Trebuia să fie o scăpare. Trebuia. Nu se putea termina atât de simplu, atât de prostesc, cu maștele scoase pe o alee lăturalnică și murdară, în mijlocul unui caz atât de necomplicat.

— Nu te poți lupta cu ei? a zis Joanna, cu o voce ascutită, aproape isterică.

— Nu. Am ajuns la fundul sacului cu trucuri, după ce am lipsit atât.

— Dar tu ești durul, nu mai știi?

– Ei sunt și mai duri.

– Nu poți... să-i țintuiești cu privirea? Cum ai făcut cu Ffinch-Thomas?

Vocea i s-a întrerupt brusc. Acum îi putea vedea mai bine. Bântuitorii.

– Nu au ochi! am spus eu, isteria făcându-și simțită prezența și în tonul meu. Nu le poți face rău. Nu simt nimic. Nici măcar nu-i poți ucide, pentru că nu sunt cu adevărat vii.

Am apelat din nou, cu toată forța, la darul meu. O mare parte din el dormea încă undeva, în zona cefei, nefolosită de cinci ani, dar am obligat-o să se trezească, știind că, mai târziu, aveam să plătesc cu durere și cu răni. Dacă „mai târziul” ăla exista. Am trecut dincolo de limite, pipăind cu mintea vraja din jurul meu, căutându-i punctele slabe. Nici o șansă, înainte sau înapoi, dar poate zidurile aleii... Pot găsi lucruri, așa că am încercat din răspuțeri să găsesc o ieșire de pe alea aia. Zidurile erau făcute din cărămidă solidă, dar un zid poate ascunde o mulțime de lucruri, în Zona Întunecată. Și, destul de repede, cel de-al treilea ochi al meu, ochiul secret, a descoperit contururile unei uși vechi, ascunse sub cărămizile și mortarul zidului de atunci. O ușă în zidul din dreapta, ascunsă de toți, mai puțin de cei cu un dar foarte special. După cum arăta, se vedea că nu fusese deschisă de multă vreme, dar inerția sa temporară nu se putea compara cu disperarea mea. Am lovit-o cu toată puterea minții mele, și zidul s-a cutremurat.

Bântuitorii și-au ridicat ușor capetele, toți odată, simțind ceva. Am lovit din nou ușa și aceasta a scârțâit, deschizându-se doar o palmă. O lumină puternică a strălucit în jurul muchiilor, împrăștiindu-se pe alee și forțând afurisita aia de lumină nenaturală

să se retragă. Era lumina soarelui, pură și nepângărită, și Bântuitorii s-au dat puțin înapoi. Puteam auzi vântul bătând în spatele ușii, un vânt puternic, în rafale, care suna a libertate.

— Ce este asta? a spus Joanna.

— Scăparea noastră.

Vocea îmi devenise mai fermă.

— În Zona Întunecată poți găsi multe puncte slabe și multe crăpături, dacă știi unde să cauți. Vino. Am șters-o de-aici.

— Nu pot.

— Cum?

— Nu mă pot mișca!

M-am uitat la ea. Nu glumea deloc. Fața îi era albă ca varul, iar ochii mari, ca ai unui animal dintr-un abator. Măinile ei mi-au înhățat brațul, și strânsoarea era dureroasă.

— Mi-e frică, John! Mă sperie. Nu pot... nu pot să mă mișc. Nu pot să respir. Nu pot să gândesc!

Intrase în panică și se lăsase pradă isteriei. Zona Întunecată o răzbise, într-un final. Mai văzusem reacția aceea și în trecut. A trebuit să acționez eu pentru amândoi. Am tras-o către ușa pe care o deschiseseam, dar picioarele nu o ascultau, și a căzut, stângace, întinzându-se pe pavaj și aproape dărâmându-mă și pe mine. I-am desfăcut cu forța mâinile de pe brațul meu și s-a făcut ghem pe pământ, plângând disperată și tremurând din toate încheieturile. M-am uitat la ușă și apoi la Bântuitorii care se apropiau. Era atât de departe, și ei atât de aproape. Nu o puteam târî. Dar puteam fugi. Puteam încă ajunge la ușă, o puteam deschide de tot, mă puteam strecura prin ea și o puteam trânti în urma mea, și aș fi fost în siguranță. Dar asta ar fi însemnat să o părăsesc pe Joanna acolo. Bântuitorii ar fi ucis-o. Și încă

într-un mod oribil. Mai întâi, fiindcă ei nu lasă niciodată martori, și apoi, ca un mesaj pentru mine și pentru ceilalți. O mai făcuseră.

Nu însemna nimic pentru mine. Afurisita de Joanna Barrett, cu banii și cu mândria și cu manierele ei simandicoase, care mă adusese înapoi în Zona Întunecată și mă obligase să-mi încalc hotărârile anterioare. Făcându-mă să-mi fie milă de ea și de proasta de fiică-sa. Nu îi datoram nimic. Nimic nu merita să-mi pun viața în pericol, încercând să o salvez. Nu putea fugi. Căzuse. Nu era vina mea. Nu trebuia decât s-o las pradă Bântuitorilor, și așa fi fost salvat.

M-am întors către ușa din perete și i-am dat drumul. S-a închis într-o clipă, soarele a dispărut și blestemata lumină palidă a luat din nou aleea în stăpânire. M-am retras, ca s-o apăr pe Joanna, cu mâinile făcute pumn. Poate că nu îmi era prietenă sau aliată, dar era clienta mea. Pe mine mă dezamăgisem de mult mai multe ori decât așa vrea să țin minte, dar m-am străduit întotdeauna să nu las niciodată baltă un client. Un om trebuie să aibă măcar un dram de respect de sine.

Am lăsat la o parte bruma de mândrie pe care o aveam și am emis, mental, un ultim strigăt de ajutor. Nu multora le-ar fi păsat, chiar dacă m-ar fi auzit, nu în Zona Întunecată, dar poate Alex... ar fi făcut ceva. Dar, exact în momentul în care mi-am deschis mintea, gândurile Bântuitorilor m-au copleșit. O cacofonie asurzitoare de voci ostile, atât de neuman, care țipau, încercând să-mi umple capul și să-mi anihileze propriile gânduri. A trebuit să-mi închid din nou mintea, ca măsură de autoapărare. Nu aveam să primesc ajutor – nici o cavalerie, nici o salvare în ultima clipă. Ca de obicei, eram singur, singur în

să se retragă. Era lumina soarelui, pură și nepângărită, și Bântuitorii s-au dat puțin înapoi. Puteam auzi vântul bătând în spatele ușii, un vânt puternic, în rafale, care suna a libertate.

— Ce este asta? a spus Joanna.

— Scăparea noastră.

Vocea îmi devenise mai fermă.

— În Zona Întunecată poți găsi multe puncte slabe și multe crăpături, dacă știi unde să cauți. Vino. Am șters-o de-aici.

— Nu pot.

— Cum?

— Nu mă pot mișca!

M-am uitat la ea. Nu glumea deloc. Fața îi era albă ca varul, iar ochii mari, ca ai unui animal dintr-un abator. Măinile ei mi-au înhățat brațul, și strânsoarea era dureroasă.

— Mi-e frică, John! Mă sperie. Nu pot... nu pot să mă mișc. Nu pot să respir. Nu pot să gândesc!

Intrase în panică și se lăsase pradă isteriei. Zona Întunecată o răzbise, într-un final. Mai văzusem reacția aceea și în trecut. A trebuit să acționez eu pentru amândoi. Am tras-o către ușa pe care o deschiseseam, dar picioarele nu o ascultau, și a căzut, stângace, întinzându-se pe pavaj și aproape dărâmându-mă și pe mine. I-am desfăcut cu forța mâinile de pe brațul meu și s-a făcut ghem pe pământ, plângând disperată și tremurând din toate încheieturile. M-am uitat la ușă și apoi la Bântuitorii care se apropiau. Era atât de departe, și ei atât de aproape. Nu o puteam târî. Dar puteam fugi. Puteam încă ajunge la ușă, o puteam deschide de tot, mă puteam strecura prin ea și o puteam trânti în urma mea, și așa fi fost în siguranță. Dar asta ar fi însemnat să o părăsesc pe Joanna acolo. Bântuitorii ar fi ucis-o. Și încă

într-un mod oribil. Mai întâi, fiindcă ei nu lasă nicio dată martori, și apoi, ca un mesaj pentru mine și pentru ceilalți. O mai făcuseră.

Nu însemna nimic pentru mine. Afurisita de Joanna Barrett, cu banii și cu mândria și cu manierele ei simandicoase, care mă adusese înapoi în Zona Întunecată și mă obligase să-mi încalc hotărârile anterioare. Făcându-mă să-mi fie milă de ea și de proasta de fiică-sa. Nu îi datoram nimic. Nimic nu merita să-mi pun viața în pericol, încercând să o salvez. Nu putea fugi. Căzuse. Nu era vina mea. Nu trebuia decât s-o las pradă Bântuitorilor, și aș fi fost salvat.

M-am întors către ușa din perete și i-am dat drumul. S-a închis într-o clipă, soarele a dispărut și blestemata lumină palidă a luat din nou aleea în stăpânire. M-am retras, ca s-o apăr pe Joanna, cu mâinile făcute pumn. Poate că nu îmi era prietenă sau aliată, dar era clienta mea. Pe mine mă dezamăgisem de mult mai multe ori decât aș vrea să țin minte, dar m-am străduit întotdeauna să nu las nicio dată baltă un client. Un om trebuie să aibă măcar un dram de respect de sine.

Am lăsat la o parte bruma de mândrie pe care o aveam și am emis, mental, un ultim strigăt de ajutor. Nu multora le-ar fi păsat, chiar dacă m-ar fi auzit, nu în Zona Întunecată, dar poate Alex... ar fi făcut ceva. Dar, exact în momentul în care mi-am deschis mintea, gândurile Bântuitorilor m-au copleșit. O cacofonie asurzitoare de voci ostile, atât de neuman, care țipau, încercând să-mi umple capul și să-mi anihileze propriile gânduri. A trebuit să-mi închid din nou mintea, ca măsură de autoapărare. Nu aveam să primesc ajutor – nici o cavalerie, nici o salvare în ultima clipă. Ca de obicei, eram singur, singur în

noaptea care nu se sfârșește niciodată. Doar eu și cu dușmanii mei, slab în fața lor, în sfârșit.

Bântuitorii s-au apropiat, șase în față, șase în spate, fără să se grăbească, acum că știau că nu aveau unde să fug. Se mișcau în tăcere, ca niște fantome sau umbre sau ca niște gânduri mortale, și fețele lor goale erau mai înfricoșătoare decât orice expresie criminală. Mișcările lor, atente, studiate, perfect sincronizate, le trădau scopul și intenția. Nu erau grațioși; ar fi fost un atribut mult prea uman pentru ei. Mi-am ridicat pumnii într-un ultim gest de sfidare, și ei și-au ridicat mâinile palide. Pentru prima dată am văzut că degetele lor lungi și subțiri se terminau cu niște ace hipodermice, care le prelungeau cu câțiva inci vârfurile fără unghii. Ace lungi și fine, din care picura un lichid verzui. Era ceva nou, ceva ce nu mai văzusem până atunci. Și atunci am știut, la un nivel mai profund decât instinctul, și mai sigur, că jocul se schimbase cât timp fusesem plecat. Nu veniseră ca să mă omoare. Veniseră ca să mă împungă cu acelea alea, să mă drogheze până nu mai puteam lupta, și apoi să mă ducă... altundeva. La stăpânii lor, misterioși și necunoscuți. Oamenii *răi*.

Aș fi putut țipa. Nici măcar nu mi s-ar fi dat dreptul la o moarte rapidă, fie ea și cumplită. Dușmanii mei îmi rezervaseră ceva mai lent, mai chinuitor. Torturi, groază, nebunie; poate să mă transforme într-unul de-al lor, să le fac jocurile. Să rostesc cuvintele lor, să le îndeplinesc poruncile, în timp ce o părticică din mine să urle neajutorată, prinsă pentru totdeauna și suferind în spatele propriilor mei ochi. Mai bine muream. Eram atât de speriat, că m-am enervat. La naiba cu asta, și la naiba cu ei. Dacă nu puteam scăpa, îi puteam, cel puțin, sfida. Îi

puteam face să mă omoare, privându-i de victorie sau triumf.

Și, cine știe. Dacă le rezistam suficient de mult, poate că aş fi găsit o ieșire din încurcătură. În Zona Întunecată se pot întâmpla și miracole.

Primul dintre Bântuitori ajunsese deja aproape, și l-am lovit fix în fața sa goală, concentrându-mi toată forța în lovitură. Pumnul mi s-a afundat în capul său, în locul în care ar fi trebuit să se găsească nasul, carnea palidă *cedând* nenatural, întinzându-se ca un aluat. Pielea mi s-a lipit de mână în momentul în care mi-am retras-o, și creatura de-abia dacă s-a clătinat în urma impactului. M-am învârtit rapid, lovindu-i și pe ceilalți, pe măsură ce mă înghesuiau. Erau rapizi, dar eu eram și mai rapid. Erau puternici, dar eu eram disperat. I-am ținut la distanță un timp, cu furia mea, dar era ca și cum aş fi lovit niște cadavre. Corpurile lor cedau într-un mod oribil, ca și cum nu ar fi avut nici o substanță, și poate chiar așa era. Erau doar niște purtători ai urii dușmanilor mei. Absorbeau pedeapsa ca pe ceva trecător, fără nici o importanță, și se întorceau după alta. Măinile lor se repezeau asupra mea din toate direcțiile, înlănțuindu-mă ca niște șerpi, încercând mereu și mereu să mă prindă cu degetele lor cu ace. Aveau tenacitatea automată a unor roboți, și tot ceea ce puteam face era să mă mișc neîncetat, să mă feresc, devenind tot mai obosit cu fiecare gâfâială. Acele lor mi-au sfâșiat trenciul și lichidul acela verzui a pătat materialul. Am fost suficient de nebun ca să ridic una dintre ființele alea și să o izbesc de zid. Dar, deși lovitura a fost suficient de puternică pentru a zdrobi oasele unui om obișnuit, Bântuitorul nu a făcut decât să se turtească ușor de cărămidă, ca o jucărie groaznică ce nu se strica, după care s-a năpustit din nou asupra mea.

Fără fețe, fără remușcări, într-o tăcere de mor-
mânt. Era ca și cum m-aș fi luptat cu niște coșma-
ruri. I-am strigat Joannei să fugă, cât timp îi țineam
ocupați, dar ea nu s-a putut ridica de la pământ. Era
șocată, cu gura moale și cu ochii măriți, aproape fără
expresie. Bântuitorii mă acoperiseră cu totul, și eu
eram atât de obosit, atât de rece. Tot ce puteam face
era să-i păcălesc, făcându-i să se lupte între ei,
înjunghiindu-se unul pe celălalt. Nici măcar furia și
teroarea nu te pot ține pe picioare la nesfârșit, și
puterile care îmi rămăseseră mă părăseau cu repezi-
ciune. Mă gândeam cum să-i fac să mă omoare,
când o umbră a trecut printre ei, și totul s-a schim-
bat.

Bântuitorii și-au întors capetele, toți odată, când
și-au dat brusc seama că nu erau singuri. Ceva nou
apăruse pe alee, ceva mai înfricoșător și mai peri-
culos decât ei. Îl simțeau, așa cum simt prădătorii un
rival. Pentru un moment, m-au lăsat în pace, și
m-am întins recunoscător pe pavaj, lângă Joanna, în
timp ce inima îmi bătea nebunește, și eu încercam
să-mi trag răsuflarea. Joanna m-a îmbrățișat și s-a
lipit de mine, tremurând, îngropându-și fața în gâ-
tul meu. Priveam cu atenție.

Bântuitorii s-au uitat în jur, fețele lor goale miș-
cându-se toate deodată. Erau confuzi, dezorientați.
Asta nu făcea parte din plan. Și apoi, ceva s-a întâm-
plat cu una dintre fețe. A apărut o linie lungă și roșie,
brăzdând fața goală acolo unde ar fi trebuit să fie
ochii, și a început să picure sânge. Creatura a dus
ezitând o mână cu ace la fața însângerată, ca și cum
ar fi vrut să examineze tăietura. O umbră a trecut pe
deasupra Bântuitorilor, cu viteza gândului, și mâna
s-a desprins din încheietură și s-a rostogolit pe cal-
darâm. Din rană a țâșnit sânge gros. Eu am zâmbit,

un zâmbet răutăcios, dându-mi seama cine venise să mă ajute. Se terminase. Bântuitorii fuseseră învinși. Doar că nu-și dăduseră încă seama de asta.

Ceva s-a mișcat printre figurile goale, prea repede pentru a fi văzut. Sângele a umplut aerul, năvălind din mai multe răni odată. Bântuitorii au încercat să se apere, dar nu au reușit decât să se lovească unul pe celălalt. Au vrut să fugă, dar, oriunde s-ar fi îndreptat, umbra era deja acolo, înaintea lor, tăindu-i și despicându-i, sfâșiindu-i, făcându-i bucăți. Nu puteau urla, dar îmi place să cred că, în ultimele clipe ale existenței lor, au cunoscut ceva din oroarea și suferința pe care le provocaseră întotdeauna altora.

Totul s-a terminat în câteva secunde. Cei doisprezece Bântuitori, care mă urmăriseră ca niște câini turbați, nu mai existau. Fuseseră transformați în sute, poate chiar mii de fărâme împrăștiate pe alee. Unele dintre ele tremurau încă. Zidurile mizere din cărămidă erau pline de sânge, și pavajul era lipicios, cu excepția unui mic cerc în jurul meu și al Joannei. Și o duzină de fețe inexpresive, smulse de pe niște capete inexpresive, fuseseră atârinate pe zid lângă ușa de oțel închisă, prin care intrai la Ciudații.

Lumina sângerie a dispărut și aleea a revenit la întunecimea ei obișnuită. Frigul amarnic nu mai avea deja putere. Am liniștit-o pe Joanna, până când a început să slăbească strânsoarea, și apoi i-am făcut un semn cu capul siluetei imobile și tăcute de sub mica firmă luminoasă.

— Mulțumesc, Eddie.

Eddie Lamă a zâmbit fugar, cu mâinile înfundate în buzunarele hainei sale gri, prea mari. Nu era nici o pată de sânge pe el.

— Consideră că mi-am achitat datoria față de tine, John.

Ceva din felul în care a spus asta m-a făcut să înțeleg multe.

— Ai știut că se va întâmpla asta!

— Desigur.

— De ce n-ai intervenit mai devreme?

— Pentru că am vrut să văd dacă te poți încă descurca.

— Măcar ai fi putut spune ceva! De ce nu m-ai avertizat?

— Fiindcă nu m-ai fi ascultat. Fiindcă am vrut să le trimit șefilor Bântuitorilor un avertisment. Și fiindcă tare mai urăsc să fiu îndatorat cuiva.

Și atunci am știut.

— Tu le-ai spus că voi fi acolo.

— Bine ai revenit, John. Locul ăsta ți-a dus dorul.

Ceva s-a mișcat ca o umbră zburătoare sau ca o briză trecătoare, și sub firma luminoasă nu mai era nimeni. Aleea era goală, cu excepția fragmentelor împrăștiate și a sângelui care curgea pe ziduri. Ar fi trebuit să știu. Fiecare are propriile sale planuri, în Zona Întunecată. Joanna și-a ridicat chipul palid ca să se uite la mine.

— S-a terminat?

— Da, s-a terminat.

— Îmi pare rău. Știu că ar fi trebuit să fug. Dar mi-a fost atât de *frică*. Nu am mai fost niciodată atât de înfricoșată.

— E în regulă, am spus eu. Nu toți pot ieși la suprafață, atunci când sunt aruncați în hău. Nimic din ce ai trăit până acum nu te-ar fi putut pregăti pentru o întâlnire cu Bântuitorii.

— Am crezut mereu că pot face față la orice, a zis ea, încet. A trebuit mereu să fiu dură – o luptătoare – ca să-mi protejiez interesele și viitorul copilului meu. Cunoșteam jocul, știam care sunt regu-

lile. Cum să mă folosesc... de ceea ce am, pentru a răzbi în viață, pentru a fi deasupra celorlalți. Dar asta... asta mă depășește. Mă simt din nou ca un copil. Pierdută. Neajutorată. Vulnerabilă.

— Regulile nu sunt chiar atât de diferite, am spus eu, după o vreme. Tot despre cei puternici, care nu sunt pedepsiți fiindcă li se permite să scape, este vorba. Și despre câțiva dintre noi care nu se lasă umiliți. Ne luptăm pentru spațiul nostru, îi ajutăm pe cei pe care îi putem ajuta, fiindcă trebuie.

— Eroul meu, zise Joanna, zâmbind ușor pentru prima dată.

— Nu sunt un erou, am zis eu, cu hotărâre. Doar găsesc lucruri. Nu am venit ca să fac curat în Zona Întunecată. E prea mare și eu sunt prea mic. Sunt doar un om care-și folosește darurile pentru a-i ajuta pe clienții săi, pentru că toți avem nevoie de cineva la care să apelăm, la necaz.

— Nu am întâlnit niciodată un bărbat pe care să-l respect, a spus Joanna. Până acum. Ai fi putut fugi fără să te gândești la mine. Te-ai fi putut salva. Dar nu ai făcut-o. Eroul meu.

Și-a apropiat gura de a mea și, pentru o clipă, ne-am sărutat. Era caldă și plăcută în brațele mele, cu trupul lipit de al meu, și, pentru prima dată după multă vreme, am simțit din nou că trăiesc. Pentru o clipă, am fost fericit. Era ca și cum m-aș fi trezit într-o țară străină. Apoi am stat acolo o vreme, pe pietrele însângerate, îmbrățișându-ne. Și nimic altceva nu a mai contat.

Asaltul Fortăreței

Am închiriat un cal și o trăsură ca să ajungem la Fortăreață. Era prea mult de mers pe jos, mai ales după faza aia la ieșirea de la Ciudații, și simțeam nevoia profundă de a mai sta și așezat. Și probabil că era o idee bună să nu-mi arăt mutra pe străzi o vreme. Calul s-a apropiat la trap, uitându-se fioros la orice lucru care părea să-i stea în cale. Era o namilă de Clydesdale, alb ca laptele, cu piept larg și picioare masive, cu potcoave argintii, înhămat la o trăsură ornamentată, din secolul al XIX-lea, din abanos negru și lemn de santal, cu margini solide din alamă. Vizitiul, îmbrăcat într-o haină veche de piele, purta o espingolă lungă de cinci picioare, al cărei pat era gravat cu tot felul de talismane și sigilii ofensive. A scrutat împrejurimile, timp în care calul a tras căruța între mine și Joanna. Părea oricând gata să-și folosească pușca uriașă. Joanna își revenise aproape complet și-și recăpătase chiar și vechea aroganță, dar a fost fermecată imediat de către cal. S-a dus la el, ca să-l mângâie pe spate și să-l scarpine pe bot. Calul a nechezat în semn de mulțumire.

— Ce animal minunat, a spus Joanna, aproape gângurind. Crezi că vrea niște zahăr sau ceva dulce?

— Nu, mulțumesc, doamnă, a zis calul. Îmi apar carii. Și nu-mi place să merg la dentist. Dar n-aș refuza un morcov, dacă ați avea la dumneavoastră.

Joanna a clipit de câteva ori și apoi m-a privit acuzator.

— Îmi faci asta intenționat. De fiecare dată când ajung să cred că m-am obișnuit cu Zona Întunecată, îmi tragi câte o clapă. Te asigur că nervii mei sunt întinși la maxim.

S-a uitat din nou la cal.

— Îmi pare rău, morcovi n-am.

— Atunci suie-te în trăsură și nu mă mai face să-mi pierd timpul, a spus calul. Timpul costă bani, în breasla asta, și am de făcut niște plăți.

— Scuze, a spus Joanna, rușinată. Să înțeleg că asta este... trăsura ta? Tu ești șeful aici?

— Păi da, a spus calul. De ce nu? Eu fac toată munca grea. Pe orice vreme, cu șanțuri pe spate, de la afurisitul ăsta de harnașament. Și cunosc fiecare drum, fiecare rută și trecătoare readusă la suprafață din Zona Întunecată, plus tot felul de scurtături care nu sunt trecute pe nici o hartă. Spune-mi destinația, și te pot duce acolo, mai repede decât orice afurisit de taxi.

— Și... domnul de pe capră? a întrebat Joanna.

— Bătrânul Henry? El nu face decât să încaseze banii, să dea restul și să tragă cu pușca. Nimeni nu se pune cu noi, decât dacă vor să plece acasă cu plămânii ciuruiți. Bune lucruri, mâinile. După ce-mi plătesc datoria la bancă, mă gândesc să investesc în ceva brațe cibernetice. Măcar să mă pot scărpinga singur pe bot. Deci, stăm de vorbă toată noaptea, caz în care cer o taxă suplimentară, sau ne ducem undeva?

— Cunoști Fortăreața? l-am întrebat eu.

— Normal. Nici o problemă. Deși cred că o să vă las la colț. Nu știi niciodată când nebunii ăia o să înceapă din nou să tragă.

Bătrânul Henry a mormăit tare, aprobator, și și-a înălțat espingola. Am deschis ușa de la trăsură

pentru Joanna și ea s-a urcat oarecum uluită. M-am urcat și eu, am închis ușa și am plecat. Scaunele erau din piele roșie, foarte confortabile. Nu era mult spațiu, dar era bine. Se călătorea lin, ceea ce demonstra existența unor arcuri destul de sofisticate, undeva dedesubt.

— Nu-mi plac taxiurile, am zis eu, de dragul conversației și ca s-o ajut pe Joanna să-și revină din uimire. Nu știi niciodată pentru cine lucrează cu adevărat sau cui raportează. Și șoferii vor mereu să vorbească despre politică. Cele câteva trăsuri cu cai din Zona Întunecată sunt independente. Caii țin la asta. Poate că ai observat că Bătrânul Henry nu are hățuri. Calul ia toate deciziile. În plus, cred că Bătrânul Henry are nevoie de ambele mâini, ca să poată manevra pușcociul ăla.

— De ce are nevoie de pușcă? a întrebat Joanna, cu o voce normală.

— Ca să țină la distanță celelalte vehicule. Nu tot ceea ce seamănă cu un automobil este un automobil. Și nu știi niciodată când te poți trezi atacat de troli.

— Simt că vreau să schimbăm subiectul, a spus Joanna. Povestește-mi despre Suzie Armă-de-Foc, peste care o să dăm la Fortăreață. Pare... fascinantă.

— O, chiar mai mult decât atât, doar e vorba de Suzie, am spus eu, zâmbind. Îi hăituiește pe răufăcătorii fugari ca un vânător aflat pe urmele unui vânat important. Nu se pot ascunde nicăieri de ea, nu există nici o protecție suficient de puternică pentru a o ține la distanță. Nu este unul dintre cei mai delicați oameni, dar este cu siguranță unul dintre cei mai hotărâți. Nu a refuzat niciodată o misiune, nici o țintă nu i se pare prea periculoasă, dacă prețul îi convine. Se spune că Suzie folosește toate armele

cunoscute, ca și alte câteva, propriile ei invenții, dar cel mai mult îi place pușca de vânătoare pneumatică. De obicei, îți poți da seama pe unde a trecut, fiindcă lasă foc în urmă. Și poți da de ea luându-te după ușile scoase din țâțâni, după țipetele izolate și după sângele de pe pereți. Prezența ei poate opri sau porni o încăierare. O femeie grozavă.

— Ați fost vreodată... apropiați? Ai zis că aveți povestea voastră...

— Am lucrat la câteva cazuri împreună, dar Suzie nu permite nimănui să o cunoască bine. Nu cred că știe cum să facă asta. Se știe că au mai intrat bărbați în viața ei, din când în când, dar au fugit mâncând pământul.

— Eddie Lamă, Suzie Pușcă-de-Vânătoare... cunoști oameni dintre cei mai *interesanti*, John. Chiar nu ai nici o cunoștință obișnuită?

— Oamenii obișnuiți nu rezistă prea mult în Zona Întunecată.

— Ne va ajuta sau ne va sta în cale?

— Greu de spus, am zis eu, cinstit. Suzie nu este un aliat prea comod, mai ales dacă vrei să te întorci cu prada vie. E o ucigașă. A devenit vânător de recompense numai fiindcă are o scuză legală ca să împuște o grămadă de oameni.

— Dar îți place de ea, nu-i așa? Te trădează vocea.

— A trecut prin multe. A suportat lucruri care l-ar fi doborât pe altul mai slab. O admir.

— Ai încredere în ea?

Am zâmbit fugar.

— Nu poți avea încredere în nimeni aici. Ar trebui să știi asta până acum.

A încuviințat.

— Eddie Lamă.

— Și e prietenul meu. De cele mai multe ori.

Am petrecut restul călătoriei în tăcere. Amândoi aveam multe lucruri la care să ne gândim. Joanna s-a uitat pe geam vreme îndelungată. Eu, nu. Mai văzusem locurile. Trăsura s-a oprit, într-un final, și calul ne-a strigat că ajunsesem la destinație. Am coborât primul și l-am plătit pe Bătrânul Henry, în timp ce Joanna și-a aruncat pentru prima dată privirea asupra Fortăreței. (I-am lăsat Bătrânului Henry un bacșiș gras, pe care să-l țină minte. Nu știi nicio dată când ai nevoie urgentă de o trăsură). Calul a așteptat ca Bătrânul Henry să confirme că totul e în regulă și apoi a plecat. M-am apropiat de Joanna, care privea încă Fortăreața. Merita să te uiți la ea. Nu se schimbase deloc în cinci ani.

Fortăreața fusese, la început, un depozit de mărfuri cu reducere. Le aranja pe stive, le vindea la prețuri mici, fără restituiri. Se ocupa în principal de arme, din toate timpurile și locurile, nu se puneau întrebări, dar a făcut greșeala să suprasatureze piața. Chiar și în Zona Întunecată, oamenii au nevoie de câte o crimă doar la un moment dat. Așa că depozitul a încercat să declanșeze câteva războaie pe ascuns, pentru a stimula cererea, și acela a fost momentul în care a atras atenția Autorităților. În ziua următoare, proprietatea era scoasă la vânzare. Cei răpiți de extratereștri o preluaseră cu câțel, cu purcel și cu o grămadă de lăzi cu arme.

Fortăreața era o clădire aproape pătrată, cu mai multe etaje, ușile și ferestrele fiind protejate de niște obloane din oțel armat. Pe acoperișul plat erau câteva amplasamente pentru armele de mare calibru, îndreptate în sus, ca și în jos, și tot felul de aparatură electronică. Nimeni nu se apropia de Fortăreață fără să fie bine cercetat înainte. Cuvântul *FORTĂREAȚA*

fusese scris cu litere mari pe zidul din față, de mai multe ori, în toate limbile pământului, și în câteva limbi vorbite numai în Zona Întunecată. Nu se ascundeau. Erau mândri de ei. Fortăreața este, în primul rând, un adăpost pentru cei răpiți de extraterestri, dar, de fapt, era acolo pentru toți cei care se aflau în necaz și vroiau să rămână o vreme. Îți dădeau sfaturi, îți indicau un alt loc, mai potrivit nevoilor tale, și-ți ofereau orice fel de arme credeai că ai nevoie pentru a te simți în siguranță. Fortăreața credea ferm în dictonul *Omoară-i pe toți și lasă-l pe Dumnezeu să-i trieze*. Dacă ești răpit de la vârsta de zece ani, așa ajungi. Cei câțiva oameni suficient de proști ca să abuzeze de ospitalitatea Fortăreței nu trăiau niciodată suficient de mult ca să se laude cu asta.

Fortăreața se găsea între o școală de arte voodoo și un magazin de arme. Joanna s-a oprit și s-a uitat în vitrină. Oferta voodoo includea rădăcină de Sf. Ioan Cuceritorul¹, sub formă de capsule ușor de înghițit, rădăcini de mătrăgună sub formă de fețe umane care urlau și un set de talismane asortate, de genul „alege și combină” Îmbrăcaseră un manechin ca Stăpânul Sâmbetei², și-l așezaseră chiar într-un cimitir fals, dar arăta mai jalnic decât orice altceva.

În vitrina de la magazinul de arme erau tot felul

¹ Se spune că Ioan Cuceritorul ar fi fost un prinț african, vândut ca sclav în Americi. Este cunoscut pentru farsele pe care le juca stăpânilor săi, în încercarea de a scăpa de aceștia. Rădăcina de Sf. Ioan Cuceritorul ar fi avut proprietăți magice, fiind foarte apreciată de afro-americani, atât de fideli credințelor populare. (n. trad.)

² În tradiția voodoo, Stăpânul Sâmbetei, alături de celelalte încarnări ale sale, Stăpânul Cimitirului și Stăpânul Crucii, era un spirit al morții. (n. trad.)

de uniforme, din diverse perioade, o colecție de medalii din țări care nu mai existau și o servietă diplomat, închisă și marcată *Armă nucleară; fă-ne o ofertă*. Joanna s-a uitat la ea o vreme, înainte de a se răsuși către mine.

— Vorbesc *serios*? Este posibil să fie autentică?

— Trebuie că are ceva, am zis eu. Altfel, Fortăreața ar fi cumpărat-o. Poate că trebuie să pui tu plutoniu în ea.

— Nasol, a zis Joanna.

— Ai dreptate. Dar se poate și mai rău.

Ne-am apropiat de poarta de la intrare a Fortăreței și atunci am avut sentimentul că ceva nu era în regulă. Camera de supraveghere de deasupra ușii fusese spartă, și ușa din oțel armat era ușor crăpată. M-am încruntat. Ușa aia nu era niciodată uitată deschisă. Niciodată. Am oprit-o pe Joanna apăsând-o ușor pe braț, i-am indicat să păstreze tăcerea și să stea în spatele meu și apoi am deschis ușor ușa. De dinăuntru se auzea un sunet slab de împușcături și câte un țipăt, din când în când. Am zâmbit.

— Se pare că Suzie e aici. Stai lângă mine, Joanna, și încearcă să pari nepăsătoare.

Am deschis ușa de tot și m-am uitat înăuntru. Holul era gol. Am intrat, fără să fac vreun zgomot, și am studiat cu atenție situația.

Probabil că holul, destinat acomodării noilor vizitatori, fusese foarte confortabil la început, dar acum era un dezastru. Tot mobilierul modern fusese răsturnat, peisajele rurale de pe pereți atârnav strâmbe, străpunse de gloanțe, iar planta mare și artificială din colț fusese ciuruită de un tir extrem de neprietenos. În mod normal, pentru a ajunge în hol, trebuia să treci printr-un detector de metale masiv, de la un fost aeroport. Cineva îl aruncase în mijlocul

camerei. În aer plutea încă fum și mirosul înconfundabil de cordită. Cineva câștigase mai multe runde aici, și nu trecuse mult timp de când o făcuse.

Dar nu era nici un cadavru, nicăieri.

Am traversat încet holul. Joanna se ținea aproape, dar fără să mi se suie în spate. Am verificat camerele de supraveghere din colțurile tavanului. Luminițele roșii îmi arătau că funcționau încă. Trebuie că cineva văzuse ce se petrecuse acolo, dar nu trimisese întăriri. Ceea ce putea însemna un singur lucru, și anume că acțiunea era încă în toi, undeva, în clădire. Aveam deja o presimțire.

Ușa din cealaltă parte a holului, care asigura accesul la partea interioară a Fortăreței, era și ea deschisă. Toate încuietorile fuseseră scoase, și una dintre balamale fusese smulsă fără probleme din canatul ușii. Am împins cu atenție ușa și m-am uitat în lungul coridorului. Pe pereți erau urme proaspete de gloanțe, dar nici un cadavru. Din depărtare se auzeau sunetul mai multor împușcături și niște strigăte nervoase.

— Oare n-ar trebui să tragem o fugă până la magazinul de arme și să luăm și noi niște pistoale? a zis Joanna.

— Am putea, dar ai ști cum să le folosești?

— Da.

M-am uitat la ea.

— Ești plină de surprize, văd. Nu-mi plac pistoalele. Te ajută așa de mult să faci niște greșeli pe care nu le poți îndrepta apoi, cerându-ți scuze. În plus, n-am simțit niciodată nevoia de a avea un pistol.

— Dar Bântuitorii?

— Nici măcar un pistol nu i-ar fi putut opri.

Joanna a arătat către camerele de pe tavanul coridorului.

– Ce-i cu atâta securitate?

– Raționamentul celor răpiți. Au camere în fiecare încăpere, pe fiecare coridor, în fiecare ungher. Și mai multe capcane decât mi-aș fi dorit. Și o echipă întreagă de oameni a căror unică treabă este să stea și să se uite la monitoare, în ture. Acești oameni se tem cu adevărat că extraterestrii vor veni din nou după ei. Și, de vreme ce nimeni nu știe cum vin și pleacă afurisiții ăia mici și cenușii, camerele funcționează mereu. Ideea este că, deși vederea umană poate fi păcălită, camerele îi pot totuși depista. Bănuiesc că, odată remarcați de echipa de pază, se dă alarma generală, și toți pun mâna pe arme și trag nebunește în tot ceea ce nu pare pe de-a-ntregul uman. Au camere chiar și la baie și la duș. Nimeni nu va mai fi luat fără o luptă crâncenă.

Joanna s-a strâmbat.

– Nici un pic de intimitate? Paranoici, *pe bune*.

– Nu și dacă Ei te urmăresc cu adevărat. Și, cu cât mă uit mai mult la ce s-a întâmplat aici, cu atât îmi place mai puțin. Toate îmi arată că cineva sau ceva s-a năpustit în hol și că cei din Fortăreață au deschis focul. Fără nici un efect vizibil. Din câte aud, încă se luptă, dar se retrag, clar. Ceva îi împinge tot mai în spate, în inima propriului lor teritoriu. Până aici, nici o problemă. Dar unde sunt cadavrele? Poate, mai știi... extraterestrii au venit într-adevăr, căutând speciemenle lipsă...

– Vorbești serios? a zis Joanna. *Extraterestri?*

M-am uitat în lungul coridorului gol, cântărind posibilitățile.

– În Zona Întunecată ajung tot felul de entități. Din trecut, prezent și viitor. Extraterestrii nu sunt mai ciudați decât alte lucruri pe care le-am văzut aici.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem altă dată, a spus Joanna.

— Nu. Sunt oameni buni. Nu îi pot părăsi, dacă au nevoie de ajutor. Nu am putut face niciodată asta. Și cred că Suzie este pe acolo, pe undeva... La naiba. *La naiba*. Chiar că nu am nevoie de asta acum. Mă poți aștepta afară, dacă vrei, până mă lămuresc se ce întâmplă.

— Nu. Mă simt mai în siguranță cu tine, oriunde te-ai duce. Eroul meu.

Am zâmbit amândoi, fugar, și apoi am condus-o prin coridor. Sunetul împușcăturilor a devenit tot mai puternic, ca și strigătele și înjurăturile incoerente. Clădirea era tot mai afectată, dar nici un cadavru. Nici măcar vreun strop de sânge. Ceea ce, date fiind împușcăturile numeroase, era ciudat... Coridorul se termina cu o cotitură bruscă la dreapta. Acum ne aflam exact în inima evenimentelor. M-am asigurat că Joanna era la o distanță sigură și apoi m-am uitat rapid după colț. Moment în care totul a devenit clar. Ar fi trebuit să știu. Am suspinat adânc și am ieșit de după colț, la lumină. Am ridicat tonul, rece și poruncitor și enervat.

— *Terminați cu toții, acum!*

Împușcăturile au încetat imediat. Tăcerea s-a așternut peste coridorul din fața mea. Fumul gros umplea aerul. În capătul îndepărtat al coridorului, o mulțime de oameni se adăposteau în spatele mai multor piese de mobilier, pe care le scosese din camerele alăturate, ca să construiască o baricadă. Am numărat cel puțin douăzeci de feluri de arme care ieșeau din baricada improvizată. Majoritatea păreau complet automate. Și, cu fața spre ele, în capătul în care mă găseam și eu, era o blondă înaltă în haine negre de piele, ținând o pușcă de vânătoare pneu-

matică și îngenunchiată în spatele propriei sale baricade improvizate. S-a uitat la mine și și-a înclinat capul.

— John. Am auzit că te-ai întors. Vin într-un minut, de îndată ce mă ocup de grămada asta de experți într-ale abuzului de sine.

— Lasă arma jos, Suzie, am zis eu, cu asprime. Vorbesc serios. Nu mai trage nimeni. Sau mă supăr pe toți. Dintr-o dată, violent și fără excepție.

— La naiba, a zis o voce de după baricada îndepărtată. Ca și cum n-ar fi destul, acum a apărut și John Taylor. Să-mi trag una. Bine, care idiot este gata să-l enerveze tocmai pe *el*?

Suzie Armă-de-Foc s-a ridicat și a mârâit a nemulțumire. Trebuie că mergea pe treizeci de ani, dar era încă suficient de apetisantă. Dacă nu te deranja să mănânci ceva care cu siguranță ar fi ripostat. Ca întotdeauna, Suzie purta un costum de motociclist, din piele neagră, împodobit cu lanțuri și ținte din oțel, și două banduliere cu gloanțe se încrucișau pe pieptul ei impresionant. O pereche de cizme din piele, lungi până la genunchi, cu vârfuri de oțel, completau ținuta. Suzie văzuse *Girl on a Motorcycle* și *Easy Rider* de mai multe ori decât ar fi trebuit, și era fană a tuturor filmelor *Îngerii Iadului*, produse de Roger Corman.

Avea o față remarcabilă, osoasă, care se termina cu o bărbie bine conturată, și își ținea părul blond-pai, lung până la umeri, strâns cu banderolă, făcută, se zice, din pielea primul om pe care îl ucisese. La vârsta de 12 ani. Ochii îi erau de un albastru foarte închis, reci și neclintiți, și gura ei strânsă nu schița decât arareori un zâmbet, și aceasta, în mijlocul haosului și al băilor de sânge, când se simțea cu adevărat bine. Nu tolera proștii, cheltuia banii de îndată

ce îi primea și, în general, se bătea cu forță și entuziasm. Îi plăcea să spună că nu are nici un prieten și că dușmanii săi erau morți, dar câțiva oameni reușiseră să se strecoare în viața ei, aproape în ciuda voinței sale. Și eu eram unul dintre aceștia.

Cum stătea acolo, cu spatele la norii de fum și la luminile care se balansau pe coridor, arăta ca o valchirie din Iad.

— Lasă-mă să ghicesc, am zis eu, puțin obosit. Ți-ai croit drum înăuntru, le-ai cerut să-ți predea victima și, când au refuzat, le-ai declarat război. Corect?

— S-a pus un preț bun pe capul omului ăstuia, a zis Suzie. Și au fost nepoliticoși cu mine.

Am rumegat problema.

— Sunt sigur că le pare foarte rău. Încearcă să nu-i omori pe toți, Suzie. Am nevoie de cineva viu și nevătămat ca să-mi răspundă la câteva întrebări.

— Hei! Stați așa! a spus vocea din spatele bariadei îndepărtate. Este posibil... să fi acționat cam în pripă. Nimeni de aici nu vrea să se ia la hartă cu Suzie Armă-de-Foc și cu sângerosul John Taylor dacă nu este absolut necesar. Nu putem discuta?

M-am uitat la Suzie, care a dat din umeri.

— Eu n-am nevoie decât de tipul pe care îl urmăresc, și m-am cărat de aici.

— Dacă ți-l dăm, o să-l omori, a zis vocea. A venit la noi pentru protecție.

— Omul are dreptate, am zis eu. Ai tendința de a-i aduce înapoi morți.

— Mai puțină birocrație, a zis Suzie.

M-am uitat în lungul coridorului, la cele douăzeci și ceva de arme.

— Dacă Suzie ar fi vrut cu adevărat să vă omoare, ați fi fost morți până acum. V-a dat toate șansele. Cred că ar trebui să vă predați.

— Noi garantăm siguranța celor care vin aici, a zis vocea, cu încăpățănare. Ăștia suntem noi. Ăsta este motivul pentru care existăm. Suntem dispuși să cădem la o înțelegere, dar nu ne vom încălca principiile.

M-am uitat la Suzie.

— Cine este nefericitul pe care îl urmărești, de data asta?

— Nimeni important. Doar un nenorocit de avocat, care a fugit cu banii de achitare a datoriilor ai unui client. Cinci milioane de lire, plus ceva acțiuni. Primesc 10% din orice sumă recuperată.

— Un *avocat*? a zis vocea. Păi de ce n-ai spus așa? Dacă am fi știut că este unul dintre ei, ți l-am fi dat.

I-am zâmbit lui Suzie.

— O altă victorie a bunului simț și a diplomatiei în acțiune. Vezi cât este de ușor, dacă apelezi întâi la rațiune?

Suzie a mârâit, îndreptându-și pentru prima dată arma în jos.

— Urăsc să fiu rațională. Îmi strică reputația.

M-am întors către baricada îndepărtată, ca să nu mă vadă zâbind.

— Caut o adolescentă fugară, pe nume Cathy Barrett. Care este posibil să se fi băgat în mai multe probleme decât își dă seama. Vă spune ceva numele ăsta?

— Nu ies cât timp Suzie este acolo, a zis vocea din spatele baricadei.

— Nici nu trebuie să ieși, am zis eu, răbdător. Doar răspunde-mi la întrebare. Dacă nu vrei să mă mâni și pe tine.

— Cathy a trecut pe aici, a zis vocea, grăbită, dar a plecat, acum o săptămână, parcă. A spus că o

chema ceva. Ceva minunat. Am încercat s-o facem să renunțe, dar nu ne-a ascultat. Și asta nu este o închisoare, așa că... A spus ceva despre strada Blais-ton. Și asta este tot ce știu.

— Mulțumesc, am zis eu. Mi-ați fost de mare ajutor.

— Nu că am fi avut de ales, a zis vocea. S-a răspândit vestea despre ce le-ai făcut nenorociților ăloră când ai ieșit de la Ciudații. Încă mai curăță mizeria.

Nu am făcut decât să încuviințez. Nu era prima dată când mi se atribuiau lucruri pe care nu le săvârșisem. Probabil că Eddie fusese cel care lansase zvonul, ca un fel de a-și cere scuze. E bine să ai o reputație de nemernic. Oamenii cred orice despre tine.

— Vă las să rezolvați chestiunea cu Suzie, am spus eu. Nu trebuie decât să-i dați tot ce vă cere și nu veți avea probleme.

— Mersi pentru nimic, a spus vocea, cu amărăciune. Mai bine i-aș înfrunta din nou pe extraterestri.

I-am făcut semn lui Suzie să vină după colț un moment, ca să putem vorbi în pace. I-am prezentat-o Joannei, și cele două femei și-au zâmbit. Am știut că nu se vor înțelege.

— Deci, a zis Suzie, ai găsit o altă oaie răătăcită de care să ai grijă, nu-i așa, John?

— E și asta o meserie, i-am răspuns. A trecut ceva vreme, Suzie.

— Cinci ani și trei luni. Am știut dintotdeauna că te vei întoarce la mine într-o zi.

— Regret, Suzie. Sunt aici doar fiindcă lucrez la un caz. De îndată ce o voi găsi pe fugară, o să dispar. Mă întorc în lumea obișnuită, sigură și sănătoasă.

A făcut un pas înainte, fixându-mă cu privirea ei sălbatică și serioasă.

— Nu te vei integra niciodată acolo, John. Locul tău este aici. Cu noi, restul monștrilor.

Nu am avut ce să-i răspund, așa că Joanna a rupt tăcerea.

— Care este legătura ta cu John, domnișoară Armă-de-Foc?

Suzie a scos un sforăit.

— L-am împușcat odată, dar a trecut peste asta. S-a dovedit că afișul pe care îl aveam despre el era fals. Am colaborat de câteva ori. Brânză bună în burduf de câine. Și mă conduce întotdeauna acolo unde se dă lupta. Lupta adevărată. Cu John prin preajmă, nu prea ai vreme să te plictisești.

— Doar la atâta se rezumă viața ta? a zis Joanna. La crime și violență?

— Îmi ajunge, a spus Suzie.

Am decis că respectiva conversație atinsese limita siguranței. M-am întors către Joanna.

— Știu strada Blaiston. Nu e departe de aici. Un cartier rău famat, chiar și în Zona Întunecată. Dacă fiica ta se învârte pe acolo, cu cât o găsim mai repede, cu atât mai bine.

— Ai nevoie de ajutor? a zis Suzie.

M-am uitat la ea gânditor.

— Nu te refuz, dacă te oferi. Ești ocupată?

A dat din umeri.

— Lucrurile au fost liniștite în ultima vreme. Urăsc liniștea. Lasă-mă să termin aici și să iau ce mi se cuvine, și te prind din urmă. Suma obișnuită?

— Sigur, am spus eu. Clienta mea e o bună platnică.

Suzie s-a uitat la Joanna.

— Mai bine pentru ea.

Joanna a vrut să spună ceva, dar a observat că pușca lui Suzie era îndreptată către ea și, foarte înțelept, a decis să nu continue. S-a întors deliberat cu spatele către Suzie și mi-a acordat mie atenție.

— Cel puțin acum avem o adresă. Care sunt șansele ca drăguța de Cathy să fi dat de necaz acolo?

— Greu de spus, dacă nu știu ce a atras-o acolo. Nu m-aș fi gândit că pe strada Blaiston există ceva care să atragă pe cineva. Mai jos nu te poți coborî, poate doar în canale. Acolo aterizezi când nu poți cădea și mai mult. Dacă nu cumva lucrurile s-au schimbat radical în lipsa mea. Suzie?

A scuturat din cap.

— Tot un cuib de șerpi. Dacă ai șterge strada de pe fața pământului, întregul cartier ar mirosi mai frumos.

— Nu-ți face griji, i-am spus eu, grăbit, Joannei. E fiica ta. Tu singură ai spus că își poate purta de grijă. Și acum suntem pe urmele ei.

— N-aș paria pe asta, a zis Joanna, cu colțurile gurii lăsate în jos. Cathy s-a priceput întotdeauna să-i păcălească pe ceilalți, dispărând pe furiș.

— Nu și pe noi, am spus eu, încrezător.

— Nu avem pereche, a zis și Suzie.

— Slavă Domnului, a zis vocea din spatele bariadei îndepărtate.

Unde se petrec lucrurile cu adevărat sălbatice

Am lăsat-o pe Suzie Armă-de-Foc să intimideze întreaga Fortăreață prin simpla ei prezență incomodă și ne-am îndreptat către strada Blaiston. Unde se petrec lucrurile sălbatice. Fiecare oraș are cel puțin o zonă în care toate regulile au fost încălcate, unde umanitatea vine și pleacă și civilizația nu durează. Strada Blaiston este genul de zonă unde nimeni nu a plătit vreodată chiria, unde chiar și micile plăceri ale vieții sunt doar pentru cei mai puternici și unde șobolanii circulă câte doi, pentru că le este frică. Domnesc legile mafiate, în cele câteva cazuri în care locuitorii violenți se pot înțelege suficient de bine ca să formeze un grup mafiot. Locuiesc în întuneric pentru că le place. Pentru că, în felul acesta, nu pot vedea cât de mult au decăzut. Băutura, drogurile și disperarea sunt la ordinea zilei pe strada Blaiston, și nimeni nu ajunge acolo din întâmplare. Ceea ce făcea și mai supărătoare destinația aleasă de Cathy. Ce anume, pământesc sau subpământesc, o putuse chema pe această fată plină de viață și de altfel stăpână pe sine, într-un astfel de loc?

Ce credea că o așteaptă acolo?

Ploua cu niște picuri călduți, molateci, care făceau străzile să strălucească de o prospețime iluzorie. Aerul era îngreunat de mirosul restaurantelor, al bucătăriilor dintr-o sută de timpuri și locuri, și nu toate îmbietoare. Neonul mereu prezent părea ușor debusolat în ploaie, și trecătorii aveau chipuri flă-

mânde, mânioase. Zona Întunecată își intra în ritm.

— Ce loc drăcesc, spuse Joanna, tăios.

— Câteodată, la propriu, am zis eu. Dar are și atracții. La fel cum băieții răi sunt mereu cei care fac inimile fetelor bune să bată mai repede, tot așa plăcerile mai tenebroase sunt cele care ne seduc și ne iau din lumea normală, aducându-ne în Zona Întunecată.

Joanna a pufnit.

— Am crezut mereu că nu poți duce lipsă de plăceri în Londra. Vedeam cărțile poștale din chioșcurile publice, făcând reclamă la perversiuni la prețuri convenabile. Sex de toate felurile, cu și fără contact fizic, făcut de oameni de ambele sexe. Și de alți câțiva, mândri că sunt între limite. Înainte de act, după act, în timpul actului... Mă întreb, ce a mai rămas?

— Crede-mă, i-am spus, serios. Nu vrei să știi. Hai să schimbăm subiectul.

— Bine. Cum a fost să crești aici, în Zona Întunecată?

Joanna m-a privit cu sinceritate.

— Trebuie că a fost... un loc neobișnuit, pentru un copil.

Am dat din umeri.

— Numai de atât am avut parte. Atunci când miracolele și minunile se întâmplă în fiecare zi, își pierd puterea de a surprinde. Acesta este un loc magic, în toate sensurile cuvântului și, dacă nu mi-a adus și alte bucurii, faptul că am crescut aici a însemnat măcar că nu m-am plictisit niciodată. Mereu se ivea câte o încurcătură, și ce altceva era mai interesant pentru un copil curios? Și este un loc grozav ca să te autodisciplinezi. Când ți se spune să fii cu-minte că, dacă nu, te ia Omul Negru, este foarte posibil să nu fie o glumă. Fie înveți de timpuriu să

fii un supraviețuitor, fie mori devreme. Nu poți avea încredere în nimeni să te păzească... nici în prieteni, nici în familie. Dar măcar există corectitudine.

Toate astea mi se par normale, Joanna. Lumea ta, Londra de zi cu zi, calmă și cumpătată, rațională, în mare parte, a fost o revelație pentru mine. Sigură, sănătoasă, liniștitor de previzibilă... E plăcut să fii anonim, să știi că, uneori, lucrurile *se întâmplă*, pur și simplu, fără prea mare semnificație, pentru tine sau pentru oricine altcineva. Zona Întunecată e înțesată de semne și de profeții, de amestecuri și de intervenții de Sus și de Jos. Dar, deși lumea ta este sigură și protejată, este și... cenușie, plictisitoare. Trebuie să se străduiești din greu să-ți câștigi existența. O să mă întorc acolo, după ce rezolv cazul ăsta, dar nu aş putea spune cu mâna pe inimă dacă o fac fiindcă o prefer sau dacă nu mai sunt în stare să supraviețuiesc într-un loc plin de zei și monștri.

— Strada asta, Blaiston, a zis Joanna, pare un loc periculos, chiar și în Zona Întunecată. Ești sigură că acolo se îndrepta Cathy?

M-am oprit, și ea s-a oprit odată cu mine. Și eu mă întrebam asta. Vocea de la Fortăreață ar fi putut spune orice, doar ca să scape de noi, și mai ales de Suzie. Eu așa aş fi făcut. Dar... era singura pistă pe care o aveam. M-am posomorât, frustrat, și trecătorii ne-au făcut puțin mai mult loc. Am fost mereu în stare să găsesc orice cu darul meu. Așa îmi câștigasem renumele. Să mă întorc în Zona Întunecată, cu ochiul meu secret orb, era mai mult decât puteam suporta. Ar trebui să o zăresc măcar o clipă, dacă era într-adevăr atât de aproape, pe strada Blaiston.

Mi-am deschis mintea, lovind noaptea ca un

ciocan, forțându-mi darul să acopere tărâmurile secrete ale lumii ascunse. Biciuia aerul, sălbatic și nervos, forțând ușile închise să se deschidă, și oamenii din jur s-au prins de cap, au strigat și au fugit. Mâinile mi s-au strâns pumn, și am simțit cum afișam din nou zâmbetul acela vechi, răutăcios, zâmbetul acela de lup aflat pe urmele prăzii, dintr-un timp în care nimic nu conta, doar aflarea adevărului. Tâmpla stângă îmi zvâcnea de durere. Mă puteam răni grav chiar și pe mine, atunci când îmi împingeam darul dincolo de limite, după ce fusese adormit atât de mult timp, dar în momentul acela eram atât de nervos și de frustrat, că nu-mi mai păsa.

O puteam simți undeva, acolo, pe Cathy. Nu plecase de mult, urmele ei vibrau încă pe fațada lumii ascunse, dar era ca și cum ai fi încercat să prinzi ceva pe care îl detectezi în întuneric, dar nu îl poți vedea. Cineva, ceva, nu mă lăsa să o văd. Zâmbetul meu a devenit și mai larg. La naiba cu asta. M-am forțat și mai mult, și mintea parcă mi s-ar fi izbit de un gard de sârmă ghimpată. Din nara stângă îmi curgea sânge și nu-mi simțeam mâinile. Probleme grave. Și atunci, o încordare, o apărare a cedat în fața hotărârii mele, și fantoma lui Cathy mi-a răsărit în fața ochilor. Era o imagine recentă, o manifestare veche de doar câteva zile, strălucind pe stradă, înaintea mea. Am prins-o pe Joanna de mână, ca s-o poată vedea și ea. Cathy a luat-o grăbit în josul străzii, aproape fugind, și noi am luat-o după ea. Avea un chip luminos, radiant, și zâmbetul de pe fața ei nu mă putea înșela. Asculta ceva ce numai ea putea auzi, ceva *minunat*, care îi pătrundea direct în suflet, și o momea precum momește undița un pește, conducând-o direct către strada Blaiston. Zâmbetul era lucrul cel mai teribil. Nu cred că mi-am dorit

ceva în viața asta atât de mult pe cât dorea Cathy ceea ce îi promitea vocea neauzită.

— Ceva o cheamă, a zis Joanna, strângându-mă de mână atât de tare, încât m-a durut.

— O somează, am zis eu. Așa cum sirenele îi chemau pe vechii marinari greci. Poate că este o minciună, dar poate că nu. Doar suntem în Zona Întunecată. Ceea ce mă scoate din pepeni este că nu pot nici măcar să simt forma lucrului ăluia. Darul meu nu detectează nimic. Nimic. Ceea ce înseamnă că există niște scuturi puternice și magie de calibru greu. Dar ceva atât de puternic ar fi apărut pe radarele tuturor, în momentul în care a aterizat în Zona Întunecată. Vestea s-ar fi răspândit ca fulgerul. Un nou actor principal ar fi putut dejuca planurile tuturor. Dar nimeni nu știe că se află aici... cu excepția mea. Și să fiu al naibii dacă pot ghici ce și-ar putea dori un lucru atât de puternic de la o adolescentă fugară.

Fantoma lui Cathy s-a disipat, în ciuda eforturilor mele de a o păstra vizibilă. Darul s-a retras în mintea mea și a trântit ușa în urma lui. Durerea de cap era cumplită acum și, pentru un moment, tot ce am putut să fac a fost să stau acolo, în mijlocul trotuarului, cu ochii bine închiși, străduindu-mă să-mi adun gândurile. După ce voi soluționa cazul, o să am nevoie de o perioadă lungă de vindecare. Am deschis ochii și Joanna mi-a întins o batistă, indicându-mi nasul. Mi-am tamponat nara stângă până când sângerarea a încetat. Nici măcar nu o simțisem când îmi dăduse drumul la mână. Mă forțasem mult prea tare, pentru prima dată de când mă întorsesem. Joanna stătea lângă mine, încercând să mă consoleze cu prezența ei. Durerea de cap a dispărut rapid. I-am înapoiat Joannei batista însângerată și ea a primit-o cu o oarecare demnitate, după care ne-am re-

luat drumul către strada Blaiston. Nu am pomenit nimic de căderea mea și nici ea n-a făcut-o.

— Suzie este chiar atât de periculoasă pe cât se crede? a întrebat Joanna, după o vreme, doar ca să spună ceva.

— Chiar mai mult de-atât, i-am răspuns, cinstit. Faima ei vine de la cadavrele dușmanilor ei și de la disponibilitatea cu care acceptă riscuri de care chiar și războinicii scandinavi s-ar fi ferit. Suzie nu cunoaște sensul cuvântului *teamă*. Are probleme și cu noțiuni de genul *cumpătare*, *milă* și *instinct de conservare*.

Joanna a izbucnit în râs.

— La naiba, John, chiar nu știi pe nimeni normal aici?

Am râs și eu puțin.

— Aici nu există oameni normali. Oamenii normali au mai multă minte decât să-și facă veacul într-un loc ca ăsta.

Am mers mai departe și, deși oamenii îmi lăsau spațiu suficient, nimeni nu-mi arunca vreo privire. Intimitatea este foarte apreciată în Zona Întunecată, mai ales că mulți dintre noi avem atâtea de ascuns. Autovehiculele circulau cu viteză în toate direcțiile, ca întotdeauna, încetinind arareori, mereu grăbite să ajungă altundeva, să facă un lucru cu care altcineva nu ar fi fost cu siguranță de acord. În Zona Întunecată nu există semafoare. Oricum, nimeni nu le-ar da atenție. Nu există nici zebre oficiale. Ajungi pe cealaltă parte a străzii prin curaj și hotărâre și intimidând traficul, ca să ți se dea din drum. Deși mi s-a spus și că mita funcționează perfect. M-am uitat la Joanna și i-am pus o întrebare pe care o amânasem de mult. Acum ne apropiam, în sfârșit, de Cathy și trebuia să știu răspunsul.

— Ai spus că asta nu este prima dată când Cathy fuge de acasă. De ce fuge mereu, Joanna?

— Încerc să petrec timp cu ea, a zis Joanna, privind drept înainte. Timp bine folosit, când pot. Dar nu-mi iese întotdeauna. Sunt mai mereu foarte ocupată. Lucrez continuu, doar pentru a nu-mi pierde statutul. E de zece ori mai greu pentru o femeie decât pentru un bărbat să ajungă în frunte și să-și păstreze poziția în lumea afacerilor. Oamenii cu care colaborez zi de zi mănâncă rechini la micul dejun, ca aperitiv, și au transformat trădarea și înjunghiatul pe la spate într-o artă. Muncesc din greu, pentru toată siguranța pe care Cathy o consideră la ordinea zilei, ca să obțin banii pentru lucrurile de care ea are absolută nevoie. Deși s-o ferească sfântul dacă s-ar arăta câtuși de puțin interesată de afacerile care îi asigură ei o lume confortabilă.

— Ți place munca pe care o faci?

— Uneori.

— Te-ai gândit vreodată să încerci și altceva?

— La asta mă pricep, a spus ea, și a trebuit să-i dau dreptate. Știam și eu cum stă situația.

— Nici un tată vitreg? am zis eu, neoficial. Sau vreun înlocuitor? Altcineva la care să apeleze, cu care să vorbească?

— Nu. Am jurat că nu voi mai face niciodată greșeala de a mă lega de vreun bărbat, a zis Joanna, pornită. Nu după ceea ce m-a obligat tatăl lui Cathy să suport, doar fiindcă i se părea că poate. Sunt o femeie independentă acum și oricine intră în viața mea o face în condițiile stabilite de mine. Nu mulți bărbați acceptă asta. Și nici eu nu prea reușesc să-i păstrez pe pușinii care o fac. Munca e de vină, iar. Cu toate acestea, Cathy a avut întotdeauna tot ce și-a dorit. Am crescut-o deșteaptă, descurcăreață și independentă.

— Chiar și față de tine? am zis eu, încet.

Joanna nu m-a privit.

Și acela a fost momentul în care lumea s-a schimbat brusc. Orașul animat a dispărut și dintr-o dată ne-am găsit în alt loc. Un loc mult mai neplăcut. Joanna și cu mine ne-am poticnit câțiva pași, luați prin surprindere, și apoi ne-am oprit și ne-am uitat rapid în jur. Pe stradă nu era nici un om și pe șosea nici un autovehicul. Majoritatea clădirilor din jur erau în ruină. Se părea că edificiile mai înalte se prăbușiseră, cu mult timp în urmă, și, oriunde m-aș fi uitat, nimic nu avea mai mult de un etaj, două. Puteam vedea în depărtare, până la orizont, și totul era distrus și devastat. M-am rotit în cerc, și peste tot era la fel. Ajunseserăm într-un loc mort. Londra, Zona Întunecată, vechiul oraș, aparțineau trecutului. Ceva rău se întâmplase și călcase totul în picioare.

Era foarte întuneric acum, și nu ardea nici un stâlp de iluminat și nici un neon. Puțina lumină existentă era palidă, vineție, de parcă și noaptea fusese bătută. Era greu să distingi clar ceva. Erau umbre peste tot, profunde și întunecate. Nici o lumină normală nicăieri, în nici una dintre clădirile distruse și dărâmate. Nici măcar pâlparea unui foc de tabără. Eram singuri în noapte. Joanna a scotocit prin geantă și a scos bricheta. Măinile îi tremurau atât de tare, încât a trebuit să facă vreo șase încercări ca să o aprindă. Flacăra caldă și gălbuie a părut atât de ciudată în noaptea aceea, și lumina nu a ajuns departe. Joanna a ridicat bricheta și ne-am uitat în jur, încercând să ne dăm seama unde eram, deși aveam presentimentul că știam ce se întâmplase.

Era liniște. O liniște de mormânt. Nici un sunet, cu excepția pașilor noștri și a respirației noastre neliniștite. O astfel de liniște era ciudată, tulburătoare.

Murmurul oraşului dispăruse, la fel ca şi locuitorii acestuia. Londra fusese redusă la tăcere, şi încă în ce mod. Nu trebuia decât să privesc în jur, în lumina aceea vineţie şi groaznică, pentru a-mi da seama că ajunseserăm într-un loc gol. Tăcerea grea era aproape de nesuportat şi, la un moment dat, am simţit nevoia să strig... ceva, doar ca să-mi fac simţită prezenţa. Dar nu am făcut-o. Poate că mă asculta ceva. Şi, chiar mai rău, poate că nu.

Nu mă simţisem niciodată atât de singur.

Peste tot, în jurul nostru, clădirile erau turtite, deformate, cu faţada distrusă şi cu marginile roase de vânturi şi ploi. Multe vânturi şi ploi. Ferestrele erau sparte, nici una nu mai avea sticlă, şi n-am văzut nici o intrare unde să fie şi o uşă. Numai nişte deschizături întunecoase, ca nişte ochi sau guri sau poate răni. Era ceva nesfârşit de trist să văd un oraş atât de puternic redus la aşa ceva. Toate secolele alea de construire şi întindere, toate vieţile acelea care îl animau şi-i dădeau un scop, ce valoraseră, până la urmă? Nimic. Am înaintat încet şi norişori de praf s-au format în jurul picioarelor mele. Joanna a scos un sunet gutural şi m-a urmat.

Era frig. Un frig puternic, pătrunzător, ca şi cum toată căldura dispăruse din lume. Aerul era nemişcat, nu bătea nici o pală de vânt. Paşii noştri răsunau tare în tăcerea din jur, apăsător, chiar, pe măsură ce înaintam prin mijlocul a ceea ce fusese odinioară o stradă, prin ceea ce fusese odată un loc plin de viaţă, prosper. Tremuram amândoi, şi nu era din cauza frigului. Era un loc rău, de care nu aparţineam. În faţă, clădirile dărâmate se profilau la orizont ca nişte siluete neregulate, umbre a ceea ce fuseseră odată. Oraşul, înăuntru şi în afară, era terminat.

— Unde suntem? a întrebat Joanna, în sfârşit.

Mâna care ținea bricheta era mai fermă acum, dar vocea îi șovăia. Nu era de mirare.

— Nu... unde, am zis eu. Când. Acesta este viitorul. Viitorul îndepărtat, după cum arată. Londra a dispărut, și civilizațiile au venit și au plecat. Ce vedem nu e nici măcar un epilog. Cineva a închis cartea despre Londra și Zona Întunecată și a închis-o de-a binelea. Am nimerit într-o Gaură a timpului. O zonă închisă în care timpul se poate derula înainte și înapoi, în trecut și în viitor și între ele. Desigur, ultima dată când am trecut pe aici, nu era nici o Gaură. Oricine are măcar doi neuroni știe că trebuie să evite Găurile timpului, și ele sunt mereu bine marcate. Chiar și numai pentru că sunt niște chestii atât de arbitrare. Nimeni nu știe cum funcționează sau ce le provoacă. Apar și dispar și așa se întâmplă și cu cei care se nimeresc în ele.

— Vrei să spui că suntem prinși aici?

— Nu neapărat. Am apelat la darul meu ca să găsim o ieșire. Zona fizică a unei Găuri a timpului nu este foarte mare. Dacă aș putea găsi marginile, sau aș putea face o crăpătură...

— Nu e foarte mare! a zis Joanna tare, emoționată. Pot vedea până departe, până la orizont! O să ne ia câteva săptămâni ca să ieșim de-aici!

— Lucrurile nu sunt mereu ceea ce par a fi. Ar fi trebuit să știi asta până acum.

Am vorbit calm și liniștit, încercând să-i dau impresia că știu totul și că o încurajez, și nu că-mi dădeam doar cu presupusul.

— Atunci când te afli într-o Gaură a timpului, vezi tot ce conține. Dar zona afectată realmente este mică. Odată ce faci o fisură în margine, și trecem prin ea, vom reveni în timpul nostru. Și eu zic că nu suntem mai departe de o jumătate de oră. Nimica

toată. Presupunând, desigur, că nu se întâmplă nimic.

— Nimic? a zis Joanna, reținând cuvântul. Ce s-ar putea întâmpla? Suntem singuri aici. Acesta este viitorul îndepărtat și toți sunt morți. Nu simți? Luminile Londrei s-au stins în sfârșit...

— Nimic nu durează o veșnicie, am zis eu. Totul își găsește un sfârșit, în Timp. Chiar și Zona Întunecată, presupun. Nu trebuie decât să treacă suficiente secole și chiar și cele mai impresionante monumente vor cădea.

— Poate că au aruncat, totuși, bomba atomică.

— Nu. Zona Întunecată ar fi supraviețuit. Orice s-a întâmplat aici... a fost mult mai decisiv.

— Urăsc să văd Londra așa, a zis Joanna, încet. Mereu a fost atât de plină de *viață*. Mereu am crezut că va dura o veșnicie. Că am construit-o atât de bine, că am condus-o atât de perfect, că am iubit-o atât de mult, încât avea să trăiască mai mult decât noi toți. Cred că m-am înșelat. Cu toții ne-am înșelat.

— Poate că nu am făcut decât să ne mutăm și să construim o Londră în altă parte, am spus eu. Și, atâta vreme cât există oameni, vom avea mereu nevoie de o Zonă Întunecată sau de ceva asemănător.

— Dar dacă nu mai există oameni? Cine știe în ce timp suntem acum? În ce secol? În ce mileniu? Uită-te și tu în jur! Totul este mort. Nimic nu mai are viață. Totul se termină. Chiar și noi.

Joanna a dat brusc din umeri și apoi s-a uitat mânioasă la mine, de parcă eu aș fi fost singurul vinovat.

— Nimic nu este ușor cu tine, nu-i așa? O Gaură a timpului... Sunt lucrurile astea ceva normal în Zona Întunecată?

— Ei bine, am zis eu, atent, nu sunt anormale.

— Tipic, a zis Joanna. Nici măcar în *Timp* nu poți avea încredere în Zona Întunecată.

Nu am putut-o contrazice, așa că am continuat să mă uit în jur. Milenii? Ruinele păreau vechi, dar nici chiar atât de vechi.

— Mă întreb unde este toată lumea. Și-au făcut bagajele și au plecat, pur și simplu, când au văzut că orașul e condamnat? Și, dacă da, unde s-au dus?

— Poate că s-au dus cu toții pe Lună. Vorba cântecului ăluia.

Atunci am privit în sus și răceala mi s-a strecurat în oase și în suflet. Mi-a fost atât de groaznic de clar de ce era atât de întuneric. Nu era nici o Lună. Dispăruse. Astrul mare și rotund care dominase bolta Zonei Întunecate de când lumea lipsea de pe cerul întunecat. Majoritatea stelelor dispăruseră și ele. Mai erau doar câteva, împrăștiate ici și colo pe boltă, strălucind slab, ultimele câteva santinele ale lumii în fața puterii nopții. Și, de vreme ce stelele sunt atât de departe, poate că dispăruseră și ele, și la noi ajungea ultima lor sclipire...

Cum ar fi putut dispărea stelele? Ce naiba se întâmplase...

— Mereu m-am gândit că Luna părea atât de mare în Zona Întunecată fiindcă era mult mai aproape, am zis eu, într-un sfârșit. Poate că... a căzut, până la urmă. Iisuse, în ce timpuri am ajuns?

— Dacă stelele nu mai sunt, a zis Joanna, cu o voce moale, crezi că și soarele a dispărut?

— Nu știu ce să zic...

— Dar...

— Pierdem timpul, am spus eu, dur. Ne punem întrebări la care nu avem cum să răspundem. Nu contează. Nu rămânem. Am marginea îndepărtată trasată în minte. Te duc acolo și plecăm naibii de

aici, ne întoarcem în timpul nostru.

— Stai o clipă, a zis Joanna. Marginea îndepărtată? De ce nu ne putem pur și simplu întoarce pe unde am venit, prin ușa care ne-a adus aici?

— Nu e chiar atât de simplu, am spus eu. După ce o Gaură a timpului s-a definit, nimic nu o mai modifică, poate doar un edict de la Curtea Sfinților. Durează ceva. Dacă ne întoarcem, o să ajungem din nou la Fortăreață, și Gaura timpului se va afla tot între noi și strada Blaiston. Va trebui să o înconjurăm ca să ajungem pe strada Blaiston, și, pentru a face asta, am avea nevoie de cineva important, care să măsoare întinderea Găurii în timp și zona afectată. Altfel, vom ajunge din nou aici.

— Cât ar dura o astfel de cartografiere?

— Bună întrebare. Chiar dacă am găsi pe cineva suficient de puternic, care nu ne-ar cere un braț și un picior, și s-ar ocupa imediat de noi... e vorba de zile, poate chiar de săptămâni.

— Cât de mare poate fi o Gaură a timpului?

— Altă întrebare bună. Poate câteva mile.

— E ridicol, a spus Joanna. Trebuie să fie și o altă cale de a ajunge pe strada Blaiston!

Am dat din cap, fără prea mare tragere de inimă.

— Gaura în timp este oarecum legată de strada Blaiston. Simt asta. Ceea ce mă face să cred că nu este vorba doar de o coincidență. Cineva sau ceva își protejează teritoriul. Nu vrea să ne amestecăm în treburile sale. Nu. Singura noastră șansă este să traversăm spațiul ăsta până la marginea îndepărtată, unde pot crea o deschizătură, prin care să putem ajunge lângă strada Blaiston. Nu ar trebui să fie prea greu. E cam neplăcut, dar nu văd nici un pericol iminent. Stai lângă mine. Darul meu ne va conduce acolo.

Joanna m-a privit și eu i-am întors privirea, străduindu-mă să par convingător. Ca să fiu sincer, cam bâjbâiam, luându-mă după presentimentele și instinctele mele. Într-un sfârșit, a încetat să mă mai privească și s-a uitat nefericită în jur.

— Urăsc locul ăsta, a zis ea, tern. Nu avem ce căuta aici. Nimeni nu mai are ce căuta aici. Dar Cathy lipsește de mult prea mult timp, așa că... Pe unde?

Am arătat drept înainte și ne-am pus în mișcare. Joanna își lumina calea cu bricheta, dar flacăra nu răspândea mai deloc lumină. Era liniștită, dreaptă, netulburată de nici cea mai mică pală de vânt. Am încercat să nu mă gândesc la cât avea să mai dureze. Lumina vineției din jurul nostru părea și mai întunecată. Îmi era tot mai frig, de parcă noaptea goală mă storcea de orice căldură umană. Aș fi putut improviza o torță, dar nu văzusem nicăieri nici o bucată de lemn. Numai cărămizi și molozuri, și praf peste tot.

Liniștea mă enerva la culme. Era atât de anormală. O liniște de mormânt. De cimitir. Aproape că prevestea ceva, de parcă de undeva, din cea mai tenebroasă și mai profundă umbră, *ceva* ne pândea, așteptând, pregătindu-și atacul. Poate că orașul era gol, dar asta nu însemna că și noaptea era la fel. Mi-am adus brusc aminte cum mă simțeam când eram copil și tata mă pune la culcare și stinge lumina. Pe vremea când încă îi păsa, și când era suficient de treaz pentru a face astfel de lucruri. Copiii cunosc secretul întunericului. Știu că naște monștri, care pot alege să se dezvăluie sau nu. Și acum era noapte, cea mai adâncă noapte dintre toate, și eram tot mai convins că ne privea ceva. Mereu sunt monștri acolo. Acesta este primul lucru pe care îl înveți în Zona Întunecată.

Unii dintre ei arată exact ca noi.

Poate că monstrul cu care aveam de-a face era însăși Londra. Orașul mort, respingând întoarcerea celor vii. Sau poate că monstrul era doar singurătatea. Un bărbat și o femeie, într-un loc secătuit de viață. Omul nu e făcut să fie singur.

Pașii noștri păreau și mai zgomotoși și mai apăăsători, pe măsură ce înaintam pe rămășițele unei străzi principale. Praful ar fi trebuit să atenueze zgomotul. Era destul. Se depusese peste tot, în straturi groase, nederanjat cine știe de când. Pe stradă era cel mai rău, dar fuseserăm obligați să învățăm că nu aveam altă șansă decât să mergem prin mijlocul străzii. Clădirile stăteau să se prăbușească, dacă ne apropiam prea mult. Vibrațiile pașilor noștri erau suficiente pentru a le tulbura odihna precară, și secțiuni întregi de ziduri s-ar fi fărâmițat și prăbușit, zdrobindu-se de sol în nori mari și agitați de praf cenușiu. Am ridicat o cărămidă și aceasta mi s-a sfărâmat în mâini. Am încercat să-mi dau seama cât de veche trebuia să fie, ca să se sfărâme așa, dar răspunsurile pe care le-am găsit erau ilogice. Minteă umană este dezorientată de cifre atât de mari.

Și, tocmai când mă gândeam că m-am obișnuit cu locul și timpul în care mă găseam, lucrurile s-au înrăutățit. Am auzit ceva. Sunete, zgomote, atât de slabe la început, încât am crezut că mi le-am imaginat. Dar curând au început să se audă de peste tot, din față și din spate, sunete subtile, supărătoare, care păreau să se apropie treptat. Nu aveam o imaginație chiar atât de bogată. Erau aproape familiare, ceea ce le dădea o impresie ciudată, sinistră. Și se apropiau mereu, gradat, nemilos. Nu m-am uitat înapoi, dar ochii mei scrutau fiecare umbră. Nimic. Am accelerat ritmul, și sunetele au făcut la fel. Ur-

mărimdu-ne, ținându-se după noi, stând la distanță pentru moment, dar niciodată prea departe. Măinile îmi transpiraseră. Sunete clincănitoare, clănțănitoare, pe care aproape că le puteam atribui unui lucru concret. Joanna le auzise și ea și se uita cu ochi mari în jurul ei. Flacăra brichetei tremura atât de tare, încât mi-a fost teamă că se va stinge, și mi-am pus o mână pe brațul ei, indicându-i să încetinem.

— Ce dracu' e *asta*? a spus ea, sălbatic. Se poate să nu fim singuri, totuși? Să fie ceva viu?

— Nu știu. Dar sunetele vin din mai multe direcții odată, ceea ce înseamnă că, orice ar fi, sunt mai mulți, și că ne-au înconjurat.

M-am uitat fix la umbrele din care se desprindeau ruinele, dar nu am putut distinge nimic. Noaptea ar fi putut ascunde orice. Chiar orice. Eram tot mai nemulțumit.

— Orice ar fi, se pare că, pentru moment, preferă să stea la distanță. Poate că le este mai frică de noi decât ne este nouă de ei.

— N-aș paria pe asta, a zis Joanna. Cât mai avem până la margine?

Mi-am folosit din nou darul.

— O jumătate de oră, pe jos. Poate un sfert, dacă alergăm. Dar asta ar putea transmite mesajul greșit.

S-a uitat fix la mine.

— Să fie iarăși Bântuitorii?

Am scuturat ferm din cap.

— Nu atât de repede, după mesajul transmis de Eddie Lamă. Oricine este în spatele Bântuitorilor se va gândi la implicațiile faptei respective pentru o vreme. Și eu aș face-o. Nici măcar jucătorii importanți nu se simt prea bine atunci când este vorba de Eddie Lamă. În plus, Bântuitorii nu au fost niciodată în stare să-mi dea de urmă chiar atât de bine. Altfel,

nu aş fi supravieţuit până acum. Poate că sunt... insecte. M-am gândit întotdeauna că, dacă ar fi să existe ceva care să trăiască mai mult decât Umanitatea, acestea ar fi afurisitele de insecte. Oamenii de ştiinţă au spus mereu că numai insectele ar putea supravieţui unui război nuclear. Aşa că, ar putea fi insecte. *Drace*. Urăsc insectele târâtoare.

— Eşti sigur că nu este nimic uman? Poate vreun alt biet suflet care a ajuns în Gaura timpului, poate rănit şi prins în capcană, încercând să ne atragă atenţia?

M-am încruntat. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Improbabil, dar... Mi-am trimis darul în noaptea, încercând să determin sursa sunetelor şi, spre uimirea mea, am dat imediat de urma unei fiinţe umane. Trebuie că ne aflăm în imediata ei apropiere.

— E cineva aici! Un om... un om, singur. Nu se mişcă. Poate că e rănit... Pe aici.

Am alergat în josul străzii, stârnind nori de praf în jurul meu, cu Joanna lângă mine. Începeam să mă obişnuiesc. Chiar îmi plăcea, într-un fel. Am scăpat din vedere sunetele din jurul nostru, din cauza grabei de a găsi o altă fiinţă umană vie în locul ăsta îngrozitor şi mort. Poate că era un vizitator, sau un supravieţuitor... Ne-ar fi putut răspunde la o grămadă de întrebări. Şi poate că era doar o biată fiinţă care avea nevoie de ajutor. În primul rând. Darul meu a identificat-o la fel de precis ca un radar, indicându-ne să ieşim de pe strada principală şi să o luăm pe o alee lăturalnică. Am încetinit pasul imediat, de frică să nu dărâmam zidurile de cărămidă din jur. Dar acestea erau bine ancorate şi nici măcar nu s-au clintit când am trecut.

Într-un sfârşit, ne-am oprit în faţa unei găuri imense în zidul din partea stângă. Marginile neregule

late ale găurii o făceau să pară... organică, mai mult o rană decât o intrare. Am atins una dintre cărămizi, care ieșea în afară, cu vârful degetului, dar nu s-a făcut fărâme. Ciudat. Era foarte întuneric dincolo de gaură, și aerul avea un miros slab, dar distinct, de mucegai. I-am făcut semn Joannei să țină bricheta mai aproape, dar lumina nu a ajuns la mai mult de un inci sau doi.

— E înăuntru? a întrebat Joanna. Ești sigur? E un întuneric ca de smoală... și nu aud nimic.

— E înăuntru, am spus eu, cu tărie. Darul meu nu dă niciodată greș. Dar este, într-adevăr... ciudat.

Mi-am introdus cu atenție capul în gaură.

— Heiiiii! Mă auzi? Heiii!

Am așteptat, dar nu am primit nici un răspuns. Zidul de cărămidă nici măcar nu s-a clintit din cauza vibrațiilor vocii mele ridicate. Am ascultat și mi-am dat seama că sunetele slabe care ne urmăriseră nu se mai auzeau. Mi-am spus că le lăsaserăm în urmă, dar nu m-am convins. Mi-am retras capul și am studiat gaura din zid. Cu cât analizam mai mult situația, cu atât îmi plăcea mai tare. Totul mirosea a capcană, cu omul (posibil) rănit drept momeală. M-ar fi putut aștepta orice în întunericul de dincolo de gaură. Dar acolo era cu siguranță cineva, chiar dacă nu îmi răspundea, și, dacă era rănit... eram, poate, singura lui șansă. Și m-ar fi luat naiba dacă aș fi abandonat pe cineva în locul ăla uitat de Dumnezeu. Așa că... am inspirat adânc, mirosul de mucegai gâdilându-mi nările și fundul gâtului, și apoi m-am furișat atent prin gaura din zid. Era strâmtă. Am pipăit podeaua cu piciorul și m-am afundat în întunecimea încăperii. Am stat liniștit câteva clipe, ascultând, dar nimic nu a reacționat. M-am dat în lături și Joanna a intrat și ea, aducând și luminița.

Se părea că două încăperi fuseseră unite, și era mizerie peste tot. Pe podea zăceau tot felul de obiecte întunecate. Nu păreau a fi cărămizi, dar nu am simțit nevoia de a le atinge, ca să văd ce erau, așa că m-am strecurat cu grijă printre ele, înaintând în încăpere. Aerul era stătut și greșos, uscat și înțepător, cu o notă de descompunere, ca și cum ceva murise acolo, nu cu mult timp în urmă. Pe podea nu era nici urmă de praf, dar pereții erau plini de mucegai cenușiu și pufos. Am continuat să înaintez, condus de darul meu, Joanna ținând bricheta în fața noastră. În jurul nostru dansau umbre amenințătoare. Am observat curând că ne îndreptam către colțul îndepărtat, ocupat de ceea ce părea a fi un cocon cenușiu imens și murdar. Se ridica până la tavan. Înalt de nouă picioare și lat de trei. M-am gândit la ce fel de insectă ar putea ieși dintr-un astfel de cocon, și apoi m-am hotărât brusc să nu mă mai gândesc la așa ceva. *Urăsc* insectele târâtoare. Mă uitam mereu în jur, după omul pe care îl căutam, dar nu-l vedeam nicăieri, în ciuda faptului că darul meu mă împingea înainte.

Într-un sfârșit, am ajuns în fața coconului, care lucea palid în lumina brichetei, și nu mai aveam unde merge.

— Spune-mi că nu te gândești la ce mă gândesc și eu, a zis Joanna.

— E înăuntru, am zis eu, fără tragere de inimă. E încă în viață. În viață, și înăuntru... pentru că nu poate fi în nici un alt loc.

Am înghițit în sec și am întins o mână către cocon. Materialul era fierbinte și umed, ceva ca mătasea, ceva ca pânda de păianjen, și pielea mi s-a încrețit instinctiv doar la atingere. Am ridicat mâna cam la nivelul capului și l-am sfâșiat brutal. Oribila ches-

tie mi s-a lipit de degete, întinzându-se ciudat, mai degrabă decât rupându-se, și a trebuit să fac uz de toată forța de care eram în stare pentru a face o gaură în stratul exterior al coconului. Dedesubt era o față. O față de om. Pielea era cenușie, ochii erau închiși. Am ezitat, era cu siguranță mort, deși darul meu nu dădea niciodată greș, și apoi pleoapele au tremurat, ca și cum ochii încercau să se deschidă.

Mi-am înfipt ambele mâini în gaura făcută și am smuls materialul de pe fața lui. Se lupta cu mine, lipindu-mi-se de degete și de fața prizonierului, încercând să repare firele rupte chiar în timp ce le smulgeam. Am chemat-o pe Joanna în ajutor și am făcut o gaură mai mare, eliberând capul și umerii. Am îndepărtat ultimele urme de material de pe fața omului și ochii i s-au deschis în sfârșit, iar eu a trebuit să recunosc că știam cine era. Mai în vârstă decât mi-l aduceam aminte, și cu mult mai multe riduri, cu ochii plini de o groază mai puternică decât mi-aș fi putut închipui, dar totuși, el era, Eddie Lamă.

A reușit să-și focalizeze privirea și s-a uitat la mine. Am îndepărtat ultimele fire lipicioase de pe fața lui cu batista Joannei. Ochii erau treji, dar atât. Nu mă recunoștea, nu-și dădea seama cine era, nu arăta a om. Joanna și cu mine îi vorbeam tare și liniștitor, în timp ce deschideam coconul, crăpându-l milimetru cu milimetru, până când am făcut o spărtură suficient de mare pentru a-l scoate de acolo. Corpul său era inert, fără nici o reacție. Purta vechea lui haină gri, chiar și mai mizeră decât o știam, mult mai găurită și mai roasă, îmbibată în mazăgă și colorată de ceea ce părea o mulțime de pete de sânge.

L-am târât afară din cocon, dar picioarele nu-i reacționau și a trebuit să-l întindem pe podea, cu

spatele la perete, ca să-l susțină. Respira greu, întrețaiat, ca și cum nu ar fi fost obișnuit cu aerul. Nu vroiam să mă gândesc de câtă vreme era în cocon sau ce pățise. Aveam o sută de întrebări, dar am continuat să vorbesc calm, încercând să ajung la Eddie, să-l scot din locul în care trebuise să se ascundă, adânc înlăuntrul său, de dragul propriei sale sănătăți psihice. Ochii lui m-au fixat, ignorând-o pe Joanna.

— E în regulă, Eddie, i-am spus. Sunt eu, John Taylor. Te-am scos din... chestia aia. O să-ți revii, și o să poți umbla, și o să te scoatem de aici, o să te ducem înapoi, în Zona Întunecată. Eddie, mă auzi, Eddie?

În ochii lui ficși a apărut o luminiță, deși groaza nu îl părăsise. Gura i s-a deschis încet. M-am aplecat, ca să-l aud. Vorbea anevoie, hârșăit, de parcă nu-și mai folosisese vocea de multă vreme.

— John... Taylor. După atâta timp. Ticălosule. Blestemat să fii în Iad.

— Ce?

Am tresărit, retrăgându-mă, șocat și încredințat că mă înțelesese greșit.

— O să te scot de aici, Eddie. O să fie totul bine.

— N-o să fie bine. N-o să mai fie niciodată bine. E numai vina ta. Pentru tot.

— Eddie...

— Ar fi trebuit să te ucid... când am avut ocazia. Înainte... să ne distrugi pe toți.

— Ce tot spui acolo? a zis Joanna, furioasă. De-abia am ajuns aici! Nu a făcut nimic! Suntem într-o Gaură a timpului!

— Atunci, blestemat să fii, John... pentru ceea ce vei face.

— Mă acuzi pentru asta? am spus eu, încet. Mă acuzi... pentru ceva ce încă n-am făcut? Eddie, doar

știu că eu nu aș face niciodată ceva care să ducă lumea la pierzanie. Ceva care să-i aducă sfârșitul. Nu voluntar, cel puțin. Trebuie să-mi spui. Spune-mi ce să fac, ca să împiedic toate astea.

Eddie Lamă a schițat un zâmbet trist.

— Sinucide-te.

— L-ai vândut pe John Bântuitorilor, a spus Joanna. De ce să te credem? Poate că ar trebui să te lăsăm aici. Să te băgăm înapoi în coconul ăla.

— N-o să se întâmple asta, Eddie, am spus eu repede, observând cum groaza reapărea în ochii lui. Vino cu noi. Ajută-ne să împiedicăm asta. Nu suntem departe de marginea Găurii în timp. Pot să fac o fisură, să ne întoarcem acasă. În timpul nostru.

— Înapoi... în trecut?

Asta m-a oprit pentru o clipă. Dacă acest Eddie ajunsese aici trecând treptat prin diverse greutăți, puteam risca să-l duc înapoi? Ar putea Zona Întunecată accepta doi Eddie Lamă? Am respins gândul. Nu conta. Nu aveam să-l las pe Eddie acolo, sub nici o formă. În întuneric. În cocon. Sunt lucruri pe care nici măcar un bărbat nu le poate suporta.

L-am ridicat și, de această dată, picioarele l-au susținut. În ciuda nefericirilor prin care trecuse, era, totuși, Eddie Lamă, dur ca piatra. Joanna și cu mine l-am ajutat să traverseze încăperea, l-am împins și l-am tras prin gaura din zid și pe alee. De îndată ce am ieșit în noapte, sunetele și-au făcut din nou simțită prezența. Eddie s-a făcut mic, o clipă, atunci când le-a auzit, dar numai pentru o clipă. Privirea îi era fermă acum, la fel și gura. Până când am ajuns din nou la strada principală, mergea singur. Ceva îl doborâse, ceva groaznic, dar era, totuși, Eddie Lamă.

— Cum de ai ajuns singura ființă vie de aici? l-am întrebat eu, într-un sfârșit. În ce *timp* suntem?

Cât de departe în viitor? De-abia m-am întors în Zona Întunecată, după o absență de cinci ani. Te ajută asta să-l datezi? La naiba, Eddie, câte secole au trecut, de când s-a prăbușit orașul?

— Secole? a zis Eddie. Poate că așa pare. Dar niciodată timpul nu m-a putut păcăli. Nu secole, John. Doar optzeci și doi de ani de când ne-ai trădat pe toți, și Zona Întunecată a fost sortită pieirii.

Am privit-o pe Joanna, și ea pe mine, și apoi, amândoi, orașul părăsit. Clădirile în ruină, noaptea fără stele și fără Lună.

— Cum s-au putut întâmpla toate astea în doar optzeci și doi de ani? am spus eu.

— Ai fost foarte hotărât, John. Toate astea ți se datorează ție. Din cauza a ceea ce ai făcut.

Eddie a încercat să pară mai acuzator, dar era prea obosit pentru asta.

— Toți oamenii sunt morți... mulțumită ție. Lumea a murit. Rece și coruptă, singura urmă de viață rămasă... ca viermii dintr-un fruct putred. Și am rămas doar eu... să spun povestea. Fiindcă eu nu pot muri. Face parte din târgul pe care l-am încheiat... cu mulți ani în urmă. Pe Strada Zeilor. Prostul de mine. Chiar prost. Am trăit destul... ca să văd sfârșitul tuturor lucrurilor și oamenilor la care am ținut. Ca să văd toate visele mele năruite, transformate în coșmaruri. Și acum vreau atât de mult să mor... și nu pot.

— Dar ce-a făcut John? a întrebat Joanna, precipitat. Ce ar fi putut face, ca să provoace toate astea?

— Nu ar fi trebuit niciodată să pleci în căutarea mamei tale, a zis Eddie. Nu ai putut accepta ce ai descoperit. Nu ai putut accepta adevărul.

— Rezistă, Eddie, am zis eu, rușinat. Mergem acasă. Înapoi în Timp, în Zona Întunecată, așa cum

era. Și îți jur... că vom găsi o cale să împiedicăm asta. Mai bine mor decât să se întâmple așa ceva.

Eddie Lamă și-a întors capul și a refuzat să mă privească. Respira adânc aerul relativ proaspăt, ca și cum trecuse multă vreme de când nu mai respirase așa ceva. Mergea mai mult sau mai puțin normal acum, și ne îndreptam către margine în ritm constant. Dar încă nu ieșisem de pe stradă când s-a dus dracului totul.

Au ieșit din gropi făcute în pământ, în față, în spate și peste tot în jurul nostru. Întunecate și sclipitoare, ondulându-și și împingându-și corpurile flexibile prin deschizăturile neregulate din solul prăfos. Ne-am oprit brusc, uitându-ne rapid în jurul nostru. Și peste tot erau picioare fusiforme lungi, corpuri cu carapace dure, ochi compuși, dinți ascuțiți și mandibule clănțănitoare, și niște antene lungi, zbârnâitoare. Insecte, de toate formele și soiurile, specii pe care nu le mai văzusem niciodată, toate oribile, nefiresc de mari. Au apărut și mai multe din clădirile în paragină, învâlmășindu-se, curgând pe zidurile fărâmițate, ușoare ca un fulg, în ciuda dimensiunii lor, alăturându-se sutelor care ne înconjuraseră deja, țopăind și fierbând într-un covor viu, acoperind pământul. Cele mai mici aveau șase inci în lungime, cele mai mari, două și chiar trei picioare, cu mandibule zimțate, care păreau suficient de ascuțite și de puternice ca să smulgă brațul sau piciorul unui om dintr-o singură mușcătură. Unele insecte se suiseră chiar peste altele, pentru a se uita la noi, dar, pentru moment cel puțin, păstrau distanța.

Sila mă cuprinsese de-a binelea. Nu puteam suporta insectele târâtoare.

— Ei bine, m-am trezit spunând, am știut că, Până la urmă, insectele vor moșteni pământul. Dar

nu m-am gândit niciodată că vor fi atât de *mari*.

— Gândaci, a spus Joanna, cu o voce plină de scârbă și dezgust. Revoltător. Ar fi trebuit să zdrobesc mai mulți când am avut ocazia.

A fluturat bricheta prin fața celor mai apropiate insecte, care s-au dat puțin înapoi. Cred că din cauza luminii. Până acum, nu reprezenta nici un pericol real, dar instinctele lor o țineau minte. Poate că o puteam folosi pentru a ne croi drum, pentru a scăpa... M-am uitat la Eddie, să văd ce făcea, și am fost îngrozit să descopăr că plângea în tăcere. Ce naiba îi făcuseră? Marele și teribilul Eddie Lamă, Zeul Punk al Briciului, izbucnind în lacrimi din cauza unor afurisiți de gândaci? M-a cuprins brusc o furie atât de puternică, încât nu am mai putut vorbi. Cumva, înainte de părăsi locul ăla, aveam să le-o plătesc.

— Dezgustător, a spus Joanna. Am ajuns unde sunt lucrurile cu adevărat sălbatice. Natura în cea mai primitivă și mai oribilă formă a sa.

— Chiar așa, a spus o voce familiară, veselă și satisfăcută.

M-am întors brusc și l-am văzut, într-un mic cerc fără nici o insectă în jur – Colecționarul. O veche cunoștință de-a mea, încă de dinainte de a părăsi Zona Întunecată. Nu-mi era prieten. Nu cred că un astfel de om avea prieteni. O mulțime de dușmani, da. În momentul respectiv, era îmbrăcat ca un gangster din anii '20. Fiecare detaliu era corect, de la ghetrele albe ale pantofilor la vesta irezistibil de colorată și la pălăria cu boruri înguste. Dar avea cu cel puțin cincisprezece kilograme în plus, și burta îi ieșea prin vesta încheiată pe jumătate. Ca de obicei, în ținuta lui era ceva fals. Ceva care se ascundea sub o întreagă serie de măști. Fața lui era aproape dureros de rumenă, ochii îi sclipeau sălbatic și zâmbetul îi

era total lipsit de sinceritate. Nimic nu se schimbbase. Era înconjurat de raze de soare, calde, care nu veneau de nicăieri, și insectele îi făceau suficient loc.

— Ce naiba faci pe aici, Colectionarul? am spus eu. Și de la cine ai furat costumul ăla atât de vulgar?

— Arată bine, nu-i așa? a zis Colectionarul, complăzent. E unul dintre costumele lui Al Capone, luat din propria sa garderobă, când nu era atent. N-o să-i simtă lipsa. Mai avea vreo douăzeci asemănătoare. Am chiar și o scrisoare de autentificare, de la croitorul lui Capone.

Zâmbea fericit, fără a fi câtuși de puțin deranjat de împrejurimi.

— Ne întâlnim în cele mai ciudate locuri, nu-i așa, John?

— Să înțeleg că îl cunoști? m-a întrebat Joanna, uitându-se la mine aproape acuzator.

— El este Colectionarul, am spus eu, resemnat. Cere un lucru și el ți-l aduce. Chiar de este bătut în cuie și înconjurat de sârmă ghimpată. Nimic nu i se pare prea rar sau prea obscur, dar nu e consecvent. Are un apetit devorator pentru unicate și pentru exuberanța căutării. Se spune că prosperă clasându-și mereu comorile. Colectionarul, hoț, înșelător, șarlatan și, foarte posibil, cel mai lipsit de conștiință individ din Zona Întunecată. Nu există lucru pe care să nu-l vâneze, indiferent de cât de prețios ar fi acesta pentru ceilalți. Cunoscut și alți colecționari, nu din breasla lui, care ar fi dispuși să dea oricât, din averile lor și ale tale, numai pentru o vizită la faimosul și bine ascunsul depozit al Colectionarului. Cum îți mai merge, Colectionarul? Ai găsit deja Oul de Phoenix?

A dat din umeri.

– Greu de spus, până nu eclozează.

I-am zâmbit total neconvingător Joannei.

– Să nu crezi tot ceea ce auzi despre mine, draga mea. Sunt doar un om neînțeles.

– Nu-i adevărat, i-am spus. Ești un profanator de morminte, un avar și un amestecător în istorie. Arheologii se folosesc de numele tău ca să-i sperie pe copii. Nu-ți pasă pe cine rănești, atâta vreme cât obții ce vrei.

– Salvez lucruri care altfel ar dispărea în negura timpului, a zis Colectionarul, imperturbabil. Într-o zi o să deschid un muzeu în Zona Întunecată, ca să-mi poată aprecia toată lumea comorile... Dar, pentru moment, există prea multă concurență, prea mulți oameni invidioși, cărora le-ar plăcea să mă lase fără nimic.

– Ce cauți pe aici, Colectionarul? am întrebat eu. Nu aș fi crezut că a mai rămas ceva de valoare pentru tine.

– Ce viziune limitată ai, John, a zis Colectionarul, scuturând trist din cap. Ești înconjurat de comori și totuși nu le vezi. Privește în jur. Aici există specii de insecte necunoscute în lumea din care venim. Variații unice, indisponibile în alt loc. Cunosc colectionari care se ocupă de insecte și care se vor zgâria pe ochi când vor auzi ce am eu. Sigur, o să iau câteva în dublu exemplar, să le vând la niște prețuri exorbitante. Călătoria în Timp poate fi atât de costisitoare în zilele astea.

– Călătorie în Timp? a sărit Joanna. Ai o mașină a timpului?

– Nu ceva atât de grosolan, i-a răspuns Colectionarul. Deși am o colecție interesantă de mecanisme rococo... Nu, am un dar. Mulți au, în Zona Întunecată. Drăguțul de John găsește lucruri, Eddie

ucide cu un brici pe care nimeni nu-l vede niciodată... și eu mă plimb prin Timp. Așa am putut aduna o grămadă de articole interesante. Dar, ca să-ți răspund la următoarea întrebare. Nu, nu transport pasageri. Cum ai ajuns aici, John?

— O Gaură a timpului, am spus eu. Mă îndreptam către margine când au apărut insectele astea. Din ce timp ești, Colecționarule?

— Doar ce-am părăsit Zona Întunecată. Cam grăbit, jurând să nu mă mai întorc niciodată. Să înțeleg că ai revenit?

— După cinci ani, de când ai plecat tu, am spus eu. M-am întors, și tot la fel de capricios sunt.

— Nu mă miră, a zis Colecționarul.

A rânjit fericit.

— Ah, atât de multe frumuseți, că nici nu știu cu care să încep. De-abia aștept să le bag în depozit și să le ținuiască în insectare!

Joanna a pufnit.

— Sper că ai adus o sticlă cu otravă suficient de mare.

Insectele se foiau continuu în jurul nostru, antenele vibrând agitate, periculoase. M-am hotărât să trec la subiect.

— Colecționarule, Eddie spune că suntem doar cu optzeci și doi de ani în viitorul meu, dar toate sunt distruse aici. Știi cumva ce s-a întâmplat?

Colecționarul și-a desfăcut mâinile grăsulii, cu unghii roase, într-un gest inocent.

— Există atât de multe viitoruri, atât de multe intervale temporale. Aceasta este doar o posibilitate. Dacă te ajută cu ceva, să știi că lucrurile se pot și schimba.

— Cunoșteai suficient de bine viitorul ăsta ca darul tău să te aducă aici, am spus eu. Știai despre

insecte. Vorbește cu mine, Colecționarule. Înainte să mă supăr.

Colecționarul a continuat să afișeze zâmbetul acela satisfăcut și insuportabil.

— Nu ești în măsură să mă ameninți, John. De fapt, nici nu-ți dai seama în ce pericol te afli. Ai dreptate. Am studiat aceste insecte de la distanță. Știu de ce sunt atât de interesate de noi. De oameni. Știu și de ce nu te-au ucis, pur și simplu. Mă tem că este un motiv cam neplăcut, dar la fel sunt insectele pentru tine. Niște minți minunate, nepoluate. Nu cunosc frica și nici alte emoții. Nu sunt interesate nici măcar de simțire, așa cum o înțelegem noi. Sunt interesate numai de supraviețuire. Mereu le-am admirat lipsa de milă. Natura lor implacabilă, condusă de o minte unică.

— Ai fost mereu ciudat, am spus eu. Treci la subiect.

Mi s-a părut că insectele din jur se apropiaseră.

— Tu nu ai studiat niciodată, a zis Colecționarul. Insectele își depun ouăle în trupul unor gazde. Gazde care nu sunt insecte. Ouăle se dezvoltă și eclozează înăuntru și larvele își croiesc apoi drum către suprafață. Cam dureros pentru gazdă, dar... Urât, fără conștiință și compasiune, și atât de tipic pentru o insectă. Cu toate acestea, singurele specii vii din viitorul ăsta sunt insectele. Așa că, singura gazdă care le-a rămas a fost... nefericitul ăla care te însoțește. Timp de optzeci și doi de ani, forma nemuritoare a lui Eddie Lamă a fost gazda a generații și generații de insecte. Ouăle intră, larvele cu dinți ies, și rasa insectelor supraviețuiește. Cam neplăcut pentru bietul Eddie, desigur, să fie mâncat de viu de atâtea ori, dar, la urma urmei... mie nu mi-a plăcut niciodată de el.

Nu m-am uitat la Eddie. Nu trebuia să vadă cât de șocat și de oripilat eram, la auzul a ceea ce suferise. Mai ales dacă era într-adevăr vina mea. Acum știam de ce insectele îl ținuseră prizonier într-un cocon. Nu puteau să riște ca Eddie să găsească un mod de a se sinucide. Am fost atât de mânios atunci... dacă aș fi fost suficient de mare, aș fi călcat în picioare fiecare blestemată de insectă din lume.

— Și acum ai apărut tu, John, spuse Colecționarul. Tu și prietena ta. Noi gazde, pentru și mai multe larve. Desigur, tu nu vei rezista nici pe departe atât cât Eddie, dar sunt sigur că vor ști cum să te folosească, atâta timp cât ești în viață. Cred că te-aș putea ajuta să scapi, dar, la urma urmei... nici de tine nu mi-a plăcut prea mult vreodată.

Eddie Lamă a ținut brusc. Spatele i s-a arcuit și corpul i-a fost cuprins de spasme. L-am prins de umeri, dar se zvârcolea atât de tare, încât nu l-am putut ține. A căzut la pământ, scrâșnind din dinți ca să nu țipe din nou, dar din ochi îi curgeau lacrimi. Am ingenuncheat lângă el. Cred că știam deja ce se întâmpla. Nu m-am dat înapoi în momentul în care sute de insecte mici, de mărirea degetului, i-au ieșit prin piele, croindu-și drum prin trupul lui scuturat de convulsii. Niște chestii negre, moi, umede, cu niște dinți ca niște lame mici. I-au ieșit chiar și prin ochi. Haina a absorbit sângele în mare parte. Joanna s-a lăsat într-un genunchi și a început să vomeze, dar nu a lăsat bricheta din mână. Am prins în pumni o grămadă de larve și le-am zdrobit cu putere. Măruntaiele lor mi s-au scurs pe încheieturi, dar numărul lor era mult prea mare.

— Ce să fac, Eddie? am spus eu, disperat, dar nu mă auzea.

— Poți face un singur lucru, a zis Colectionarul. Ucide-l. Curmă-i suferințele. Dar, desigur, nu poți. Doar este vorba despre remarcabilul Eddie Lamă, care nu poate muri. Uită-te bine la el, John. După ce gazul din bricheta aia se va termina, așa vei ajunge și tu, și ea, atâta timp cât o să rezistați...

Am refuzat să-i ascult cuvintele odioase, concentrându-mă asupra darului meu. Dacă era ceva ce îl putea totuși ucide pe Eddie Lamă și să-i aducă în sfârșit pacea, aveam să-l găsesc. Nu a durat mult. Clar ca bună-ziua, odată ce am aflat răspunsul. Singurul lucru care îl putea ucide pe Eddie era propriul său brici. Arma pe care nimeni nu o văzuse vreodată. Știam deja că nu o avea la el, altfel ar fi folosit-o până acum. Și că insectele nu l-ar fi putut separa de ea. Eddie și briciul lui erau legați printr-un pact ce nu putea fi rupt decât de către un zeu. Am continuat să-mi folosesc darul, și l-am găsit, în singurul loc în care Eddie nu îl putea ajunge. Insectele îl îngropaseră adânc în trupul lui, în măruntaie.

Am acționat fără să mă gândesc, fără să simt. Mi-am înfipt mâna într-una din rănilor făcute de insecte, în drumul lor afară din trupul lui Eddie, am lărgit-o și am pătruns adânc în măruntaiele lui Eddie, ignorând urletele lui, ținându-l la pământ cu greutatea mea, cât timp se zbătea. Joanna era încă ori-pilată, dar nici nu reușea să nu se uite. Brațul îmi era însângerat până la cot în momentul în care degetele mele au prins mânerul cu perle al briciului de modă veche, și Eddie a urlat din rărunchi în momentul în care mi-am retras mâna. Picuri groși de sânge mi se scurgeau de pe degete și de pe armă. Eddie tremura, gemând stins. Am deschis briciul și i-am așezat lama în dreptul gâtului, și vreau să cred că am văzut recunoștință în ochii lui.

— Rămas bun, Eddie, am zis eu, cu o voce moale. Îmi pare atât de rău. Ai încredere în mine. N-o să las să se întâmple așa ceva.

— Ce emoționant, a zis Colecționarul, dar nu te-ai gândit bine la asta, nu-i așa?

Nu a fost necesar să mă întorc ca să-mi dau seama că savura fiecare moment.

— Vezi tu, dacă distrugi singura gazdă a insectelor, și apoi pleci împreună cu doamna ta din Tim-pul ăsta, vei condamna toate speciile de aici la dispariție. Ești gata să comiți un genocid, să ștergi de pe fața pământului singurele vietăți rămase?

— Pe toți sfinții, da, am spus eu, și Eddie Lamă nici măcar n-a tresărit în momentul în care i-am tăiat gâtul, apăsând lama de oțel atât de tare încât am simțit-o răzuindu-i oasele. Trebuia să fiu sigur. Sân-gele a țâșnit din cauza presiunii, pătând hainele lui și pe ale mele, și pământul prăfos din jurul nostru. Eddie a murit în pace și apoi l-am ținut în brațe și am vărsat eu lacrimile pe care el nu le-a putut vărsa. Pentru că, în ciuda numeroaselor noastre conflicte, fusese mereu prietenul meu. În momentul în care și-a dat ultima suflare, cu un suspin, briciul lui mi-a dispărut din mână. I-am întins trupul pe pământ și m-am ridicat nesigur în picioare. Colecționarul se uita la mine, stupefiat.

— *Urăsc* insectele târătoare, m-am dezvinovățit.

Insectele au țipat brusc. Un sunet ascuțit, ne-omenesc, care a umplut noaptea vineție. Le luase ceva vreme, dar înțeleseseră în sfârșit ce făcusem. Țipătul a devenit tot mai puternic, pe măsură ce tot mai multe îl imitau, până când a părut că vine de peste tot din orașul pustiu. Am zâmbit, vechiul meu zâmbet, cel diavolesc, și Colecționarul a tresărit la vederea lui. Insectele fierbeau în jurul nostru, ajun-

gând până la limitele luminii răspândite de brichetă. Tocmai le ucisesem toate generațiile viitoare... dacă nu găseau o modalitate să mă folosească, pe mine și pe Joanna. Am verificat din nou distanța până la marginea îndepărtată. Cincisprezece minute dacă alergam, poate zece, în funcție de cât de motivați eram. Cât timp bricheta mai avea încă gaz.

Colecționarul a țipat brusc, pe măsură ce, sub picioarele lui, se căscau gropi. Insectele de dedesubt nu erau intimidat de lumina lui, și veniseră în sfârșit după el. Unul dintre picioarele Colecționarului a alunecat într-una din gropi, și el a urlat de durere și de șoc, pe măsură ce niște fălci nevăzute îi devorau piciorul. În jurul meu și al Joannei s-au căscat și mai multe gropi, noroc că o trăsese în sus, și ne puseserăm în mișcare. Am lăsat trupul lui Eddie în urmă. Se odihnea în sfârșit în pace. Și era deja în descompunere, anii ajungându-l în sfârșit.

Am trecut pe lângă Colecționar, care țipa ascuțit în timp ce căuta ceva prin buzunare. A scos, într-un sfârșit, o cutie de tablă strălucitoare și a vărsat conținutul în groapă. Mai multe insecte au urlat dedesubt, și Colecționarul și-a eliberat piciorul. Lipseau mai multe hălci de carne, și osul zdrobit se vedea prin fâșiile de piele. Colecționarul s-a văicărit și apoi a vărsat grăbit restul cutiei în jurul lui, în timp ce insectele apăreau din tot mai multe gropi. Lumina în care stătea pâlpaia tremurătoare, în timp ce concentrarea sa șovăia. A înjurat, ca un copil dezamăgit, și a dispărut, înapoi în timp. Lumina s-a stins și insectele au pornit după noi, în timp ce zburam către margine.

Joanna își revenise în simțiri, cu fața serioasă și concentrată, în timp ce ținea bricheta înaintea ei, aproape ca pe o cruce care să-i alunge pe morții vii.

Mi se părea că flacăra era mai mică, dar nu am spus nimic. Fie avea să dureze, fie nu. Insectele se năpusteau asupra noastră, împiedicându-se unele de altele în încercarea lor de a ne prinde, dar nu aveau încă curajul de a intra în cercul de lumină, care devenea tot mai mic. Unele erau de mărimea unui câine, altele, de mărimea unui porc, și eu le uram pe toate. Joanna și cu mine am trecut direct printre ele, și s-au dat în lături în ultimul moment, mandibulele uriașe și întunecate închizându-se ca niște capcane. M-am uitat din nou la bricheta Joannei și nu mi-a plăcut ce am văzut. Flacăra nu avea să dureze până ce ajungeam la margine, și, dacă nu dura, nici noi nu aveam să supraviețuim. Așa că am apelat încă o dată la darul meu, ca să găsesc o cărare a puterii.

În Zona Întunecată există multe astfel de cărări, cu multe nume. De la supraștiința monumentelor megalitice, la magia strălucitoare a Căii Curcubeului, au existat mereu drumuri de glorie, ascunse de toți, mai puțin de cele mai ascuțite priviri, ținând la un loc substanța lumii cu energiile lor imateriale. Dacă aveai curajul să te aventurezi pe ele, ți se împlineau toate dorințele. Așa se spunea. Și, chiar și acum, în locul ăsta părăsit și uitat de lume, cărările puterii existau încă. Darul meu a găsit una care ducea direct la marginea Găurii în timp și a activat-o. În fața noastră a apărut o cărare luminoasă, vie, ușor strălucitoare, și insectele s-au dat înapoi în fața noii lumini, de parcă ar fi fost arse. Joanna și cu mine am continuat să fugim, mână în mână, forțându-ne la maxim, și, de sub picioarele noastre, ieșeau scântei.

Dar eu încetineam deja. Folosirea darului meu mă cam secătuisese de puteri, la sfârșitul unei zile lungi și grele. Îmi folosisem darul prea des, îl forța-

sem prea mult și acum suportam consecințele. Capul îmi pulsa atât de tare, încât de-abia puteam vedea dincolo de cărare, și din ambele nări îmi curgea sânge, scurgându-mi-se pe bărbie. Nu-mi mai simțeam picioarele. Joanna era obligată să mă târască acum, făcându-mă să mă mișc numai prin hotărârea ei. Simțeam că marginea era aproape, dar tot departe mi se părea. Ca în visele acelea în care alergi de-ți sfârâie călcâiele și tot nu ajungi nicăieri. Joanna striga la mine acum, dar de-abia o auzeam. Insectele erau peste tot în jurul nostru, un covor mișcător cu intenții mârșave.

Eram obosit și mă durea, dar chiar și așa am fost surprins atunci când picioarele mi-au cedat și am căzut. M-am lovit tare de cărarea gloriei și am simțit mici șocuri în trup, nici unul suficient de puternic ca să mă facă să mă ridic. La așa mică distanță, magia era aproape dureroasă. Insectele s-au năpustit imediat la marginea luminii, holbându-se la mine cu ochii lor compuși, goi. Joanna s-a aplecat deasupra mea și a încercat să mă ridice, dar eram prea greu. M-am răsucit pe o parte și m-am uitat la ea.

— Pleacă naibii de aici, am spus eu. Te-am adus cât de departe am putut. Nu-ți mai sunt de nici un ajutor. Marginea e drept înainte. Am făcut deja o spărtură care te va duce înapoi, în Zona Întunecată. Du-te și găsește-ți fiica, Joanna. Și fii drăguță cu ea. Pentru mine.

Mi-a eliberat brațul și acesta a căzut inert pe drumul luminos. Nu mi-l simțeam.

— Nu te părăsesc, a zis Joanna. Pur și simplu, nu te pot lăsa aici.

— Ba poți. Dacă murim amândoi aici, cine o s-o mai ajute pe fiica ta? Nu-ți face griji. O să mor înain-

te ca insectele să ajungă la mine. O să am eu grijă de asta. Poate că... dacă mor aici, acum, o să împiedic toate astea. Uneori, Timpul poate fi înșelat astfel. Acum pleacă. Te rog.

M-a privit îndelung și, dintr-o dată, fața i s-a golit de orice expresie. Toate emoțiile dispăruseră. Poate că intrase din nou în stare de șoc. Sau poate că doar analiza situația. Și-a întors capul și s-a uitat la cărarea strălucitoare, care ducea la o margine în a cărei existență nu putea decât să creadă. Avea să mă lase în urmă, să mor. Simțeam asta. O parte din mine a blestemat-o, și o altă parte i-a spus să plece. Am știut dintotdeauna că ceva din Zona Întunecată o să mă omoare, și uram gândul că aș fi putut trage și pe altcineva după mine. Și apoi m-a privit din nou, cu o față emoționată, și m-a prins iarăși de braț cu ambele mâini.

— Ridică-te! a spus ea, dur. La naiba, ridică-te în picioare, ticălosule! Nu am ajuns până aici împreună doar ca să renunți acum! Nu plec fără tine, și, dacă nu te ridici, o să mă ucizi și pe mine odată cu tine. Așa că mișcă-te, afurisitule!

— Ei, am zis eu sau am crezut că am zis, dacă așa stă treaba...

Am reușit să mă ridic și ne-am îndreptat șovăind pe cărarea strălucitoare. Mă gândeam mereu că următorul pas va fi ultimul, că nu mai aveam nici un strop de putere, dar Joanna mă ținea în picioare. Pe jumătate susținându-mă, pe jumătate cărându-mă, îndemnându-mă să merg înainte cu cuvinte de încurajare și înjurături. M-a târât pe cărare, până la margine, în timp ce insectele țipau ascutit în jurul nostru, până când ne-am prăbușit prin spărtura pe care o făcusem și am revenit în Timpul nostru.

Am căzut amândoi pe o stradă măturată de

ploaie, gâfâind puternic, și minunatul murmur al orașului viu ne-a înconjurat din nou. Neoane strălucitoare și trafic asurzitor, și oameni, oameni peste tot. Pe cer străluceau o grămadă de stele și luna mare și glorioasă. Era bine să fii acasă. Am stat unul lângă celălalt pe trotuar, și oamenii treceau pe lângă noi, ignorând sângele care se îmbibase în hainele mele. Zona Întunecată este un loc grozav ca să-ți vezi de treabă. M-am uitat la Lună, care atârna nemișcată, și mi-am cerut scuze. Nu toți au șansa să vadă care sunt rezultatele posibilelor lor acțiuni viitoare. Cum va arăta lumea dacă fac cu adevărat tâmpenii. M-am întrebat dacă să-i spun lui Eddie Lamă cel din prezent ce văzusem în viitor. Am hotărât să n-o fac. Există orori pe care nici un om nu trebuie să fie silit să le vadă, nici măcar Zeul Punk al Briciului.

Nici măcar viitorul nu este bătut în cuie. Ar trebui să știu. Am văzut destule până acum. Dar tot mă simțeam vinovat, chiar dacă nu știam de ce.

Nu ar fi trebuit niciodată să pleci în căutarea mamei tale. Asta îmi spusese Eddie cel din viitor. Am fost întotdeauna curios în legătură cu mama mea, care mă abandonase. Femeia care nu era deloc umană. La primele ore ale dimineții, când omul pur și simplu nu are somn, mă întrebasesm adesea dacă îi ajut pe oameni să găsească lucruri care contează pentru ei fiindcă nu pot găsi singurul lucru care contează pentru mine. Ei bine, acum aveam altceva la care să mă gândesc la ora trei dimineața.

M-am uitat la Joanna.

— Știi, chiar am crezut, pentru o clipă, că o să mă lași acolo.

— Pentru o clipă, a zis ea, încet, chiar așa aveau de gând. Am fost și eu surprinsă. Nu știam că pot fi atât de hotărâtă.

S-a încruntat.

— Dar a fost... ciudat. Ceva din mine nu vroia să te ajute. Nu-mi cere să-ți explic, pentru că nu pot. E ca și cum mi-ar sta ceva pe limbă, un cuvânt sau o amintire pe care nu o pot reține în totalitate... La naiba, nu contează. Am scăpat amândoi. Acum hai să ne ridicăm de pe trotuarul ăsta rece și umed și să găsim strada Blaiston. După toate prin câte am trecut ca să ajungem aici, sunt curioasă să văd cum arată. Sper să merite.

— Cathy este acolo, am zis eu.

— Și o s-o găsim și o s-o scoatem din orice încurcătură s-ar fi băgat de data asta. Orice altceva poate să aștepte. Da?

— Da, am zis eu, fără să fiu complet sigur cu ce anume eram de acord.

Când mi-am dat seama, era, desigur, prea târziu.

Pauză la barul-restaurant Zborul Șoimului

Tocmai văzusem sfârșitul lumii, îmi uciseseam unul dintre cei mai vechi prieteni și descoperisem că singura misiune căreia voisem mereu să mă dedic în totalitate îmi era interzisă. Așa că am hotărât că merit o pauză. Din fericire, în apropiere se găsea o cafea chiar bună, așa că am apucat-o strâns pe Joanna de mână și am dus-o acolo, ca să ne tragem sufletul și să ne liniștim. Zona Întunecată poate frânge chiar și cele mai puternice spirite, dacă nu înveți să te mai și oprești, atunci când poți. Joanna nu a vrut să meargă, acum, că strada Blaiston și răspunsul la ce se întâmplase cu fiica ei erau atât de aproape, dar am insistat. Și cred că era și ea obosită și marcată, pentru că a încetat să se împotrivească încă înainte de a ajunge la destinație.

Barul-restaurant Zborul Șoimului este o adevărată frumusețe, ceva special chiar și printre multele minuni tenebroase ale Zonei Întunecate, și m-am oprit în fața lui pentru o clipă, pentru ca Joanna să îl poată admira. Din nefericire, nu avea dispoziție pentru așa ceva. Ce păcat. Nu ajungi în fiecare zi să vezi un monument atât de perfect, care amintește de gloria psihedelică a anilor '60, plin cu neoane rococo făcute să lumineze și ziua și cu afișe cu artă pop, atât de viu colorate, încă îți ardeau, practic, retina. Ușile cu grilaje în stil hindus s-au deschis în fața noastră în momentul în care am îndemnat-o pe Joanna să intre, și am tras adânc în piept aerul

familiar al anilor '60, atunci când ne-am aflat înăuntrul. Bețișoare-talisman și ulei de patchouli, o duzină de mirosoari diferite, tot felul de cafele proaspăt făcute și câteva mărci de ulei de păr, cărora era mai bine să nu le dai importanță.

Locul era aglomerat și agitat, ca întotdeauna, toate hiturile anilor '60 vibrau în aer, și le-am zâmbit câtorva fețe cunoscute, pe măsură ce o conduceam pe Joanna prin labirintul de mese, ca să găsim un loc intim mai în spate. La Ciudații mă duc ca să fac afaceri sau ca să meditez de unul singur, la Zborul Șoimului, ca să-mi regăsesc pacea. Joanna s-a uitat cu dispreț la masa stilizată și la scaunele din plastic, dar s-a așezat fără comentarii. Speram că începuse să aibă încredere în instinctele mele. Nările ei au adulmecat bănuitor atmosfera multiculturală, și eu m-am prefăcut că studiez meniul uriaș, scris de mână, în timp ce ea cerceta locul. La barul-restaurant Zborul Șoimului aveai mereu la ce să te uiți.

Decorul era format în mare parte din lumini care se aprindeau și se stingeau și din elemente psihedelice. Pe pereți, pe tavan și chiar pe podea erau niște vâртежuri mari din culori primare. Un tonomat muzical, de mărimea unui Tardis¹, emitea un flux continuu de hituri și melodii clasice, desprinse din stilul pop al anilor '60, ignorând voios dorințele celor suficient de proști ca să bage bani în el. „Kinks” tocmai terminaseră de cântat „Sunny Afternoon”, când Lovin' Spoonful au început „Daydream” Țineam ritmul cu piciorul, în timp ce o studiam dis-

¹ TARDIS (acronim pentru „Timp și Dimensiuni Relative în Spațiu”): denumirea unei mașini a timpului fictive, care apare în serialul de televiziune britanic „Doctor Who”.

cret pe Joanna, care, la rândul ei, îi studia pe cei din jur. Mesele din jurul nostru erau pline de călători din ținuturi și timpuri îndepărtate, de eroi și de răufăcători și de tot felul de alți indivizi. Plus câteva specimene speciale, tipul de oameni care nu se simțeau decât arareori în largul lor într-un astfel de loc. Nume și chipuri, instigatori și propagatori, și tot felul de suspecti neobișnuiți.

Asasinul Sonic se lăuda Vrăjitorului din Notting Hill cu noul său pistol cu vibrații. Aventurierul Victorian, pierdut în timp, o trata pe noua sa iubită, o stripteuză din anii '60, cu cea mai fină șampanie. Prințul Chihlimbarului stătea singur, ca de obicei, încercând să-și aducă aminte cum ajunsese acolo. Tot felul de spioni, ignorându-se unii pe alții cu bună știință. Și, mirare mare, toți cei cinci frați Tracy la aceeași masă. Într-un colț îndepărtat, se adunase parcă tot afurisitul de clan Cornelius, purtându-se în felul lor aspru și acumulând o notă pe care nu aveau de gând să o plătească. M-au făcut să zâmbesc. Nimic nu se schimbase. Ceea ce, desigur, făcea parte dintre atracții. Barul-restaurant Zborul Șoimului era mândru și fericit că scăpase de tirania timpului.

În mijlocul încăperii, unde nu se găseau mese, două animatoare, îmbrăcate în niște mănunchiuri de pene albe, dansau energic în niște cuști aurite și ornamentate, scuturându-și și mișcându-și puternic capetele. Cea cu perucă argintie mi-a făcut cu ochiul, și eu i-am zâmbit politicoasă. O chelneriță, purtând niște tocuri cui roz, înalte de opt inci, o fustă mini din plastic, combinată cu o cămașă bărbătească albă, apretată, și o coafură precară, în stil cuib de viespe, s-a apropiat de masa noastră. M-am ridicat și mi-am dat jos treniul, indicând materialul plin de sânge, iar chelnerița a dat din cap.

— Sigur, JT. Orice pentru tine, iubitele. Bine ai revenit, dragule. Arăți bine. Ești gata să comanzi?

Mesteca gumă, și vorbea ascutit și enervant, dar nu aveam nici o îndoială că nu se prefăcea. M-am așezat din nou și i-am întins meniul.

— Două Coca-Cola, te rog, Veronica. Atât. Și grăbește-te cât poți cu haina. Sunt în mijlocul unui caz.

— Nici nu se poate să fii tu altfel, scumpete. Ce-va mesaje din viitor?

— Investește în calculatoare.

— Mișto!

Și a plecat, balansându-se pe tocuri ca un vapor pe mare. Mâini prietenoase s-au întins către ea din toate părțile, dar le-a evitat cu abilitate și cu refuzuri dure. Un beatnic¹ s-a ridicat să recite niște poezii, și noi am început să aruncăm cu lucruri în el. „Animals” cântau o versiune necenzurată a „House of the Rising Sun” Încercați să o găsiți pe un CD. Joanna s-a aplecat peste masa de plastic ca să se uite la mine.

— Spune-mi că nu m-ai adus într-o cafenea hi-doasă cu atmosferă de anii '60. Am trecut prin perioada respectivă, și o dată îmi ajunge. Și cu siguranță nu ne putem pierde timpul pe aici, în timp ce-ți spală haina! Cathy e aproape acum. Simt asta.

— Am putea sta aici o lună și afară nu s-ar fi scurs nici o secundă, am spus eu, calm. Este un astfel de loc. Și spălătoria de aici are ceva cu totul aparte. Îți trimit hainele până în China și înapoi, și-ți garantează că ți le returnează fără nici o pată. Ar putea scoate toate urmele de pe Giulgiul din Torino, și pune o cantitate dublă de apret, la același preț.

¹ Beatnic: tânăr care, prin neîngrijire și stridentă, vrea să-și afișeze nemulțumirea și protestul față de o societate pe care o consideră inumană.

— Trebuie să beau ceva, a zis Joanna, cu o voce puternică. Dar nu Cola.

— Crede-mă, o să-ți placă Cola pe care o servesc aici. Cafeneaua nu este o reiterare a anilor '60. Este veritabilă.

— O, la naiba. Încă o Gaură a timpului?

— Nu... Barul-restaurant Zborul Șoimului original era un loc unde se întâlneau toți marii aventurieri și toate spiritele cosmice din anii '60, foarte apreciat pe vremuri, dar, din nefericire, cafeneaua a ars în 1970. Poate că s-a jertfit, pentru a protesta împotriva destrămării formației Beatles. Trebuia să fie înlocuită de o școală de afaceri, fără suflet, plictisitoare, dar, din fericire, clienții săi permanenți, faimoși și talentați, și-au adus aminte de ea cu atâta drag, încât a revenit, ca o fantomă. Toată clădirea asta este, de fapt, o bântuire, un edificiu mort, care se manifestă cu încăpățănare după distrugerea originalului.

— O cafenea fantomă.

— Pe de altă parte, oamenii sunt perfect reali. Fie vin din timp, din anii '60, fie, pur și simplu, se integrează în atmosferă. Zborul Șoimului este divinitatea locală pentru tot ceea ce era bun și frumos în cea mai Oscilatorie eră dintre toate. Și, dat fiind că stabilimentul nu este real, poți comanda tot felul de lucruri care nu mai există încă din anii '60. Mâncare și băutură ireală, care nu pot afecta un corp real. Cea mai tare dietă; și singura ta șansă de a-ți aduce aminte de vremurile bune. De când nu ai mai gustat o Cola adevărată, Joanna?

Chelnerița noastră se întorsese, aducând două sticle mici și îndesate, de modă veche, cu capace zimțate de metal, puse pe o tavă de cositor, decorată cu fotografii ale formației „Monkees”. A desfăcut

capacele de marginea mesei. Acestea au zburat prin aer, dar bulele nu au format spumă și nu s-au ridicat către gura sticlei. A așezat câte o Cola în fața noastră și a băgat în fiecare câte un pai de plastic răsucit. A tras un zâmbet, a plescăit și s-a îndepărtat în timp ce Joanna se uita dubios la sticla din fața ei.

— N-am nevoie de pai. Nu sunt copil.

— Lasă-l. Face parte din experiență. Aceasta este... Cola *adevărată*. Felul ăla vechi, bogat în zahăr și cofeină, cu sirop gros și gust intens, care nu se mai găsește. Cu excepția câtorva locuri din Mexic, unde e mai mult de fațadă. Bea, Joanna. Papilele tale gustative vor exploda de extaz.

A luat o sorbitură și eu am făcut la fel. A luat mai multe, și eu am făcut la fel. Și apoi ne-am lăsat amândoi pe spate, în scaunele din plastic, și am scos o serie lungă de „o”-uri și „a”-uri, în timp ce lichidul întunecat ne pătrundea în trup, energizând toate sistemele noastre obosite. La tonomat se auzea „Apreciezi cu adevărat doar ceea ce nu mai ai” și nu puteam decât să fiu de acord.

— Drace, a spus Joanna, după o lungă pauză. Drace. E originală, nu-i așa? Uitasem cât de bună e vechea Cola. E scumpă?

— Nu aici, am spus eu. Suntem în anii '60, ai uitat? Acceptă monede din tot felul de perioade, și chitanțe de mână. Nimeni nu vrea să fie dat afară.

Joanna se relaxase un pic, dar gura ei era tot strânsă.

— Totul e foarte plăcut, John, dar nu am venit în Zona Întunecată ca să mă distrez. Fiica mea e la câteva străzi distanță, din ceea ce spui tu. Ce căutăm aici, când ar trebui să o salvăm?

— Suntem aici pentru că trebuie să ne revenim. Dacă o să ne aventurăm pe strada Blaiston, trebuie

să fim odihniți, ageri și cu mintea limpede. Altfel, ne vor doborî urgent, fără să ne dăm măcar seama. Strada Blaiston e aproape, dar e o lume cu totul diferită. Viciată, violentă, poate chiar mai periculoasă decât locul pe care tocmai l-am părăsit. Da, știu că asta te face și mai mult să vrei să te ridici și să te duci după Cathy, dar trebuie să fim în plină formă înainte de a face asta. Și, nu uita, Timpul nu trece aici, cât timp suntem înăuntru.

Arăți chiar bine, după toate prin câte ai trecut, Joanna. Sunt impresionat. Pe bune. Dar chiar și cea mai ascuțită muchie se tocește dacă o lovești de un zid de cărămidă de mai multe ori. Așa că vreau să stai aici, să-ți bei Cola în liniște și să te bucuri de ce e în jur, până când vom fi din nou gata să dăm piept cu Zona Întunecată. Ai doar impresia că ai văzut locurile rele. Du-te numai pe strada Blaiston și o să te mănânce de vie. Poate chiar la propriu. Și cred că... avem de vorbit, noi doi, înainte de a merge undeva.

— De vorbit? a zis Joanna, ridicând o sprâncenă.

— Da, sunt câteva lucruri despre Cathy și situația ei, pe care trebuie să le... clarificăm, am spus eu, atent. Nu am o imagine de ansamblu, simt că situația este mai complicată decât pare.

— Sunt multe întrebări fără răspuns, a zis Joanna. Știu asta. Cine a chemat-o pe Cathy aici și de ce? De ce tocmai pe ea? Nu e importantă pentru nimeni, doar pentru mine. Sunt o femeie de afaceri de succes, dar nu câștig chiar atât de mulți bani încât să stârnesc interesul răpitorilor sau al șantajiștilor. Și aceasta este Zona Întunecată. Oamenii ca mine nu contează aici. Așa că, de ce să se ia de Cathy? E doar o altă adolescentă fugară. Dacă aş avea răs-

punsul la toate întrebările astea, nu ar mai fi trebuit să te angajez, nu-i așa?

Am încuviințat încet. Joanna a continuat.

— Nu cred că m-ai adus aici ca să-mi trag eu sufletul, John. Cred că tu aveai nevoie de o pauză. Și tu ai trecut prin multe. L-ai ucis pe Eddie Lamă. Era prietenul tău, și a trebuit să-l ucizi.

— L-am ucis pentru că îmi era prieten. Pentru că suferise prea mult. Pentru că nu-l mai puteam ajuta în nici un fel. Și pentru că am putut mereu face lucrurile grele, necesare.

— Atunci de ce îți tremură mâinile?

Mi-am coborât privirea. Joanna avea dreptate. Nu observasem. Și-a pus o mână peste mâinile mele și tremuratul a încetat treptat.

— Povestește-mi despre Eddie, a spus ea. Nu despre Strada Zeilor. Despre tine și despre Eddie.

— Am lucrat la o mulțime de cazuri împreună, am spus eu, după o vreme. Eddie este... puternic, dar nu prea delicat. Există lucruri pe care nu le poți rezolva prin forță, fără să distrugi ceea ce încerci să salvezi. În astfel de momente Eddie își făcea apariția la Ciudații, cerându-mi ajutorul. Nu fățiș, evident. Dar vorbeam, și până la urmă ajungeam la ceea ce îl frământa, și apoi ne afundam amândoi în noapte și găseam o cale pașnică de a soluționa lucrurile. Fără violență, fără sânge. Și, câteodată, apărea de nicăieri, ca să mă ajute. Când lucrurile mă depășeau.

— Sună mai mult a parteneri decât a prieteni, a remarcat Joanna.

— E un ucigaș, am spus eu. Eddie Lamă. Zeul Punk al Briciului. În ultima vreme, ucide pentru a face bine, și nu rău, dar este totuși vorba de crime. Și nu poate renunța la asta. Greu să te apropii de un astfel de om. Cineva care s-a afundat în întuneric

mult mai mult decât mine. Dar... și-a schimbat viața, Joanna. Peste orice epifanie ar fi dat pe Strada Zeilor, a lăsat la o parte tot ce a avut odinioară putere asupra lui, ca să fie mântuit. Cum să nu admiri un astfel de curaj? Dacă unul ca el se poate schimba, mai avem cu toții o șansă.

Am încercat să-i fiu un prieten de nădejde. Am încercat să-i arăt un alt fel de viață, unde să nu trebuiască să se autodefinească prin crime. Și el... mă ascultă, când sunt deprimat și simt nevoia să vorbesc cu cineva care să nu mă dea de gol apoi. Îi îndepărtează pe ceilalți de lângă mine, dacă i se pare că reprezintă o amenințare. Le face rău, dacă i se pare că vor să mă rănească. Crede că nu știu asta.

În Gaura în timp l-am ucis ca să-i curm suferința. Am putut mereu să strâng din dinți și să fac ce trebuia. Dar n-am spus niciodată că e ușor.

— John...

— Nu. Nu încerca să te legi de mine, Joanna. În viața mea nu este loc pentru oameni care nu-și pot purta singuri de grijă.

— De asta singurii tăi prieteni sunt niște suflete distruse, ca Eddie Lamă și Suzie Armă-de-Foc? Sau te împrietenești dinadins numai cu oameni care sunt deja atât de prinși de propriii lor demoni interiori, încât nu te vor forța să te confrunți și tu cu ai tăi? Ți-e frică, John. Ți-e frică să te deschizi cu adevărat în fața cuiva, pentru că asta te-ar face vulnerabil. Nu se poate trăi așa, John. De pe o zi pe alta, prin problemele clienților tăi.

— Nu mă cunoști, am spus eu. Să nu îndrăznești să crezi că mă cunoști. Sunt... cine trebuie să fiu. Pentru a supraviețui. Locuiesc singur, pentru că nu pot risca să pun în pericol viața cuiva la care țin. Și, dacă uneori se face foarte frig și foarte întuneric,

cel puțin, atunci când o să cad, nu o să târăsc și pe altcineva după mine.

— Nu se poate trăi așa, a repetat Joanna.

— Și tu, desigur, ești expertă în a-ți conduce cu succes viața. O mamă al cărei copil fuge de acasă de câte ori poate. Hai să vorbim despre câteva dintre problemele pe care trebuie să le iei în considerare, înainte de a continua. Ce s-ar întâmpla dacă ajungem pe strada Blaiston, găsim casa în care e Cathy, dărmăm ușa și descoperim că, de fapt, este foarte fericită acolo? Că e mulțumită și sănătoasă și că nu vrea să o salvăm? Dacă a găsit pe cineva sau ceva cu care se înțelege și nu mai vrea să plece? S-au întâmplat lucruri și mai ciudate aici, în Zona Întunecată. Ai putea-o lăsa acolo, după toate prin câte am trecut ca să dăm de ea? Sau ai insista să vină înapoi cu tine, înapoi la o viață pe care tu o înțelegi și cu care ești de acord, unde ai putea-o supraveghea, pentru a te asigura că nu va face aceleași greșeli ca și tine?

Joanna și-a retras mâna.

— Dacă este cu adevărat fericită... cred că m-aș putea împăca cu ideea. În lumea afacerilor nu rezisti mult dacă nu poți face diferența între lumea reală și cea ideală. Ceea ce contează este ca ea să fie în siguranță. Trebuie să știu asta. M-aș putea oricând întoarce să o vizitez.

— Bine, am spus eu. Gândește-te la asta. Dacă este într-un loc rău, și o scoatem de acolo, și o iei înapoi acasă? Ce vei face ca să te asiguri că nu mai fuge, cu prima ocazie?

— Nu știu, a spus Joanna, și i-am acordat câteva puncte pentru sinceritate. Sper că faptul că am ajuns până aici pentru ea, că am trecut prin atâtea pentru ea... va conta. Că o va face să vadă că țin la ea, chiar dacă nu mă pricep prea bine să i-o arăt. Și,

dacă nu va aduce nimic în plus, măcar această experiență va fi un lucru comun, despre care vom putea povesti. Mereu ne-a fost greu să comunicăm.

— Sau să ascultați. Fă-ți timp pentru fata ta, Joanna. Nu vreau să mai fac o dată asta.

— Mi-am dat și singură seama, a zis Joanna, cu o oarecare răceală. Mereu am crezut că fiica mea nu duce lipsă de nimic. Evident, m-am înșelat. Aface-rile mele pot supraviețui și fără mine o vreme. Și, dacă nu pot, la naiba cu ele. Sunt lucruri mai importante.

Am încuviințat și am zâmbit, și, după un moment, Joanna mi-a întors zâmbetul. Nu avea să fie chiar atât de simplu sau de ușor, și amândoi știam asta, dar, atunci când ai admis că o problemă există, ești deja la jumătatea drumului către soluționarea ei. Eram mulțumit de cât de departe ajunsese. Speram doar să poată rezista până la sfârșit. Am sorbit din Cola pentru o vreme. „Fifth Dimension” a terminat „Aquarius” și a trecut direct la „Let the Sun Shine”

— Viitorul acela în care am ajuns, a spus Joanna, după un timp. Poate că nu este *viitorul*, dar a fost totuși înspăimântător. Cum poți fi *tu* oare responsabil de distrugerea întregii lumi? Ești chiar atât de puternic?

— Nu, am spus eu. Cel puțin, nu acum. Trebuie că e legat de ceea ce am moștenit sau voi moșteni de la mama mea. Nu am cunoscut-o niciodată. Nu știu cine sau ce era cu adevărat. Nimeni nu știe. Tatăl meu a aflat și adevărul l-a făcut să se înece în băutură. Și era un om învățat cu cele mai rele excese din Zona Întunecată.

— Ce făcea aici? a întrebat Joanna.

— Lucra pentru Autorități. Cei care ne veghează, fie că ne place, fie că nu. După moartea tatălui

meu, am răscolit printre hârtiile lui. Speram să găsesc vreun testament, vreun mesaj sau măcar o explicație, ceva care să mă ajute să înțeleg. Aveam zece ani și credeam încă în răspunsuri clare. Dar nu erau decât niște hârtii bune de aruncat. Nici un jurnal, nici o scrisoare, nici o fotografie cu el și mama. Nici măcar una de la nuntă. Cred că le-a distrus pe toate. Și puținii oameni care îi cunoscuseră pe părinții mei au dispărut cu mult timp în urmă. Atrăși de... multe lucruri. Nici unul dintre ei nu a apărut la înmormântarea lui.

În decursul anilor, oamenii au emis tot felul de teorii despre cine și ce ar fi putut fi mama mea, cu adevărat. De ce a apărut de nicăieri, s-a căsătorit cu tatăl meu, m-a făcut pe mine și apoi a dispărut. Și de ce nu m-a luat cu ea. Dar nimeni nu a reușit să dovedească vreodată că aș avea ceva extraordinar, cu excepția darului meu. Și darurile sunt la fel de obișnuite ca pistruii pe care îi au băieții și fetele din Zona Întunecată.

Joanna s-a încruntat brusc.

— În tren, când veneam, Capricioasele Surori ale Roiului ți-au recunoscut numele. S-au retras, preferând să nu te deranjeze. Și te-au rugat să nu le uiți, când vei fi intrat în regatul tău.

M-a făcut să zâmbesc.

— Posibil ca asta să nu însemne nimic. În Zona Întunecată nu poți fi sigur ce rățușcă urâtă o să ajungă o lebadă frumoasă sau chiar un phoenix. Așa că, dacă ai un pic de minte, te ferești de riscuri și pariezi pe cât mai mulți cai posibil. Și nu-ți faci dușmani dacă nu trebuie.

Joanna s-a aplecat înainte, peste masa din plastic, împingând deoparte sticla de Cola, pentru a se putea uita la mine și mai dur.

— Și mai vrei încă să pornești în căutarea mamei tale, acum, că știi ce se va alege de lume dacă o găsești?

— E un avertisment al naibii de puternic, nu-i așa? Mi-a dat mult de gândit, cu siguranță.

— Nu e un răspuns.

— Știu. Uite, nici n-aveam de gând să rămân aici, în Zona Întunecată, după ce soluționam cazul. Am plecat din balamucul ăsta acum cinci ani, din motive întemeiate, și nici unul dintre ele nu s-a schimbat. Dar, tot mai mult, locul ăsta periculos și înfricoșător mi se pare acasă. Ca și cum aici e locul meu. În lumea ta obișnuită, sigură și sănătoasă, nu mi-am găsit locul. Măcar aici am impresia că pot face ceva bun pentru clienții mei. Că aici... pot schimba ceva.

— Cum să nu, a spus Joanna. Cu siguranță ai putea schimba ceva aici.

M-am uitat la ea cât de calm am putut.

— Tot ceea ce pot spune este asta – nu-mi pasă chiar atât de mult de mama, încât să risc să produc viitorul pe care l-am văzut amândoi.

— Dar viitorul se poate schimba.

— Da, se poate. În Zona Întunecată se poate orice. Bea-ți Cola, Joanna, și încearcă să nu-ți faci griji.

„Crazy World” a lui Arthur Brown tocmai cânta tare „Fire”, când Joanna a reușit să se calmeze suficient ca să pună o altă întrebare.

— Vreau să fii sincer cu mine, John. Crezi că Cathy este încă în viață?

— Nu am nici un motiv să cred că nu ar fi, am spus eu, cinstit. Știm că era în viață cu puțin timp în urmă. Ultima imagine pe care a detectat-o darul meu nu era mai veche de câteva zile. Știm că Cineva

sau Ceva a chemat-o în Zona Întunecată, dar nu avem nici o dovadă clară că persoana sau lucrul respectiv ar vrea să-i facă rău. Nici că nu ar vrea să-i facă, dar, atunci când bâjbâi pe întuneric, e mai bine să fii optimist. Și, până acum, nu am simțit nici o amenințare și nici un pericol iminent. Trebuie să pornim de la presupunerea că e încă în viață. Nu trebuie... să ne pierdem speranța.

— Speranța? Aici, în Zona Întunecată?

— Mai ales aici, am spus eu.

De data asta, eu am fost cel care și-a pus mâna peste mâinile ei. Mâinile noastre se simțeau bine împreună, natural.

— O să fac tot ce pot pentru tine, Joanna. Nu o să mă dau bătut, cât timp mai există o urmă de speranță.

— Știu, a spus Joanna. Ai un suflet bun, John Taylor.

Ne-am privit în ochi mai multă vreme, și zâmbeam amândoi. Credeam unul în celălalt, chiar dacă nu eram prea siguri de noi înșine. Știam că nu e o idee bună. *Nu te implica într-o relație intimă cu un client.* Așa scrie, cu litere mari, pe prima pagină din manualul *Cum să fii detectiv particular*. Exact lângă *Obține un avans cât mai mare, în cazul în care cecul nu mai vine și Nu căuta Șoimul Maltez, că-ți vei plânge în pumni*. Nu sunt prost. L-am citit pe Raymond Chandler. Dar, în acel moment, nu îmi păsa. Am făcut un ultim efort, de dragul sufletului meu.

— Nu e prea târziu ca să te retragi, am spus eu. Ai trecut prin destule. Rămâi pe loc și lasă-mă pe mine să mă duc pe strada Blaiston. Vei fi în siguranță aici.

— Nu, a spus imediat Joanna, retrăgându-și mâinile. Trebuie să fac asta. Trebuie să fiu acolo,

când afli... ce s-a întâmplat cu fiica mea. Trebuie să știu adevărul, și ea trebuie să știe... că mi-a păsat suficient ca să vin eu însămi. La naiba, John, mi-am câștigat dreptul de a fi acolo.

— Da, am spus eu, încet, mândru de ea. Așa este.

— John Taylor, pe onoarea mea, a spus o voce rece și vioaie. Nu mi-a venit să cred când mi s-a spus că te-ai întors. Credeam că ești mai înțelept, Taylor.

Cunoșteam vocea și m-am întors tacticos. Nu mulți oameni se pot apropia de mine pe nesimțite. În spatele meu era Walker, cu figura lui impozantă și formală. O imagine perfectă a citadinului, descurcăreț și stilat și sofisticat. Arătos, deși cam masiv, cu ochi reci și zâmbet rece și un suflet și mai rece. Trebuie că mergea pe 50 de ani, dar tot nu ai fi pariat pe adversar. Oamenii ca Walker nu îmbătrânesc. Doar devin și mai meschini. Costumul lui avea o croială fină, și a dus un deget la pălăria sa melon, cu mult farmec, pentru a o saluta pe Joanna. M-am uitat fix la el.

— De unde ai știut cum să mă găsești, Walker? Nici eu n-am știut că mă voi opri pe aici decât cu câteva minute în urmă.

— Știu unde este toată lumea, Taylor. Ar trebui să ții minte asta.

— John, cine este... omul ăsta? a întrebat Joanna, și aș fi putut-o binecuvânta pentru indiferența din vocea ei.

— Poate că ar trebui să mă prezinți clienței tale, a spus Walker. N-aș vrea să pornim greșit.

— Îți stă strâmb cravata, a spus Joanna, și aș fi putut-o săruta.

— El este Walker, am spus eu. Nu știe nimeni

dacă are și un prenume. Probabil că nici măcar soția lui. Absolvent de Eton și de Guards, ca și cei de felul lui. Menționat în rapoartele oficiale ca fiind viclean, perfid și mai periculos decât un rechin într-o piscină. Walker reprezintă Autoritățile, aici, în Zona Întunecată. Nu-l întreba care Autorități, pentru că nu-ți va răspunde. Tot ceea ce contează este că se poate dispensa de tine sau de mine sau de oricine altcineva fără avertisment, fără nici o garanție că vom mai fi văzuți vreodată. Decât dacă îi suntem de folos la ceva. Joacă zaruri cu viețile oamenilor, doar ca să-și păstreze prețiosul său statu-quo.

— Păstrez echilibrul, a spus Walker, măturând un fir invizibil de praf de pe mâneca sa impecabilă. Pentru că cineva trebuie să o facă.

— Nimeni nu știe cui îi raportează Walker sau de la cine primește ordine, am continuat eu. De la Guvern, de la Biserică sau de la Armată. Dar, în caz de urgență, poate apela la orice forță vrea, și acestea îi sar mereu în ajutor. Cuvântul lui e lege, și o pune în aplicare prin orice mijloace este necesar. Mereu îmbrăcat fără cusur, fermecător într-un fel nemilos și niciodată, dar niciodată, de încredere. Nimeni nu îl vede venind. Nu știi niciodată când va ieși din umbră cu un zâmbet și o remarcă zeflemitoare, să liniștească sau să agite apele.

Știe cum să obțină un răspuns. Nu mulți îl pot refuza. Se spune că, odată, a făcut un cadavru să se ridice de pe masa de autopsie și să vorbească cu el.

— Mă flatezi, a spus Walker.

— Observi că nu neagă. Walker poate invoca puteri și stăpâniri și le poate supune voinței sale. Are putere, și nu poate fi tras la răspundere. Este lipsit de scrupule. Într-un loc în care Lumina și Întunericul nu sunt doar niște simple aforisme, Walker

continuă să fie gri. Ca orice funcționar public de încredere.

— E vorba de îndatoriri și responsabilități, Taylor, a spus Walker. N-ai cum să înțelegi.

— Walker nu-i apreciază pe cei ca mine, am spus eu, zâmbind cu răceală. Vagabonzi, indivizi care insistă să fie stăpânii propriului lor destin și ai propriului lor suflet. Crede că înnoroiim apele. Rar îl vezi printre oameni, ca acum. Îi place mai mult să stea în umbră, ca să nu fie văzut acționând. Pentru el poate lucra oricine, cu voie sau fără voie, făcându-i jocul, ca Walker să nu trebuiască să se murdărească pe mâini. Și, desigur, dacă unul dintre agenții săi neoficiali este ucis pe parcurs, se găsește întotdeauna cineva care să-i ocupe locul. Pentru Walker scopul scuză întotdeauna mijloacele, pentru că scopul ține Zona Întunecată și locuitorii săi departe de lumea care ne înconjoară.

Walker și-a înclinat ușor capul, ca și cum ar fi așteptat aplauze.

— Atât de mult îmi place când mă prezinți, Taylor. O faci mult mai bine decât mine.

— Se spune că îi rezolvă pe oameni, am spus eu.

Cuvintele îmi ieșeau mai repede acum, pe măsură ce mânia îmi creștea.

— Când crede de cuviință, aruncă pe cineva în groapa leilor. Lumea se teme de el, uneori îl admiră, și practic, toți cei din Zona Întunecată au încercat să îl omoare, într-un moment sau altul. La sfârșitul zilei, merge acasă, la soție și copii, în lumea de afară, și uită totul despre Zona Întunecată. Noi suntem doar o slujbă pentru el. Personal, cred că consideră locul ăsta blestemat un spectacol de monstruozități, hidoase și periculoase, plin de lucruri care mușcă.

Ar bombardă Zona Întunecată și ne-ar distruge pe toți, dacă ar putea scăpa nepedepsit. Dar nu o face, pentru că misterioșii săi stăpâni nu îl lasă. Pentru că ei, și cei ca ei, au nevoie de un loc unde să poată juca jocurile pe care nu le pot juca în altă parte, unde să se poată afunda în plăcerile groaznice despre care nu pot vorbi în lumea obișnuită.

Acesta este Walker, Joanna. Să nu ai încredere în el.

— Ce nedrept, a murmurat Walker.

Și-a tras un scaun și s-a așezat la masa noastră, la jumătatea distanței dintre mine și Joanna. Și-a încrucișat elegant picioarele și și-a împreunat mâinile pe masa din fața lui. În jurul nostru, conversațiile s-au reluat, de îndată ce lumea și-a dat seama că Walker nu venise după nici unul dintre ei. S-a aplecat înainte, peste masă, și, deși nu vroiam, m-am aplecat și eu, ca să aud ce avea de spus. Dacă atenția lui Walker fusese atrasă de mine și de cazul meu, situația trebuia să fie și mai gravă decât credeam.

— Pe strada Blaiston au început să dispară oameni, a spus Walker, scurt. A durat ceva până să ne dăm seama de asta, pentru că era vorba despre oameni cărora nu le duce nimeni dorul. Cei fără adăpost, cerșetorii, bețivii și dependenții de droguri. Gunoii obișnuiți al străzilor. Și, chiar și după ce situația a devenit clară, nu am avut de ce să intervin. În fond, nimănui nu-i păsa. Sau, cel puțin, nimănui important. Zona chiar părea că se îmbunătățește. Prin definiție, oricine aterizează voit pe strada Blaiston a ales deja să renunțe la umanitate. Dar, recent... mai mulți oameni importanți au ajuns pe strada Blaiston și au dispărut. Așa că mi s-a cerut de Sus să investighez problema.

— Stai așa.

I-am aruncat lui Walker cea mai dură privire posibilă.

— Ce căutau *oamenii ăștia importanți* într-o groapă de gunoi ca strada Blaiston?

— Mai nimic, a spus Walker.

Dacă privirea mea îl deranja, o ascundea foarte bine.

— Nici unul nu avea ce să caute acolo. Pe strada Blaiston nu există atracții sau tentații care să îl facă pe un om normal și rațional să se apuce să bată mahalalele. Se pare că au fost chemați, poate chiar somați să se ducă acolo, de forțe sau indivizi necunoscuți. Însă, dacă în Zona Întunecată ar fi apărut ceva atât de puternic, ar fi trebuit să îi simțim de mult prezența. Doar dacă nu se ascunde de noi. Ceea ce, strict vorbind, pare imposibil. Așadar, mister. Și știi cât de mult urăsc misterele, Taylor. Mă gândeam ce să fac când am auzit că ai revenit în Zona Întunecată. Și apoi totul s-a potrivit. Înțeleg că ești pe urmele unei fugare.

— Fata doamnei aici de față, am spus eu.

Walker și-a înclinat din nou capul spre Joanna.

— Și darul tău ți-a arătat că ar fi pe strada Blaiston?

— Da.

— Și ai motive să crezi că a fost chemată acolo?

— Nu neapărat împotriva voinței ei.

Walker a făcut un gest vag de respingere cu mâna lui elegantă.

— Atunci ai 12 ore, Taylor, ca să descoperi secretele de pe strada Blaiston și să faci tot ceea ce este necesar pentru a restabili echilibrul. Dacă dai greș, nu voi avea altă opțiune decât să revin la planul meu original și să distrug strada cu totul, cu tot ce conține, o dată pentru totdeauna.

— Nu poți face asta! a zis Joanna. Nu câtă vreme Cathy a mea este încă acolo!

— Ba poate, am spus eu. A mai făcut-o. Walker a fost mereu un fan înfocat al opțiunii pământ pârjolit. Și nu l-ar deranja nici cât negru sub unghie dacă ar sacrifica și câțiva nevinovați între timp. Walker nu crede în nevinovăția nimănui. În plus, implicându-mă pe mine, nu trebuie să-l pună în pericol pe vreunul dintre oamenii lui.

— Exact, a spus Walker.

S-a ridicat grațios, verificând ora pe un ceas aurit, de modă veche, cu lăntișor, scos din buzunarul vestei.

— 12 ore, Taylor, și nici un minut în plus.

A pus ceasul înapoi în buzunar și s-a uitat la mine gânditor.

— Un ultim avertisment. Nu uita... că nimic nu este ceea ce pare a fi, în Zona Întunecată. Nu mi-ar plăcea să cred că ai lipsit atât de mult timp, încât ai uitat regula aceasta.

A ezitat, și pentru o clipă am crezut că va mai spune ceva, dar apoi chelnerița noastră s-a întors cu trenciul meu proaspăt spălat, și clipa a trecut. Walker a zâmbit tolerant, în timp ce chelnerița desfăcea haina fără pată, ca să-mi dau cu părerea.

— Foarte drăguț, Taylor. Foarte retro. Acum trebuie să plec, să-mi văd de treburi. Am atâtea de făcut, și atâtea cărora să le-o fac. Bine ai revenit, Taylor. Să nu dai greș.

Se pregătea să plece când l-am oprit cu o remarcă.

— Walker, tu ai fost prieten cu tatăl meu.

S-a uitat din nou la mine.

— Da, John, am fost.

— Ai reușit să afli ce era mama mea?

— Nu, a spus el. Niciodată. Dar, dacă o s-o găsesc vreodată, o s-o fac să-mi spună. Înainte s-oucid.

A zâmbit scurt, și-a dus degetele la pălăria sa melon și a părăsit cafeneaua. Nimeni nu l-a privit plecând, dar murmurul vocilor a devenit mai intens după ce ușa s-a închis în urma lui.

— Ce treabă ai cu el? a spus Joanna, într-un final. De ce i-ai permis să-ți vorbească așa?

— Walker? La naiba, l-aș lăsa să-și facă nevoile pe pantofii mei, dacă ar vrea.

— Nu te-am văzut cedând în fața nimănui, de când suntem aici, a spus Joanna. De ce e atât de special?

— Walker e diferit, am spus eu. Nimeni nu se pune cu el. Nu din cauza a cine este, ci din cauza celor pe care îi reprezintă.

— Autoritățile?

— Da. Unele întrebări sunt înspăimântătoare tocmai fiindcă nu au răspuns.

— Dar cine îi păzește pe gardieni? a spus Joanna. Cine veghează ca Autoritățile să fie mereu cinstite?

— Deja dăm în ambiguități filozofice, am spus eu. Și nu avem timp pentru așa ceva. Termină-ți Cola și hai să mergem să vizităm strada Blaiston.

— Era și timpul! a spus Joanna. Și a înghițit restul de Cola cu gheață atât de repede, încât cred că a apucat-o durerea de cap.

O casă pe strada Blaiston

Strada Blaiston este desprinsă parcă dintr-un decor de nicăieri. Case sărăcăcioase pe o stradă sărăcăcioasă, unde toate felinarele au fost sparte, pentru că locuitorii se simt mai în largul lor pe întuneric. Poate că așa nu sunt nevoiți să vadă cât de mult au decăzut. Puteam practic simți șobolanii care fugeau din calea noastră, în timp ce o conduceam pe Joanna pe stradă, dar, în rest, locul era aproape nefiresc de liniștit și de tăcut. Peste tot erau grămezi de gunoi în stare de putrefacție, și fiecare părticică a zidurilor murdare de piatră era acoperită cu obscenități în stil graffiti. Întregul loc mirosea a ruină – materială, emoțională și spirituală. Geamurile lipseau de peste tot, și ochiurile erau peticite cu carton sau cu hârtie sau lăsate goale. Mizerie peste tot, de la animalele care își marcaseră teritoriul sau de la oamenii cărora nu le mai păsa de nimic. Casele erau aliniate pe două rânduri de locuințe vechi, neglijate și urâte, care probabil că s-ar fi prăbușit dacă nu s-ar fi susținut una pe cealaltă.

Poate că Walker avea dreptate. Aruncarea unei bombe ar fi făcut un mare bine societății civile.

Și totuși... ceva era straniu. Mai mult decât de obicei. Strada era nefiresc de goală, părăsită, abandonată. Nu era nici un om fără adăpost ghemuit pe vreun prag sau sub vreo scară de incendiu lăsată în jos. Nici un cerșetor sau bandit, nici un suflet disperat care să încerce să cumpere sau să vândă ceva.

Nici măcar o față care să se uite pe fereastră. De obicei, strada Blaiston fierbea de viață, ca și viermii într-o rană deschisă. Puteam auzi zgomotul traficului și al oamenilor de pe străzile adiacente, dar sunetele erau surde, ciudat de departe, ca și cum ar fi venit din altă dimensiune.

— Unde dracu' e toată lumea? a întrebat Joanna, încet.

— Bună întrebare, am spus eu. Și nu cred că o să ne placă răspunsul, când îl vom afla. Aș vrea să cred că au fugit cu toții, dar... am impresia că nu au fost chiar atât de norocoși. Nu cred că a plecat cineva de aici în viață. Ceva rău s-a întâmplat. Și încă se întâmplă.

Joanna s-a uitat în jur și a fost scuturată de un fior.

— Ce Dumnezeu ar fi putut-o chema pe Cathy într-un loc ca ăsta?

— Hai să vedem, am spus eu, și mi-am deschis din nou ochiul secret. Darul meu era slăbit, și eu la fel, dar eram acum atât de aproape, că a fost suficient de puternic încât să-mi arate fantoma lui Cathy topăind pe stradă, aprinsă din interior de propriile ei emoții. Nu mai văzusem niciodată o ființă atât de fericită. S-a dus la o anumită casă, care nu arăta cu nimic diferită de celelalte, și s-a oprit în fața ei, studiind-o solemn, cu ochi mari de copil. Ușa s-a deschis încet și ea a urcat în fugă scările de piatră, dispărând în întunericul de dincolo de ea și zâmbind larg tot timpul, de parcă se ducea la cea mai grozavă petrecere din lume. Apoi, ușa s-a închis în urma ei și gata. Ajunsesem la finalul călătoriei. Nu se știe din ce motiv, Cathy nu a mai ieșit din casa aia. Am prins-o pe Joanna de mână și am reînviat fantoma, ca s-o poată vedea și ea.

— Am găsit-o! a spus Joanna, strângându-mă de mână atât de tare, că m-a durut. E aici!

— A fost aici, am spus eu, eliberându-mi mână. Lasă-mă să verific casa, înainte de a merge mai departe, să vedem ce ne poate spune darul meu despre chiriașii vechi și noi.

Ne-am dus direct la casă și ne-am oprit la baza scărilor murdare din piatră, care duceau la ușa sco-rojită. Cărămizi și mortar vechi, ferestre unsuroase și nici un semn de viață. Ușa părea destul de șubre-dă. Nu cred că mi-ar fi rezistat dacă aș fi vrut să intru, dar eram în Zona Întunecată, așa că nu știai niciodată... Mi-am activat darul și m-am concentrat asupra casei, și, fără să vreau, am scos un sunet brusc, de uimire. În fața mea nu era nici o casă. Nici o istorie, nici o emoție, nici o amintire, nici cea mai mică urmă de prezență. Din punctul de vedere al darului meu, stăteam în fața unui loc gol. Nu era nici o casă acolo, și nici nu fusese vreodată.

Am apucat-o din nou de mână pe Joanna, ca să poată vedea ce nu vedeam eu, și ea a tresărit ca și mine.

— Nu înțeleg. Unde a dispărut casa?

— Nu a dispărut nicăieri, am spus eu. Din câte îmi pot da seama, aici nu a fost niciodată o casă.

I-am eliberat mână și mi-am închis darul, și ca-sa era din nou acolo, în fața mea. Mare cât o zi de post și de două ori mai urâtă.

— E o altă fantomă? a întrebat Joanna. Ca și ca-feneaua?

— Nu. Mi-aș da seama, dacă ar fi așa. E solidă. Are prezență fizică. Am văzut-o pe Cathy intrând. Ceva de aici... se joacă cu noi. Își ascunde adevărata natură.

— Ceva din casă?

— Posibil. Ceea ce înseamnă că singurul mod de a primi un răspuns este să forțăm intrarea și să vedem. O casă... care nu este doar o casă. Mă întreb ce este?

— Nu mă interesează deloc ce este, a zis Joanna, aprinsă. Tot ceea ce contează este să o găsesc pe Cathy a mea și să o scot naibii de aici.

Am prins-o de braț, ca s-o opresc să urce scările. Fața îi era atât de emoționată, la gândul că se găsea atât de aproape de finalul călătoriei, și brațul îi tremura. S-a uitat la mine furioasă, în momentul în care am oprit-o, și i-am vorbit calm și liniștitor.

— Nu o vom ajuta pe Cathy dacă ne aruncăm cu capul înainte într-o capcană. Nu obișnuiesc să mă avânt orbește în situații ciudate.

— Ce bine, atunci, că sunt aici, a spus Suzie Armă-de-Foc.

M-am întors brusc, și ea stătea pe stradă, în spatele meu. Suzie Armă-de-Foc, zâmbind ușor mulțumită de sine. Vârful puștii ei de vânătoare pneumatice, învelită într-o husă, i se zărea de deasupra umărului acoperit cu o haină de piele. M-am uitat fix la ea.

— Mai întâi Walker, și acum tu. Îmi aduc încă aminte de vremurile în care oamenii nu se puteau furișa pe la spatele meu chiar atât de ușor.

— Îmbătrânești, Taylor, a spus Suzie. Te ramolești. Ai găsit ceva în care să trag?

— Poate, am spus eu.

I-am arătat casa din fața noastră.

— Fugara noastră e înăuntru. Doar că darul meu îmi spune că este ceva anormal legat de locul ăsta.

Suzie a pufnit.

— Nu arată a nu știu ce. Să-i dăm bătaie. Întru eu prima, dacă ești îngrijorat.

— Nu de data asta, Suzie, am spus eu. Am un presentiment legat de casa asta.

— Tu mereu ai presentimente.

— Și, de obicei, am dreptate.

— Adevărat.

Am urcat încet treptele de piatră. Nu era nimeni în jur, dar puteam simți presiunea unor priviri. Suzie a venit lângă mine ca și cum nu aș fi fost nicio dată plecat, ca și cum acela era locul ei, cu pușca de vânătoare deja pregătită. Joanna ne urma, puțin deranjată de faptul că fusese împinsă în spate de prezența lui Suzie. Zgomotul făcut de pașii noștri pe treptele de piatră a părut nefiresc de puternic și de apăsător, dar nu conta. Orice ne aștepta în casa care nu era doar o casă, știa că suntem acolo. M-am oprit în fața ușii. Nu era nici o sonerie. Nici un ciocănaș și nici o cutie poștală. Am bătut în ușă cu pumnul, și lemnul a părut că cedează tot mai mult cu fiecare lovitură, de parcă ar fi fost putred. Sunetul bătailor mele era nefiresc de moale, de atenuat. Nu mi-a răspuns nimeni.

— Vrei să zbor încuietoarea? a întrebat Suzie.

Am încercat clanța, și aceasta s-a rotit cu ușurință. Metalul decolorat al butonului era neplăcut de cald și de umed la atingere. Mi-am șters bine mâna de pulpana hainei și am deschis ușa cu vârful pantofului. S-a dat înapoi cu ușurință. Înăuntru domnea un întuneric de nepătruns și nu se auzea nici un zgomot. Joanna mi s-a alăturat, uitându-se cu înflăcărare în întuneric. A deschis gura ca și cum ar fi vrut s-o strige pe Cathy, dar am oprit-o. S-a uitat din nou fix la mine. Nu mai avea răbdare. Simțeam asta. Suzie a scos o lanternă dintr-un buzunar ascuns, a aprins-o și mi-a înmănat-o. I-am mulțumit înclinând capul și am plimbat fasciculul de lumină înainte și

înapoi, în holul de dinaintea mea. Aproape că nu se vedea nimic, dar holul părea lung și larg și gol. Am înaintat încet, iar Joanna și Suzie m-au urmat.

Odată ce am intrat cu totul, ușa s-a închis în urma noastră din proprie voință, și nici unul dintre noi nu a fost surprins.

În stomacul bestiei

Casa era întunecoasă și goală, foarte tăcută și nefiresc de liniștită. Era ca și cum ai fi pătruns într-o gaură în lume. Ca și cum ceva își ținea răsuflarea, așteptând să vadă ce aveam să facem în continuare. Mușchii dorsali și cei abdominali mi s-au încordat, pe măsură ce înaintam cu precauție pe holul larg, anticipând un atac care nu mai venea. Pericolele mă pășteau la tot pasul, dar nu știam despre ce ar fi putut fi vorba, și nici nu puteam spune din ce direcție ar fi putut veni. Nu mă simțisem atât de agitat nici măcar în Găurile timpului din viitor. Dar sunt capcane pe care pur și simplu nu ai cum să le eviți, dacă vrei să ajungi acolo unde trebuie.

În jurul meu dansau umbre neregulate, pe măsură ce mișcam fasciculul lanternei înainte și înapoi. Cu toate că era puternică, lumina nu reușea să disipeze prea mult întunericul. Am putut distinge holul din fața mea, două uși care duceau la dreapta și un rând de scări la stânga, care duceau la etajul superior. Lucruri normale, obișnuite, transformate în ceva sinistru de atmosfera pe care o degajau. Nu era un loc sănătos. Nu pentru trei omuleți care orbecăiau prin întuneric. Aerul era greu și apăsător, fierbinte și umed, ca și căldura artificială a unei sere, unde tot felul de chestii mari și cărnoase sunt aduse la viață, chestii care nu ar supraviețui altfel. Suzie înainta în tăcere lângă mine, uitându-se în jur. Și-a ridicat pușca și a pufnit puternic.

— Umed aici. Ca la tropice. Și mirosul... cred că e de la descompunere...

— E o casă veche, am spus eu. Nu s-a mai îngrijit nimeni de ea de ani buni.

— Nu tipul ăla de descompunere. Miroase mai mult a... carne putredă.

Ne-am uitat unul la celălalt și apoi ne-am continuat drumul. Ecoul pașilor noștri lenți era rășfrânt de pereții goi de ipsos. Nici o mobilă, nici un fel de instalație. Nici un covor și nici un articol gospodăresc. Nici un desen, nici un poster și nici un tablou sau calendar pe pereți. Nimic care să arate că ar fi trăit vreodată cineva aici. Gândul părea plin de înțeles, deși, pe moment, nu mi-am putut da seama în ce măsură. Doar ne aflam pe strada Blaiston. Oamenii nu veneau aici ca să ducă o viață de om...

— Ai observat podeaua? a zis Suzie, încet.

— Ce anume? am întrebat eu.

— E lipicioasă.

— Mulțumesc mult, a spus Joanna. Chiar nu vroiam să aflu asta. În clipa în care o să ies de aici o să-mi ard pantofii. Locul ăsta e *cuprins de boală*.

Venise din nou lângă mine, uitându-se aproape crispată în jur. Deși părea mai mult... nerăbdătoare. Nu îi plăcea casa, dar era clar că ambianța nu îi displăcea nici pe departe atât de mult cât îmi displăcea mie și lui Suzie. Ceea ce era... ciudat. Am presupus că faptul că se afla, în sfârșit, atât de aproape de Cathy o făcuse să lase deoparte orice alt gând. Ne-am oprit în mijlocul holului și ne-am uitat în jur. Suzie și-a coborât pușca puțin, negăsind o țintă către care să o îndrepte.

— Se pare că ultimii chiriași din maghernița asta și-au luat zborul, și au luat cu ei tot ce nu era țintuit în cuie.

Am încuviințat. Nu puteam spune nimic serios și rațional, pentru moment. Eram tot mai agitat. Mă copleșea sentimentul că ne urmărea ceva, niște ochi nevăzuți și neprietenoși. Vroiam încontinuu să mă uit înapoi, convins că aveam să descopăr ceva groaznic în spatele meu, așteptând momentul prielnic pentru atac, dar nu era nimeni acolo. Suzie și-ar fi dat seama. Și nu rezisti prea mult în Zona Întunecată dacă nu înveți să-ți controlezi instinctele.

O oglindă pe peretele de lângă mine mi-a atras atenția. A durat o clipă până să-mi dau seama ce era ciudat la ea. Nu avea reflexie. Era doar o bucată de sticlă într-un cadru de lemn. Nu era deloc o oglindă.

În partea mea dreaptă erau două uși, care dădeau în niște camere. Uși normale, fără nimic deosebit. M-am apropiat încet de cea mai apropiată și Suzie m-a secondat imediat, cu pușca pregătită. Joanna a rămas puțin în spate. Am ascultat atent, cu urechea lipită de ușă, dar nu mi-am putut auzi decât respirația. Am rotit încet mânerul. Era umed în mâna mea, picura, ca și cum transpirase de la căldură. Mi-am șters palma de pulpana hainei și apoi am deschis ușa. *Vino în salonul meu, i-a spus păianjenul muștei.*

Ușa s-a deschis fără probleme. Balamalele nu au scos nici un sunet. Camera era într-un întuneric total. Am stat în prag și mi-am plimbat lanterna prin încăpere. Întunericul părea că absoarbe lumina. Nici un mobilier, nici un corp de iluminat, nici o urmă sau articol personal. Părea mai mult un platou de filmare decât un cămin. Am revenit în hol și am trecut la următoarea ușă. Cea de-a doua cameră era la fel ca prima.

— Orice s-ar fi întâmplat aici, cred că am ajuns prea târziu, a spus Suzie. Trebuie că cineva le-a zis că vin eu.

— Nu, am spus eu. Nu e asta. Ceva e încă aici.
Doar că se ascunde de noi.

M-am îndreptat către baza scării. Niște scânduri simple de lemn, cu niște balustrade la fel de simple. Fără înflorituri, fără ornamentații. Fără zgârieturi și fără urme de uzură. Putea fi veche sau nouă sau orice altceva. Aproape că părea neatinsă de mâini umane... Am strigat tare.

— Heiii! E cineva acasă?

Aerul apăsător mi-a atenuat strigătul, făcându-l să pară șters și slab. Și apoi, de undeva de sus, de la etaj, s-a auzit o ușă închizându-se cu putere. Suzie și Joanna s-au apropiat rapid de mine. Și ușa s-a închis iar, și iar, și iar. Sunetul avea în el ceva premeditat și oribil, aproape batjocoritor, de o violență clară, care era atât o amenințare, cât și o invitație. *Urcă și vezi, dacă ai curajul.* Mi-am pus piciorul pe prima treaptă și zgomotul a încetat imediat. Cumva știa. M-am uitat la Suzie și apoi la Joanna.

— E cineva acasă.

Joanna s-a repezit înainte, și ar fi urcat nebu-nește scările, dacă nu aș fi prins-o de braț și nu aș fi oprit-o. S-a smuls, nervoasă, încercând să se elibereze, fără să se uite la mine, și a trebuit să fac uz de toată forța mea pentru a o reține. I-am rostit numele de mai multe ori, tot mai tare, până când s-a întors către mine, respirând greu. Fața îi era fierbinte și roșie și furioasă.

— Dă-mi drumul, ticălosule! Cathy e acolo, sus! Simt asta!

— Joanna, nu știm ce e acolo, sus...

— Eu știu! Trebuie să mă duc la ea, are nevoie de mine! Dă-mi drumul...

Când și-a dat seama că nu se putea elibera din strânsoare, Joanna a încercat să mă lovească peste

față cu cealaltă mână. Degetele îi erau ca niște gheare. Suzie a parat cu ușurință lovitura, prinzând încheietura Joannei atât de tare, încât cred că a durut-o. Joanna a mârâit și i s-a opus. Suzie a strâns și mai tare, răsucindu-i încheietura, și Joanna a suspinat adânc și a încetat să se mai zbată. S-a uitat mânioasă la Suzie, care i-a răspuns cu o privire rece.

— Nimeni nu are dreptul să-l lovească pe John în afară de mine, doamnă Barrett. Și acum, fii cu-minte sau vei simți cum îți rup oasele de la încheietură, unul câte unul.

— Ușurel, Suzie, am spus eu. Nu e obișnuită cu Zona Întunecată. Nu își dă seama de pericolele cu care este posibil să ne confruntăm.

Deși ar fi trebuit să știe, până acum.

— Atunci ar fi bine să învețe repede, a spus Suzie. Nu îi permit să ne pună viețile în pericol. Mai întâi o omor cu mâna mea.

— Clienții morți nu-și plătesc facturile, i-am reamintit eu.

Suzie a pufnit și i-a dat drumul Joannei, rămânând totuși pe poziții, gata să intervină din nou, la nevoie. I-am eliberat brațul Joannei. S-a uitat urât la amândoi, frecându-și îmbufnată încheietura care pulsa. Am încercat din greu să par calm și rezonabil.

— Nu te pierde cu firea tocmai acum, Joanna, când am ajuns atât de aproape. Ai avut încredere în mine până acum. Ai și acum încredere că știu ce fac. Ne poate aștepta orice acolo sus, pe lângă Cathy, stând la pândă și urmărindu-ne cum cădem în capcana-i iscusită. Vom acționa cu grijă și cu atenție sau nu vom acționa deloc. Ai înțeles?

Era bosumflată, cu ochii strălucitori și aproape plini de ură.

— Nu înțelegi ce simt. Nu știi nimic despre dra-

gostea unei mame. E acolo, sus. Are nevoie de mine. Trebuie să mă duc la ea!

— Fie te controlezi, fie o pun pe Suzie să te târască până la ușa de la intrare și să te arunce în stradă, am spus eu, nemișcat. Pentru propria ta siguranță. Vorbesc serios, Joanna. După cum te porți acum, nu ești numai o povară, ci și un pericol pentru noi toți. Știu că locul ăsta este... supărător, dar nu te poți lăsa afectată în asemenea hal. Joanna, vino-ți în fire. Parcă n-ai fi tu.

— Nu mă cunoști deloc, John, a spus Joanna, dar vocea îi era mult mai calmă. Îmi pare rău. O să fiu cuminte. Doar că... sunt atât de aproape, încât simt că înnebunesc. Cathy e în pericol. Simt asta. Trebuie să mă duc la ea. Lasă-mă să rămân, John. O să fiu cuminte, promit.

Nici asta nu era Joanna pe care o știam, dar am acceptat fără tragere de inimă, punând totul pe seama influenței pe care o avea casa asupra ei. Mă născusem în Zona Întunecată, și casa asta blestemată deja încerca să mă zăpăcească. Am pus-o pe Joanna să respire adânc de câteva ori, și mi s-a părut că îi este mai bine. Nu-mi plăcea ce efecte avea casa asupra ei. Joanna aceasta nebună, aproape ieșită din minți, nu era deloc femeia pe care ajunsesem să o cunosc și să o îndrăgesc. Nu se mai comportase niciodată așa, nici măcar în Gaura în timp. Trebuie că era vina casei.

— Nu ar fi trebuit să o iei cu noi, John, a spus Suzie. Nu are ce căuta aici.

Vocea nu îi era foarte dură sau necruțătoare. Spunea adevărul după cum îl înțelegea ea, așa cum făcea mereu.

Joanna a privit-o fix și a izbucnit din nou cu furie.

— Nu-ți pasă deloc ce i s-ar fi putut întâmpla fiicei mele! Ești aici numai fiindcă te plătesc pentru asta!

— Normal, a spus Suzie, neclintită. Și ai face bine să mă plătești la timp.

S-au sfidat o vreme, una înflăcărată, cealaltă rece, dar nu le-am acordat prea mare atenție. Casa, așa cum arăta, mă deruta. Mă gândeam neîncetat că îmi scăpa ceva. Ceva o chemase, ba chiar o somase pe Cathy să vină în locul ăsta, ca și pe toți oamenii aceia *importanți* dispăruți, de care îmi pomenise Walker, dar acum, că eram eu acolo, în inima misterului, *nu vedeam nimic*. Cu excepția lucrului care se juca cu noi la etaj. Nimic în casă, nimic... Am început să urc scările, iar Suzie și cu Joanna au încetat imediat să se mai certe, și s-au grăbit să mă prindă din urmă, Suzie împingându-se să ajungă din nou lângă mine, cu pușca pregătită.

Ușa nu se mai trântea. Casa nu avea nici o reacție. În momentul în care am ajuns la etaj, am descoperit și mai mulți pereți goi, și mai multe uși care duceau undeva. Toate ușile erau bine închise. Suzie s-a uitat cu precauție în jur, căutând o țintă, cu pușca mișcându-se după privirea ei. Joanna ardea de nerăbdare, și mi-a luat câteva secunde să o fac să înțeleagă că eu și cu Suzie îi înțelegeam punctul de vedere. M-am uitat la ușile închise și acestea m-au privit cu îngâmfare. Suzie a ridicat brusc tonul.

— Mi se pare mie, sau aici e mai multă lumină?

M-am încruntat, dându-mi seama că puteam distinge mult mai ușor podeaua, chiar și dincolo de fasciculul lanternei.

— Nu ți se pare, Suzie. Întunericul pare că se disipează, deși să fiu al naibii dacă știu de unde vine lumina...

M-am întrerupt și m-am uitat la tavan. Atunci mi-am dat seama că nu era nici urmă de fire electrice, darmite de vreun bec. Ceea ce era... ciudat, chiar și pe strada Blaiston.

— Tocmai mi-a trecut altceva prin cap, a zis Suzie. Un gând cam neliniștitor. Dacă afurisita asta de casă nu e aici, de fapt, pe ce stăm, acum? Plutim în aer, deasupra unui loc gol?

— Ai dreptate, am spus eu. Este un gând neliniștitor. Exact ce-mi lipsea acum. Stai aici până verific.

Dar, când am vrut să-mi trezesc darul, nu s-a întâmplat nimic. Ceva din exterior mi se înfășurase în jurul capului, ceva impalpabil dar de neclintit, împiedicându-mă să-mi deschid ochiul secret, să văd lumea așa cum era de fapt. M-am luptat cu el, cu ultimele puteri, dar nu am simțit nimic de care să mă agăț. Am înjurat. Ce anume nu mă lăsa Ceva-ul ăla să văd, să înțeleg? Suzie s-a uitat mânioasă în jur, căutând cu disperare o țintă pe care s-o atace.

— Ce vrei să faci, John? Să dărâmi toate ușile și s-o iei pe rând? Să tragi în tot ce mișcă și nu pare o fugară?

I-am făcut semn să păstreze tăcerea, ciulin-du-mi urechile după sunetul pe care credeam că-l auzisem. Era acolo, slab, dar clar. Nu prea departe, în spatele uneia dintre ușile închise. Cineva chicotea. Ca un copil care are un secret. Am parcurs rapid coridorul, cu Joanna și Suzie pe urmele mele, oprindu-mă ca să ascult la fiecare ușă, până când am găsit-o pe cea potrivită. Am încercat mânerul, și acesta s-a rotit cu ușurință, ca o invitație. Am împins puțin ușa, și apoi m-am dat înapoi. I-am indicat Joannei să stea aproape de mine, apoi i-am făcut semn cu capul lui Suzie. A rânjit scurt, a lovit ușa cu

picioarul și ne-am năpustit toți trei în încăpere.

Era goală, la fel ca restul casei, cu excepția faptului că o găsisem în sfârșit pe Cathy Barrett, întinsă pe podeaua simplă de lemn, în cealaltă parte a camerei, și acoperită de sus până jos cu o haină de ploaie lungă și murdară, aranjată sub bărbie ca o pătură. Nu a schițat nici un gest ca să se ridice, în momentul în care așa-ziii săi salvatori au intrat, doar ne-a zâmbit fericită, ca și cum n-ar fi avut nici o grijă.

— Bună, a spus. Intrați. Vă așteptam, noi două.

M-am uitat atent în jur, dar era singură în cameră. Și totuși, spusese *noi*. Impresia că eram priviți de ceva nevăzut era mult mai puternică aici. Lumina era și ea mai intensă, deși nu părea să vină de undeva. Cu cât studiam mai mult încăperea, cu atât îmi părea mai stranie. Nu avea ferestre, nu conținea nimic, era nedefinită. Doar pereții, o podea și un tavan. O schiță de cameră. Era ca și cum casa simțea că nu mai trebuie să se prefacă, acum, că ajunsese-răm până acolo. Am renunțat la lanternă și am apucat-o strâns pe Joanna de braț, pentru a mă asigura că nu pleacă de lângă mine. Nu a părut să observe asta, toată atenția fiindu-i fixată asupra fiicei ei, care nici măcar nu încercase să se ridice într-un cot, ca să ne poată privi mai ușor. M-am întregat dacă se putea mișca.

Fața ei sfrijită ne-a zâmbit la toți trei, de sub gulerul hainei de ploaie. Aproape că nu am recunoscut-o. Slăbise foarte mult față de fotografia pe care mi-o arătase Joanna atunci, la birou, într-o altă lume. Oasele feței îi ieșeau prin pielea întinsă și cenușie și părul ei odată auriu atârna de-a lungul chipului supt în niște șuvițe negre, soioase. Părea pe jumătate moartă de foame, cu ochii mari afundați în orbite.

Arăta de parcă nu s-ar mai fi hrănit cum trebuie de luni de zile, nu numai de cele câteva săptămâni de când lipsea. M-am uitat la Joanna, întrebându-mă dacă am făcut bine crezând atât de ușor tot ceea ce îmi spusese. Dar nu, nu aveam dreptate. Darul meu mi-o arătase pe Cathy intrând în casa asta cu câteva zile în urmă, și atunci nu arăta așa.

Suzie s-a uitat în jur, ținând strâns pușca de vânătoare pneumatică.

— Nu-mi miroase a bine, John. Ceva e putred aici.

— Știu, am spus eu. Simt asta. E casa.

— Ea e! a spus Joanna. Cathy a mea. E aici!

— Nu e numai ea aici, am spus eu. Suzie, stai cu ochii pe Joanna. Nu o lăsa să facă vreo prostie.

Am înaintat încet și am ingenuncheat lângă Cathy. Mi s-a părut că podeaua de lemn a cedat ușor sub greutatea mea. Cathy mi-a zâmbit fericită, ca și cum acela era singurul loc din lume unde și-ar fi dorit să fie. De aproape, mirosea rău, ca și cum era bolnavă de săptămâni întregi.

— Bună, Cathy, am spus eu. Mama ta m-a rugat să vin și să te gădesc.

S-a gândit la vorbele mele o clipă, afișând încă zâmbetul acela teribil.

— De ce?

— Își făcea griji pentru tine.

— Nu și-a făcut până acum.

Vocea îi era calmă, dar lipsită de expresie, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva ce se întâmplase cu mult timp în urmă.

— Avea afacerea ei, și banii ei, și iubii ei... Nu a avut niciodată nevoie de mine. Îi stăteam în cale. Acum sunt liberă. Sunt fericită aici. Am tot ce mi-am dorit vreodată.

Nu m-am uitat la camera goală.

– Cathy, am venit să te luăm de aici. Să te ducem înapoi acasă.

– Sunt acasă, a spus Cathy, cu fața toată un zâmbet. Și nu mă duceți nicăieri. Casa nu o să vă lase.

Și m-am prăbușit pe podea, urlând, în momentul în care ceva uriaș și întunecat și chinuit de o foame sălbatică și-a croit drum prin mintea mea, dezvăluindu-se în sfârșit.

M-a lovit simultan din toate părțile, zdrobindu-mi apărarea ca și cum scuturile nici nu ar fi fost acolo. Era casa, și era vie. Odată arătase altfel, și poate că o va face din nou, dar acum era o casă. Și se hrănea.

Mi-am scos-o din minte părticică cu părticică, scuturile mele reactivându-se unul câte unul, până când am reușit să-mi adun gândurile, casa a dispărut și în mintea mea nu am mai rămas decât eu. Doar efortul depus ar fi putut ucide pe oricine altcineva. Mi-am venit în fire, adunat ghem pe podea, lângă Cathy, tremurând din toate încheieturile. În tâmpile îmi pulsa o durere afurisită, și din nas îmi curgea sânge. Suzie îngenunchease lângă mine, cu o mână pe umărul meu, și-mi striga ceva, dar nu o auzeam. Joanna rămăsese împietrită în prag, cu fața albă. Cu obrazul lipit de lemnul podelei, mi-am dat seama cât de cald era. Cald și umed și neobișnuit de fin. În adânc, în lemnul decolorat, am simțit ceva pulsând.

M-am ridicat în patru labe, Suzie ajutându-mă cu toate puterile ei. Podeaua era pătată de la sângele care îmi picura din nas. Am privit aproape fără nici o reacție cum lemnul decolorat absorbea sângele, până când nu a mai rămas nici urmă din el. Știam acum ce se întâmpla. Știam în ce fel de capcană căzusem. Mi-am întins mâna și am smuls haina care

o acoperea pe Cathy, dezvăluind adevărul. Gol și groaznic de atrofiat, trupul lui Cathy se topea încet în podeaua de lemn. Nici măcar nu mai puteam spune unde se termina pielea ei, și unde începea cea a podelei.

Cu cărțile pe masă

— E casa, am spus eu. E vie. Și flămândă.

O puteam simți peste tot în jurul meu acum, pulsând de viață străină, mugind triumfător la marginile minții mele. Răzând de mine, acum, că nu mai trebuia să se ascundă. Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Suzie, respirând greu, cu încheieturile albe de cât de tare strângea arma, singurul lucru cu care se putea cu adevărat înțelege. Ochii ei scrutau sălbatic încăperea, căutând cu disperare ceva pe care să îl lovească sau în care să tragă. Joanna stătea tăcută în prag, fără să se uite la Cathy. Fața ei palidă era complet lipsită de expresie și, atunci când privirea ei s-a încrucișat cu a mea, pentru o clipă, mi s-a părut că nu mă recunoaște. M-am uitat din nou la Cathy.

— Spune-mi, am zis eu. Spune-mi, Cathy, de ce ai venit aici, în locul ăsta, din proprie voință?

— Casa m-a chemat, a spus ea, fericită. A deschis o ușă, și eu am trecut prin ea, și m-am trezit într-o lume cu totul nouă. Atât de strălucitoare și de intensă, atât de *vie*. Ca și cum ai trece de la un film alb-negru la unul color. Casa... avea nevoie de mine. Nimeni nu a avut vreodată nevoie de mine. Până acum. Era atât de bine. Și așa am ajuns aici, și m-am oferit casei, și acum... nu trebuie să îmi mai fac griji pentru nimic. Casa m-a făcut fericită, pentru prima dată în viață. Mă iubește. O să vă iubească și pe voi.

Mi-am șters sângele care îmi curgea din nas cu

dosul palmei, lăsând o dâră lungă și stacojie.

— Te mănâncă, Cathy. Casa te înghite.

— Știu, a spus ea, extaziată. Nu e minunat? Mă va face o parte din ea. Mă va face parte din ceva mai mare, ceva mai important decât aș fi putut ajunge pe cont propriu. Și nu va mai trebui să mă simt niciodată prost, nu va mai trebui să mă simt pierdută sau singură sau nefericită. Nu va mai trebui să-mi fac niciodată griji.

— Fiindcă vei fi moartă! Te minte, Cathy. Îți spune ceea ce vrei să auzi. Atunci când casa mi-a atacat mintea, am putut-o vedea clar, în sfârșit, am putut vedea ce este cu adevărat. E înfometată. Doar atât. Și tu nu ești decât hrană, ca și celelalte victime pe care le-a absorbit.

Cathy mi-a zâmbit, murind încet, fără să-i pese, pentru că afurisita de casă nu o lăsa să-i pese. Suzie a venit lângă mine și m-a silit să mă ridic. M-a susținut cu forța ei până când picioarele mi s-au stabilizat și s-a proțăpit drept în fața mea.

— Spune-mi, John! Ce se întâmplă aici? Ce este de fapt casa asta?

Am respirat adânc. Nu m-a liniștit pe cât speram, dar măcar tremurăturile începeau să dispară. Ca de multe alte ori, în Zona Întunecată, aflasem în sfârșit adevărul, și nu îmi era deloc pe plac.

— Casa este un prădător, am spus eu. Un lucru extraterestru, dintr-un loc extraterestru, cu mult în afara propriului nostru spațiu, unde viața este înțeleasă complet diferit. Ia forma a ceea ce are nevoie să fie, copiază culoarea mediului înconjurător, se ascunde la vedere și-și cheamă prada cu o voce căreia nu i te poți opune. Victimele sale sunt cei pierduți și singuri, cei pe care nu îi iubește nimeni și cei de care nu-i pasă nimănui, oamenii fără căpătâi din

oraș, de care nimănui nu-i este dor atunci când ajung aici, pe strada Blaiston. Casa îi cheamă, cu o voce în care nu poți să nu ai încredere, pentru că îți spune exact ceea ce vrei să auzi. A devorat chiar și câțiva oameni așa-zisi importanți, oameni poate cam prea impresionabili. A fi important nu reprezintă neapărat o protecție împotriva disperărilor secrete ale sufletului lăuntric.

— Rămâi la subiect, John, a spus Suzie, scuturându-mă de umăr. Casa îi momește pe oameni înăuntru, și apoi?

— Și apoi se hrănește cu ei, am spus eu. Îi usuca, absorbindu-i cu totul. Devine puternică hrănindu-se cu forța lor, dându-le fericire atât cât rezistă, ca să nu încerce să scape. Ca să nu vrea nici măcar să scape.

— Cristoase, a spus Suzie, uitându-se la corpul atrofiat al lui Cathy. După cum arată puștoaica, e cam pe ducă. Păcat. Trebuie să plecăm de aici, John.

— Ce? am spus eu, fără să înțeleg sau poate fără să vreau să înțeleg.

— Nu mai putem face nimic, a spus Suzie, tern. Am ajuns prea târziu. Chiar dacă am putea-o elibera pe puștoaică din podea, are toate șansele să sângereze de moarte înainte să ajungem cu ea pe stradă. E deja condamnată. Așa că hai să o lăsăm și să ieșim naibii de aici cât mai putem. Până nu ne atacă afurisita asta de casă.

Am scuturat încet din cap.

— Nu pot face asta, Suzie. Nu o pot lăsa aici.

— Ascultă-mă, John. Nu mă interesează cauzele pierdute. Cazul ăsta este *închis*. Tot ceea ce mai putem face este să o scăpăm de chinuri, printr-o moarte rapidă, lipsind astfel casa de satisfacția victoriei. Și apoi să plecăm și să ne întoarcem cu ceva explo-

zibil puternic. Ia-o pe Joanna, eu o să mă ocup de puștoaică.

— Nu am venit până aici, doar ca s-o abandonez. O s-o iau cu noi!

— Nu pleacă nimeni, a spus Cathy. Nu pleacă nimeni nicăieri.

În spatele nostru, ușa a gemut puternic în cadrul ei. Suzie și cu mine ne-am întors brusc, ca să vedem cum ușa se închide cu o bufnitură și apoi dispare, și cum muchiile sunt absorbite de peretele din jur. Culoarele s-au estompat, și, în câteva clipe, nu a mai rămas decât un perete nemarcat, neconturat, fără nici o urmă a existenței ușii. Și, peste tot în jurul nostru, cei patru pereți ai încăperii s-au *încrețit* brusc, dilatându-se și contractându-se cu mișcări leneșe, greoaie, căpătând un aspect tot mai organic, mai moale și mai umflat și mai maleabil. Rețelele groase și vineții de vene s-au întins de-a lungul pereților, pulsând ritmic. Și un ochi mare și neuman s-a deschis în tavanul de deasupra noastră, rece și străin, uitându-se la noile sale victime fără să clipească, ca un zeu antic, lipsit de orice sentiment. O strălucire fosforescentă, bolnăvicioasă emana din pereți, și brusc mi-am dat seama de unde venea lumina pe care o văzusem. În aer plutea un miros nou, greu și pătrunzător, de sânge și fier și substanțe chimice caustice.

— Nu pleacă nimeni nicăieri, a repetat Cathy. Nu aveți unde să vă duceți.

În vocea ei se împletea acum un alt glas, dur și mulțumit și inuman.

Suzie s-a îndreptat către locul în care fusese ușa, și-a întors pușca și a lovit cu patul în perete. Suprafața aceea groaznică, ce pulsa, a cedat ușor, dar nu s-a rupt și nici măcar nu s-a fisurat. Suzie a lo-

vit-o iar și iar, mârâind din cauza efortului pe care îl făcea, fără nici un rezultat. S-a uitat fix la perete, respirând greu, și apoi l-a lovit cu piciorul, frustrată. Vârful din piele al cizmei i s-a lipit de zid, și a trebuit să facă uz de toată forța pentru a și-l elibera. O parte din el lipsea, deja absorbit. Din tavan picura un lichid întunecat, care se prelingea și pe pereți și ieșea și din podea. Suzie a șuierat brusc, de surpriză și durere, în momentul în care o picătură a căzut pe mâna ei, și aburi s-au ridicat din pielea scorojită.

— John, ce dracu' e asta? Ce se petrece?

— Sucuri gastrice, am spus eu. Ne aflăm în stomacul casei. Se pare că a hotărât că suntem prea periculoși ca să ne absoarbă încet, ca pe Cathy. Nu vrea să ne savureze. O să ne transforme în supă. Suzie, fă-ne o ieșire. Dă o gaură prin peretele ăla.

Suzie a rânjit sălbatic.

— Credeam că nu mă mai rogi. Dați-vă înapoi. O să împrôșc puțin.

Și-a îndreptat arma către peretele pe care fusese ușa și a tras. Peretele a absorbit explozia, în punctul de impact în linie dreaptă apărând doar niște unde care s-au dispersat lent către margine, ca atunci când arunci o piatră într-un iaz. Suzie a înjurat și a încercat din nou, reîncărcând și trăgând de mai multe ori, până când aerul dens a început să pută a cordită și sunetul a devenit asurzitor. La fiecare împușcătură, însă, undele dispăreau de pe peretele nemarcat. Suzie s-a întors către mine.

— Am dat de necaz, John. Și nu te sfătuiesc să te uiți, dar îți ies aburi din pantofi.

— Normal, am spus eu. Casa nu face mofturi la mâncare.

Suzie s-a uitat la mine calm, așteptând. Fără un dușman pe care să îl pocnească sau să-l împuște, nu

mai știa ce să facă. Dar avea încredere că pot găsi o soluție. Avusese mereu încredere în mine. Acesta era unul din motivele pentru care plecasem din Zona Întunecată. Mă săturasem să îmi dezamăgesc prietenii. M-am gândit și m-am răzgândit. Trebuia să fie o scăpare. Nu mă întorsesem după atâția ani, nu-mi croisem drum prin toată nebunia de acolo, doar ca să mor într-un stomac gigantic. Nu mă întorsesem ca să dau greș din nou. M-am uitat la Cathy, și apoi la Joanna, care stătea încă tăcută lângă peretele viu. Nu scosese nici un cuvânt și nu făcuse nici o mișcare de când casa își arătase adevărata natură. Fața îi era ciudat de calmă, și ochii îi priveau în gol. Nici măcar nu clipise atunci când Suzie deschisese focul lângă ea. Credeam că din cauza șocului.

— Joanna! am spus eu, tare. Vino aici și vorbește cu fiica ta. Vezi dacă o poți face să fie atentă la tine, ca să o separe de casă. Cred că am înțeles cum o putem elibera și cum ne putem elibera, dar nu știu ce efect ar putea avea asupra ei... Joanna! Ascultă-mă!

Și-a întors încet capul ca să se uite la mine, și în ochi i-a apărut o urmă de groază, care m-a făcut să vreau să mă uit în altă parte.

— De ce vorbești cu ea despre mine? a întrebat Cathy.

— Pentru că am nevoie de ajutorul mamei tale pentru a face ceva, am spus eu.

— Dar aia nu e mama mea, a zis Cathy.

Cuvintele au părut să rezoneze la nesfârșit în încăperea liniștită, semnificația lor bruscă și îngrozitoare făcând să-mi dispară orice alt gând din minte. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să mă îndoiesc de cuvintele lui Cathy. Simțeam că îmi spusese adevărul, chiar dacă nu vroiam să-l aud. Atât de multe

lucruri mărunte, fără sens, au căpătat brusc înțeles, într-un moment teribil de trezire. Joanna s-a uitat la mine și în ochii ei se vedea o tristețe calmă, resemnată. Vitalitatea o părăsise cu totul. Ca și cum nu mai trebuia să se prefacă.

— Îmi pare rău, John, a spus ea, încet. Dar cred că totul s-a sfârșit acum. Misiunea mea s-a încheiat, acum, că ești aici. Cred că am ținut la tine... dar nu cred că sunt cine credeam că sunt...

Glasul ei s-a schimbat și, prin el, am auzit vocea aceea dură și străină, care vorbise prin Cathy.

— Sunt doar o momeală¹, una perfectă, creată și programată ca să te ademenească în Zona Întunecată, ca ei să se poată... ocupa de tine.

— De ce? am întrebat eu, cu o voce aproape șoptită.

— Casa avea toate detaliile necesare - tipul ideal de client, tipul ideal de caz, tipul ideal de femeie pentru tine. Cineva care să treacă de toate barierele pentru a ți se strecura în suflet, care să te facă să-ți ignori instinctele, care să te conducă fără să te opui către sfârșitul tău. Nu a existat niciodată o Joanna Barrett - doar un rol de jucat, o funcție de îndeplinit. Dar m-au creat prea perfect, John, și, pentru o vreme, chiar și eu am uitat ce sunt. Credeam că sunt o femeie reală, cu sentimente reale. Mi-a rămas destul din toate astea ca să-mi pară rău pentru ceea ce o să ți se întâmple, dar... nu suficient ca să opresc totul.

¹ În engleză, „Judas Goat” Termen care face referire la Iuda Iscarioteanul și care denumește un șap sau o capră dresat (ă) special pentru a le conduce pe celelalte animale într-un anume loc, de obicei, la abator, acțiune în schimbul căreia viața sa este cruțată. (n. trad.)

— Nimic din ce am trăit nu a fost real? am spus.

— Numai tu ai fost real, John. Numai tu.

— Și toate... astea? Toate astea au fost create numai pentru mine? Casa a fost chemată în Zona Întunecată, i s-a permis să vâneze, să ucidă pentru a se hrăni, doar ca să se ajungă la *mine*? De ce? Doar am părăsit Zona Întunecată! Nu mai reprezentam nici o amenințare pentru nimeni! De ce să mă aducă înapoi acum?

— Întreab-o pe mama ta, a spus lucrul, cu vocea Joannei. Se pare că se întoarce. Și tu ești... un fir desprins care poate descâlci totul.

— Cine a făcut toate astea? am spus eu. Cine e în spatele la tot?

— Nu știi? a zis Joanna. Și fața ei s-a topit lent, lăsând în urmă masca inexpresivă a Bântuitorilor.

Cred că am urlat atunci. Sunetul scos de un animal micuț, prins într-o capcană de oțel. Joanna s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de peretele viu, și s-a afundat în el, suprafața moale, care pulsa, închizându-se peste ea, pe măsură ce casa reabsorbea lucrul pe care îl crease sau căruia îi dăduse naștere. A dispărut într-o clipă, lăsând în urmă câteva unde, care s-au evaporat și ele rapid. Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să țin minte. În Zona Întunecată nu poți avea încredere în nimeni și în nimic, căci aparențele sunt înșelătoare. Walker încercase să mă avertizeze, dar nu l-am ascultat. Uitasem că, aici, dragostea este doar o altă armă pe care o pot folosi pentru a-ți face rău, și că trecutul nu te lasă niciodată în pace. Simțisem cum lacrimile îmi alunecă pe obraji cu mult înainte să-mi dau seama că plâng.

— La naiba, a spus Suzie, uitându-se la perețele în care dispăruse Joanna. Cred că, până la urmă, n-o să-mi iasă nimic din asta.

S-a uitat la mine și a suspinat când a văzut că nu reacționez. Sucurile gastrice picurau acum din tavan sub formă de ploaie continuă, înțepându-mi și arzându-mi fața și mâinile, dar nu mă interesa. Cineva sau ceva tocmai îmi scosese inima din piept, și nu-mi mai păsa de nimic. Suzie s-a apropiat de mine și mi-a pus o mână pe umăr, uitându-se fix în ochii mei. Nu prea știa ea cum să-și arate sentimentele, dar se străduia.

— John, ascultă-mă. O poți plânge mai târziu. Orice ar fi fost sau ar fi putut să fie. Nu te poți lăsa doborât acum. Trebuie să ieșim de aici.

— De ce? am spus eu. Toți vor să mă vadă mort. Și poate că și eu vreau asta.

M-a pleznit peste față, mai mult din camaraderie decât din mânie.

— Și eu, John?

— Ce-i cu tine?

— Bine, poate că meritam asta. Nu ar fi trebuit niciodată să te las să te refugiezi în Londra. Și nu ți-am fost întotdeauna cea mai bună prietenă. Se pare că nu am talent pentru asta. Dar puștoaica, John? Cathy? Ai uitat de ea? Cea după care te-ai întors în Zona Întunecată, ca s-o salvezi? O s-o părăsești acum? O s-o lași să moară, doar fiindcă îți plângi de milă?

Am întors încet capul și m-am uitat la Cathy. La ce rămăsese din ea.

— Nu, am spus eu, într-un sfârșit. Ea nu e vinovată pentru nimic. Și nu mi-am dezamăgit niciodată un client. Ia-mă de mână, Suzie.

— Ce? Nu e momentul să devii sentimental, John.

M-am uitat la ea.

— Ai încredere în mine, Suzie. Ai încredere că

știu ce fac. Nu putem ieși prin forță, așa că lasă-te în seama mea și a darului meu.

Suzie m-a privit o vreme, asigurându-se că îmi venisem în fire, și apoi a încuviințat. Și-a băgat pușca de vânătoare în husa de pe umăr și m-a prins de mână. Simțeam bătăturile din palma ei, dar strânsoarea era fermă și sigură. Avea încredere în mine. Ceea ce ne făcea unul singur. Am suspinat, obosit, pregătindu-mă să mă lupt încă o dată, pentru că numai asta îmi rămăsese.

— Trebuie să găsim inima casei, am spus eu. Să ucidem inima și astfel casa. Dar inima nu e în apropiere. Casa trebuie s-o fi ascuns altundeva, pentru a o proteja. Undeva... unde nimeni să nu o poată ajunge, în mod normal. Dar eu nu sunt un om normal. Eu o pot găsi. Eu pot găsi orice.

Cu excepția singurului lucru care conta cu adevărat. M-am cufundat în interiorul meu și mi-am activat darul, deschizându-mi din nou mintea. Și casa s-a năpustit asupra mea.

O bună bucată de vreme, m-am simțit aruncat în spațiu, și era bine. Era bine să nu-ți faci griji în privința facturilor de plătit, a cazurilor ce nu puteau fi rezolvate, a clienților ce nu puteau fi ajutați. Era bine să nu-ți faci griji în privința mistereleor vieții mele, și a durerii nesfârșite pe care mi-o provocaseră, mie și celor la care țineam. Pornisem cu un vis, visul de a-i ajuta pe oamenii care nu mai aveau la cine apela. Dar visele nu durează. Nu pot concura cu realitatea. Realitatea de a te zbate să faci rost de bani de chirie și de mâncare, și de a nu-ți mai simți picioarele, de la atâta bătut străzile, în căutarea oamenilor care nu vor să fie găsiți.

Realitatea dură, nemiloasă, de a fi nevoit să-ți

compromiși visele, pas cu pas, zi de zi, doar pentru a repurta câteva victorii nesemnificative în fața răutății sau indiferenței lumii. Până când ajungi să te întrebi dacă nu cumva ai ajuns doar umbra omului care vroiai să fii, acționând mecanic, doar fiindcă nu ai nimic mai bun de făcut.

Dar, cumva, visul nu moare în totalitate. Pentru că, în Zona Întunecată, visele sunt, uneori, tot ceea ce îți dă un scop în viață. Dacă renunți la ele, ești un om mort.

Crescusem în Zona Întunecată și văzusem mulți morți-vii. Oameni care puteau merge și vorbi și face mișcări automate, trecând din bar în bar și de la băutură la băutură, dar în a căror privire nu mai era nici o licărire. Nimic care să conteze. Tatăl meu murise de mult, cu mult înainte ca inima lui să aibă milă și să cedeze, și să i se bată cuiele de la coșciug. Nu l-am putut ajuta. Eram doar un copil.

Darul meu nu și-a făcut simțită prezența decât mult mai târziu. Un dar pe care îl puteam folosi pentru a face o schimbare. Măcar pentru alții, dacă nu pentru mine.

În nimicul sigur care mă înconjura și mă alina, valuri moi de dragoste și afecțiune se loveau de mintea mea, vroind să mă facă să uit de toate astea. Să uit de toate și să trăiesc clipa prezentă, de dragoste și fericire, sfârșitul tuturor dorințelor și nevoilor, o odihnă eternă. O voce liniștită mi-a promis că îmi va da tot ceea ce îmi dorisem vreodată. Nu trebuia decât să mă întind, să accept asta și să renunț la luptă. Dar nu am crezut-o. Pentru că singurul lucru pe care mi-l dorisem cu adevărat fusese deja luat de lângă mine, atunci când casa o reabsorbise pe Joanna. Vocea s-a făcut auzită mai insistent, pe măsură ce îmi băteam joc de ea. Pentru că, în

spatele ei, auzeam încă foamea nesfârșită, nesătulă.

Visele mele. Realitatea mea. M-am agățat de ele ca un om care se îneacă, și nu am vrut să le dau uitării. Ele mă defineau. Nu tatăl care mă ignorase sau mama care mă abandonase. Nu moștenirea misterioasă pe care nu mi-o dorisem niciodată, și nici măcar hoardele fără față care mă hăituiseră toată viața. Atât de multe influențe care încercaseră să mă modeleze, și pe care le renegam. Alesesem să îi ajut pe oameni, pentru că pe mine nu mă ajutase nimeni atunci când am avut nevoie. Știam chiar și atunci că nu mă puteam baza pe Autorități să mă salveze. Tatăl meu făcuse parte dintre ei și ei nu-l putuseră proteja sau consola. Eu alesesem să fiu stăpân pe viața mea, hotărâtă de propriul meu destin. Și la naiba cu toți și cu toate.

Eram tot mai furios, mai înfierbântat și mai aprins și mai puternic, și casa și-a retras promisiunile false de iubire și fericire, poate pentru că, în adâncul meu, nu am crezut niciodată în așa ceva. Nu pentru mine, în orice caz. Nimicul gol se fărâmița, se prăbușea. Simțeam și alți oameni în jurul meu. Suzie Armă-de-Foc, o mână ireală în mâna mea, încrezătoare în mine. Cathy Barrett, înțelegând pentru prima dată cât de mult fusese mințită, manipulată și maltratată, aproape la fel de furioasă ca și mine. Și, nu prea departe... o prezență slabă, o voce liniștită, ca și ultimele ecouri ale cuiva care crezuse, pentru o clipă, că era o femeie pe nume Joanna. Și pot să jur că am simțit o altă mână ireală într-a mea.

M-am întins și le-am îmbrățișat, unindu-le cu mine prin darul meu, și împreună eram mai puternici decât orice casă blestemată.

Darul meu nu mă ajută numai să găsesc lucruri, ci și să fac lucruri. Cum ar fi să identific punctul slab

al unui dușman și să-l atac. Am biciuit spațiul cu darul meu, și casa a țipat, șocată și mânioasă, de durere și de groază. Cred că trecuse multă vreme de când reușise cineva să-i facă rău.

Nimicul a fost înlocuit de ceva. De un loc între lumi. Stăteam pe o câmpie goală, care se întindea la infinit în toate direcțiile. Era un loc cenușiu, moale și cețos și nedefinit. Un loc imaginar, dar suficient de palpabil. Un loc unde să poți duce o luptă. Suzie și Cathy erau alături de mine. Suzie purta o armură argintie, cu niște cuie ascuțite. Cathy arăta ca în fotografie, numai că furioasă ca naiba. Nu m-am uitat să văd cum arătam eu. Nu conta. Nu prea departe era o altă prezență, prea slabă pentru a fi văzută clar, dar știam cine era. Cine trebuia să fie. Străluceam puternic cu toții, ființe luminoase într-o lume cenușie. Împreună am format un cerc larg în jurul unei coloane de întuneric, cu urme sângerei prin ea, care se involbura și care se ridica la nesfârșit în cerul fără nici o trăsătură. Din ea bubuia vocea casei, ca niște lovituri de ciocan, dură și inumană.

– *Ai mei! Ai mei! Ai mei!*

Dar darul meu era puternic și i-am râs în față. Nu avea de partea ei decât înșelătoria și minciuna, și nici una nu îi era de ajutor aici. Am înaintat, și Suzie și Cathy m-au urmat. Coloana întunecată s-a dat înapoi în fața luminii, micșorându-se și depărtându-se de noi. Ne-am apropiat și mai mult, și coloana a devenit și mai subțire. Și, peste tot în jurul nostru, pe câmpia aceea largă și nesfârșită, sute și sute de figuri fără substanță, stând în tăcere, privind și sperând. Toate victimele casei. Nu le devorase doar corpurile. Blestematul de lucru le consumase și sufletele, ținându-i prizonieri, pentru a-și alimenta existența lui nenaturală. Ceea ce rămăsese dintr-o femeie pe

nume Joanna s-a apropiat de noi, reușind să nu se destrame, în ciuda eforturilor casei de a o dezintegra și asimila, și i-am simțit din nou mâna într-a mea. Prin ea am ajuns și la celelalte umbre captive, oferindu-le în tăcere șansa de a se răzbuna, și singura libertate pe care o mai puteau cunoaște acum... și ele m-au acceptat.

Am fost scuturat de un fior de putere și darul meu s-a aprins, făcându-mă să strălucesc ca un soare. M-am apropiat din nou de coloana întunecată din fața mea. Suzie și Cathy și toate celelalte victime au făcut același lucru, și casa a scos un țipăt, repetat la nesfârșit. Coloana s-a micșorat și s-a compactat, devenind tot mai subțire, până când mi-am putut uni mâinile strălucitoare cu Suzie cea plină de încredere, și cu Cathy cea furioasă și trădată, și cu fantoma unei femei pe care aș fi putut-o iubi. Străluceam cu toții ca niște aștri acum. Am strâns laolaltă toată furia și ura și dorința noastră, canalizând toate victimele prin darul meu, și am lovit inima neagră a lucrului deghizat în casă. A urlat o dată, cu o groază neputincioasă, și apoi coloana întunecată și involburată a dispărut, și vocea casei a tăcut pentru totdeauna.

Cealaltă față a darului meu. Să aducă moartea cuiva.

Nu am purtat niciodată pistol. Nu am nevoie de așa ceva.

M-am uitat în jur, pe câmpia nesfârșită, locul acela cenușiu și gol, și toate sutele de victime dispăruseră, sufletele lor fiind eliberate în sfârșit, pentru a-și găsi singura pace care le mai rămăsese. Și, dispărută odată cu ele, o momeală atent creată și programată, care aflase, pentru o clipă, ce înseamnă să fii om, și nu vroia să renunța la asta.

Trebuie să crezi în vise, pentru că, uneori, ele cred în tine.

Am revenit în corp și m-am uitat sălbatic în jur. Îmi recăpătasem toate forțele, mulțumită sufletelor victimelor casei. Eram tot într-o încăpere închisă, fără nici o ieșire, dar casa era moartă. Aerul se umpluse deja de mirosul dulceag și grețos al descompunerii. Ochiul din tavan se închisese și dispăruse, iar lumina fosforescentă din pereți se stingea lent. În ziduri se căscaseră o mulțime de crăpături neregulate, rupându-le ca pe o carne putredă. Și, pe podea, era ceea ce mai rămăsese din Cathy Barrett. Sfrijită, deshidratată și pe jumătate moartă, dar în sfârșit separată de podeaua care o consuma, aruncată afară de spasmele de moarte ale casei, așa cum sperasem. Se chinuia să se ridice, și pe chipul ei se putea citi o furie imensă. Am ajutat-o și am înfășurat haina lungă în jurul ei. A ținut-o pe ea cu niște mâini aproape piele și os, și a reușit să-mi zâmbească vag, dar real.

— M-a mințit, a spus ea. Mi-a spus tot ceea ce vroisem, în secret, să aud, așa că am crezut-o. Și când m-a avut, în sfârșit, m-a făcut fericită. Dar, înăuntru, urlam tot timpul. Tu m-ai salvat.

— Cu asta mă ocup, am spus eu. E meseria mea.

M-a studiat o vreme.

— Dacă mama ar fi știut că sunt aici, și că am dat de necaz, cred că ar fi trimis pe cineva ca tine. Cineva... de încredere.

— Uite, e foarte emoționant ce spui tu acolo, a zis Suzie, tăios, dar eu chiar vreau să ies de aici.

— Bună idee, am spus eu. De-abia dădusem tren-ciul la curățat.

Am ridicat-o amândoi pe Cathy în picioare și

am susținut-o. Nu era greu. Nu cred că avea mai mult de 35 kilograme.

— Unde am fost? a întrebat ea, brusc. Locul ăla cenușiu. Ce era?

— Casa nu putea fi distrusă decât dacă ajungeam la inima ei, am spus eu, ducând-o către locul din perete unde se aflate ușa. De aceea, și-a ascuns inima altundeva. Într-o altă dimensiune a realității, dacă vrei. E un vechi truc magic. Dar eu pot găsi orice.

— Ești sigur că e moartă? a zis Suzie. Moartă pe bune, adică nu se mai întoarce pe ultima sută de metri? Văd că e încă aici, și noi suntem încă prinși înăuntru.

— E moartă, am spus eu. Și, după miros și după cum arată lucrurile, îndrăznesc să spun că trupul ei a intrat deja în putrefacție. Nu a aparținut niciodată, cu adevărat, lumii noastre. Numai voința ei exacerbă i-a permis să supraviețuiască aici. Suzie, fă-ne o ușă.

S-a uitat la mine.

— În caz că ai uitat, pușca mea nu a dat rezultate prea bune, data trecută.

— Cred că acum o să meargă.

Suzie a rânjit ca un copil care tocmai a primit un cadou neașteptat și și-a armat pușca, în timp ce eu o susțineam pe Cathy. Suzie a deschis din nou focul în linie dreaptă, și, de data asta, a reușit să facă o gaură prin perete, zburându-l ca pe o carne putredă. Suzie a reîncărcat și a tras iar și iar, râzând tare pe măsură ce lărgea gaura; într-un final, a înaintat ca să rupă marginile găurii cu mâinile goale, căs-când-o și mai mult. S-a uitat la mizeria care i se scurgea de pe mâini și a făcut o grimasă.

— Afurisita de chestie se prăbușește.

— Toată casa o să se prăbușească în curând, am spus eu. Și-și va pierde și bruma de influență rămasă asupra realității noastre. Nu cred că e bine să fim aici când se va întâmpla asta, voi ce ziceți? Ajută-mă puțin, Suzie.

Am prins-o ferm pe Cathy, care era foarte fragilă, și am ieșit prin gaura neregulată din perete, prăbușindu-ne pe jumătate în coridorul nesigur de pe cealaltă parte. De-abia ne ridicaserăm în picioare, când marginile găurii din spatele nostru s-au împreunat ca și ceara topită. Peste tot luceau lumini ciudate, și strălucirea lor era ternă și nesănătoasă, ca și cea a tăciunilor aprinși, iar mirosul dulceag și greșos al ruinei devenise deja de nesuportat. Am înaintat în grabă pe coridor, către scări, și pereții pe lângă care am trecut aveau deja urme negre, de boală. Tavanul se coșcovise și aproape că ne atingea capetele, de parcă nu se mai putea susține. Podeaua tremura acum, și crăpăturile neregulate din pereți deveneau tot mai mari, tâșnind în toate direcțiile. Până când am ajuns în capul scărilor, podeaua se încovoiasă periculos sub picioarele noastre.

— Să ne mișcăm ordonat, am spus eu. Se pare că locuința asta nu e făcută pentru lumea noastră. Și nu cred că ne-ar plăcea să fim prinși într-o lume care poate produce o astfel de creatură.

— Ai dreptate, a spus Suzie. Ar trebui să ucid tot ce mișcă, fără drept de apel. Și n-am suficientă muniție pentru asta.

Am coborât în fugă scările care se clătinau, Cathy ajutându-ne cât de mult putea. Casa îi devorase o mare parte din mușchi. Era, totuși, foarte curajoasă. Peretele de lângă scări se topea încet, ca și ceara care se scurge pe o lumânare. Treptele ni se agățau de picioare ca niște caramelle lipicioase, for-

tându-ne să le dezlipim brutal. Am încercat să mă sprijin de balustradă, dar am rămas cu o întreagă bucată în mână, putredă și purulentă. M-am strâmbat și apoi am aruncat-o cât colo.

Am luat-o la fugă pe holul larg, mai mult cărând-o pe Cathy, în timp ce pereții nesiguri se umflau în toate părțile, și tavanul s-a prăbușit peste noi, umplându-ne de lichid gros și murdar. În locul unde fusese ușa de la intrare era acum doar o gaură astupată, care putrezea, de un mov închis, cu margini din care picura ceva, ca dintr-o rană infectată. Se strângea, făcându-se grămadă. Era deja mult prea mică pentru a putea trece prin ea.

— O, Doamne, a spus Cathy. N-o să mai ieșim niciodată de aici. N-o să ne lase niciodată să plecăm.

— E moartă, a spus Suzie. Nu mai are nici un cuvânt de spus. Și plecăm, indiferent cum. Da, Taylor?

— Da, am spus eu.

Dincolo de gaura care se prăbușea și care pretinsese odată a fi o ușă, puteam vedea ceva din lumea de afară, clară și liniștită și relativ sănătoasă. M-am uitat fix la gaura care se închidea, izbind-o cu darul meu, și s-a deschis, lărgindu-se iar. Suzie și cu mine am prins-o bine pe Cathy și ne-am avântat prin gaură, forțând ieșirea. Țesuturile putrede au încercat să ne prindă, dar am zburat de acolo într-o clipă. Am ajuns pe strada Blaiston, înapoi în lumea oamenilor, și ploaia care se pornise a îndepărtat urmele de mizerie de pe trupurile noastre.

Ne-am oprit în mijlocul străzii, chiuind ca niște nebuni, și am așezat-o pe Cathy pe pământ. Și-a trecut mâinile peste asfaltul solid, care poate că era groaznic de murdar, dar nu se prefăcuse niciodată că ar fi altceva decât ce era, și a început să plângă. M-am uitat la casa moartă. Se coșcovea și se prăbu-

șea încet, iar ferestrele se închideau ca niște ochi obosiți. Rămășițele găurii prin care trecusem arătau ca o gură strâmbă, vânătă.

— Să putrezești în Iad, i-am urat eu.

Am lovit lucrul mort cu darul meu pentru ultima dată, împingându-l dincolo de limite, și resturile creaturii care pretinsese că este o casă au dispărut din Zona Întunecată, înapoi în lumea îngrozitoare din care veniseră, lăsând în urma lor doar câteva bucăți în putrefacție și un miros de ruină, care deja se disipa în ploaie. În momentul în care Walker a ajuns cu oamenii lui, nu mai avea ce să îngroape.

EPILOG

Ploaia aproape încetase. Tremuram ușor, și nu cred că din cauza frigului. Cel puțin cerul nopții era încă plin de stele și de o lună albă imensă, și am încercat să mă liniștesc văzându-le. M-am așezat pe trotuar, înfodolit în trenciul meu jegos, privind cum oamenii lui Walker, pe cealaltă parte a străzii, se foiau pe locul gol unde fusese casa. Se părea că nu au prea mult noroc, dar, din când în când, se arătau foarte entuziasmați de câte o bucățică de țesut putred, și se dădeau tare importanți atunci când o sigilau în niște pungi de plastic. Ca dovadă sau pentru analize ulterioare. Sau poate că Walker se gândea să-și facă o casă nouă. Walker era mereu în căutare de trucuri murdare, pe care să le aplice în cazul vreunui dușman ocazional. În momentul de față, își coordona echipa de la distanță, atent ca întotdeauna să nu se murdărească el pe mâini.

Apăruse însoțit de un mic grup de oameni, nu mult după ce le scosesem pe Suzie și pe Cathy din casa moartă. Fuseseră tot timpul acolo, atenți la ce se petrecea, în cazul în care chiar dădeam greș. Se pare că Walker auzise țipătul de moarte al casei. Știam asta. Am știut mereu că Walker era un vultur cu adevărat bun.

Cathy stătea lângă mine, învelită încă în haina aceea lungă și soioasă, la care nu vroia să renunțe, sprijinindu-se prietenește de mine. Walker făcuse rost de o cană mare cu supă de vită pentru ea, și acum Cathy sorbea din ea din când în când, când își aducea aminte. Corpul ei fusese atât de devorat de către casă, încât uitase și ce era foamea. Suzie ne

păzea, cu pușca de vânătoare în mână, fulgerându-l pe Walker din priviri, fie și numai dacă părea că se apropie prea mult de noi. Nici măcar el nu îndrăznea să o supere pe Suzie Armă-de-Foc fără motiv.

Amintirea Joannei încă mă chinuia, deși fantoma ei dispăruse odată cu casa. Nu-mi venea să cred că mă păcălise atâta vreme... dar păruse atât de reală. Mă întrebam dacă crezusem în ea din aceleași motive pentru care Cathy crezuse în promisiunile casei, pentru că ni se spusese exact ceea ce vroiam să auzim. Că o iubisem pe Joanna pentru că fusese creată de dușmanii mei ca să fie dragostea mea ideală. Dură, dar vulnerabilă. Puternică, dar disperată. Să-mi semene mult, de fapt. Cineva își făcuse temele foarte bine, nenorociții. Dar simțeam că, până la urmă, Joanna ajunsese să creadă în ea pentru că eu credeam în ea, că devenise, chiar și pentru o clipă, o persoană reală printr-un efort de voință. Propria ei voință. Visele se pot îndeplini, în Zona Întunecată. Toată lumea știe asta.

Dar tot dispar atunci când te trezești.

Suzie s-a uitat la mine și s-a încruntat. Îmi ghicise gândurile.

— Mereu ai fost prea moale, Taylor. O să-ți treacă. Încă mă ai pe mine.

— Ce noroc pe mine, am spus eu.

În felul ei, încerca să mă aline.

— Și i-am tras un șut în fund casei ăleia, nu-i așa?

— Da, am spus eu. Așa este.

Suzie s-a uitat la locul gol, neimpresionată de oamenii lui Walker și de eforturile lor.

— Câți oameni crezi că a mâncat lucrul ăla, înainte să îl distrugem?

Am dat din umeri.

— Câte suflete pierdute și câți nefericiți sunt în Zona Întunecată? Și câți dintre ei ar trebui să dispară, ca să observe cineva? Sau să-i pese cuiva? Walker s-a mobilizat numai după ce câțiva instigatori și propagatori au dispărut accidental.

Walker și-a auzit numele și s-a îndreptat ca din întâmplare către noi, ținând-o pe Suzie sub supraveghere. Ea l-a ținut cu pușca, zâmbind neprietenos, dar i-am făcut semn să îl lase să se apropie. Erau lucruri pe care trebuia să le știu, acum, că mă simțeam mai tare. Și-a dus politicoș degetele la pălărie, în semn de salut.

— Știai, am spus eu.

— Bănuiam, a spus Walker.

— Dacă ai fi fost sigur, am spus eu, încet, tot m-ai fi lăsat să merg acolo, fără să mă previi?

— Probabil. Nu ești unul dintre oamenii mei, Taylor. Nu-ți sunt dator cu nimic.

— Nici măcar cu adevărul?

— Mai ales cu adevărul.

Suzie s-a încruntat.

— Voi doi vorbiți despre casă sau despre Joanna?

— Nu contează, am spus eu. Walker a fost mereu extrem de conservator în legătură cu secretele pe care le păzește. Spune-mi măcar asta, Walker. Mama mea chiar se întoarce?

— Nu știu, a spus el, înfruntându-mi calm privirea.

Era deschis și sincer, dar el se purta mereu așa.

— Am auzit niște zvonuri, dar... zvonuri există mereu, nu-i așa? Poate că... ar trebui să rămâi, să vezi.

S-a uitat la locul gol de cealaltă parte a străzii, evitând să mă privească.

— Ți-aș putea trimite ceva de lucru, din când în

când. Neoficial, desigur. Văd că, până la urmă, te ții încă bine.

— Ai ceva tupeu, a spus Suzie.

Walker i-a zâmbit, un zâmbet de funcționar public politicos și modest.

— Ține de slujba mea, drăguț.

— Nu sunt drăguța ta, Walker.

— Să nu crezi că nu sunt recunoscător pentru asta.

Am intervenit, înainte ca lucrurile să scape de sub control.

— Walker, poți avea grijă de Cathy în locul meu? Să te asiguri că ajunge înapoi, în lumea reală, la mama ei? La mama ei adevărată?

— Desigur, a spus Walker.

— Las-o baltă, a spus Cathy, tăios. Nu mă întorc. Nu mă mai întorc niciodată. Rămân aici, în Zona Întunecată.

I-am aruncat cea mai dură privire de care eram în stare.

— Ești nebună? După toate prin câte ai trecut?

Mi-a zâmbit, cu cana de supă de vită în față, dar cât de serios era acel zâmbet.

— Coșmarurile nu sunt numai de un singur fel. Crede-mă. Oricât de nesănătos ar fi locul ăsta, nu se compară cu locul din care am fugit. Mă gândesc să rămân cu tine, John. N-ai nevoie de o secretară? Orice detectiv particular trebuie să aibă o secretară bună de gură, care să știe câte ceva. Cred că e trecut în manual.

Suzie a început să râdă, și râsul i s-a transformat într-o tuse neconvingătoare în momentul în care m-am uitat fix la ea. Walker s-a prefăcut din nou foarte interesat de locul gol. Am privit-o pe Cathy.

- Ți-am salvat viața, nu te-am adoptat!
- Ne descurcăm noi cumva, a spus Cathy, cu încredere.

S-a uitat și ea peste drum.

- Ce crezi că era, de fapt?
- Un alt prădător, am spus eu. Puțin mai ascuns decât alții. Doar... ceva din Zona Întunecată.

CUPRINS

1. Intră banii pe uşă	5
2. Către destinaţie	19
3. Neonul negru	33
4. Toată lumea merge la Ciudaţii. Dacă ştiu ce le face bine.....	43
5. Bântuitorii	62
6. Asaltul Fortăreţei	78
7. Unde se petrec lucrurile cu adevărat sălbatice.....	94
8. Pauză la barul-restaurant Zborul Şoimului	132
9. O casă pe strada Blaiston	153
10. În stomacul bestiei	159
11. Cu cărţile pe masă.....	171
EPILOG	190

MĂ CHEAMĂ TAYLOR, JOHN TAYLOR...

Pe cartea mea de vizită scrie că-s detectiv. De fapt sunt expert în găsirea lucrurilor. E un dar pe care l-am primit la nașterea mea în *Zona Întunecată*, inima ascunsă a Londrei unde e întotdeauna 3 dimineața, unde ființe neomenești și zei din alte lumi pășesc alături în întunecimea fără sfârșit a sufletului.

Știind ceva despre darurile mele, Joanna Barrett m-a angajat să-i găsesc fata, fugită în *Zona Întunecată*. Puștoaica habar n-avea în ce belea se vără.

Așa că a trebuit să mă întorc în ținutul de care credeam că am scăpat pentru totdeauna și să-i reintâlnesc pe locuitorii lui, ființe ciudate și primejdioase.

Am găsit-o după multe peripeții, câteva lupte cu ființe demonice și spaime de tot felul, într-o casă care nu era casă și alături de o mamă care nu era mamă...

În *Zona Întunecată* lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par a fi.

ISBN 978-973-645-256-7

9 789736 452567